

Erle Stanley Gardner

**PŘÍPAD POBOUŘENÝCH
POZŮSTALÝCH**

ODEON

PŘELOŽILA
MARIE RABENCOVÁ-VÁLKOVÁ

Copyright © 1958 Erle Stanley Gardner

PŘEDMLUVA

Před nedávnem jeden řidič v noci na massachusettské silnici uviděl, jak osobní vůz v dálce před ním najednou prudce odbočil z cesty a zmizel.

Byl to jeden z těch prchavých zážitků, jaké docela dobře mohou být pouhým šálením smyslů; na řidiče to však natolik zapůsobilo, že na dotyčném místě zastavil. Uviděl, jak tam travnatý svah prudce spadá do hluboké řeky.

Sešel na břeh a opravdu, pod hladinou se červenala koncová světla nějakého automobilu.

Přivolal policii. Autojeřábem vyzdvihli z vody vůz, v němž bylo tělo jednoho člověka, řidiče.

Pitvu provedl doktor Richard Ford, který stojí v čele fakulty soudního lékařství Harvardské univerzity a je soudním prosektorem bostonského obvodu. Smrt nastala utopením a zjevně nebyly zjištěny žádné další příčiny smrti. Nic nenapovídalo srdeční vadě, ani jinému vážnému ohrožení zdravotního stavu, které by vysvětlovalo, proč muž ze silnice vybočil. Vynořil se však názor, podle něhož si řidič mohl vyspekulovat, že spáchá sebevraždu právě za takových okolností, aby to vypadalo na smrt „nešťastnou náhodou“, čímž by mohli jeho dědicové obdržet dvojnásobné odškodné.

Možnost sebevraždy však doktor Ford odmítl přijmout, přestože se vynořily ještě další nepřímé důkazy, hovořící pro sebevraždu, a ani jediný, který by napovídal, že smrt nastala z jiné příčiny. Na řízení vozu nebyla shledána žádná závada, která by ten řidičův střemhlavý skok na věčnost vysvětlovala.

Zastánci sebevraždy ostře doktora Forda kritizovali za to, že se mu nepodařilo okolnosti smrti určit.

Avšak jako vědec až do morku kostí je doktor Ford naprosto netečný jak k uznání veřejnosti, tak k veřejné kritice. Jde mu výlučně o klid vlastního svědomí. Lhostejno, co si lidé pomyslí nebo budou říkat.

Tak jde doktor Ford neochvějně za svým.

O takových šest měsíců později jiný motorista, jedoucí v noci po tomtéž úseku silnice, zahlédl, jak auto před ním na přesně stejném místě zabočilo prudce doprava, sjelo do řeky a zmizelo.

Opět přijela policie a opět autojeřáb vyzvedl vůz v bezvadném technickém stavu, uvnitř tělo řidiče, který nevykazoval jiné známky příčiny smrti, než utopení.

Bylo tedy zahájeno důkladné vyšetřování a zjistilo se, že zvláštní shodou okolností se v obou případech v protisměru blížil jiný vůz, který si nadjížděl na soukromou cestu.

Řidič prvního vozu, zmatený světly z protisměru, strhl řízení doprava v domněnku, že zajel na nesprávnou stranu silnice. Kluzký, travnatý svah, spadající prudce do hluboké řeky, celou tragédii dokončil.

Díky osobnímu šetření, které doktor Ford na místě nehody provedl, umístili na příslušném úseku svodidlo, čímž se předešlo případným dalším nehodám.

Toto je myslím charakteristická ukázka, jak doktor Ford pracuje.

Dále se říká, že Amerika má jistou intelektuální aristokracii, pak je doktor Ford nepochybně jedním z této vybrané skupiny.

Jeho otec patří k nejvzdělanějším lidem, s nimiž jsem se v životě setkal. Doktor Ford je po všech stránkách příjemný člověk. Milý, schopný, praktický a s takovými odbornými znalostmi v malíčku, jaké je sotva s to obsáhnout lidský mozek. Jeho matka pochází z Nové Anglie a těm, kdo Novou Anglii znají, netřeba vysvětlovat víc.

Doktor Ford je vědec, myslitel, jeden z největších odborníků v oboru patologie ve státě. Když jsem se zeptal jeho kolegů na jeho povahové vlastnosti, kladli hlavní důraz na jeho věrnost, věrnost přátelům, profesi, vědě.

Dostalo se mi té výsady seznámit se s ním na jednom semináři o vyšetřování vražd, pořádaném na harvardské lékařské fakultě pod záštitou kapitánky Frances G. Leeové. Té pověstné ženy, jejíž zásluhy o soudní lékařství a vyšetřovací metody teprve nyní začínají docházet uznání a zachovávají si trvalou hodnotu.

Sledovat doktora Forda při pitvě je hluboký zážitek. Jeho ruce, tak neuvěřitelně obratné, že se zdají být spíše součástí mozku než těla, se pohybují s dokonalostí, která je kvintesencí aplikovaných znalostí.

Ví přesně, co a kde má hledat a jak nalezené posoudit. Dnes patří bezesporu k nejbystřejším mozkům soudního lékařství.

Osobně se domnívám, že jeho největší zásluhou je databanka barevných filmů, které shromažďuje. Tyto barevné diapozitivy používá při příležitostech, kdy je povolán jako poradce na různá místa v zemi.

Chce-li státní zástupce vědět, jestli může infikovaná rána doznat určitých změn následkem rozpínavosti plynů, doktor Ford je schopen předvést hrozivě dlouhou řadu barevných snímků, ukazujících přesně ten druh rány, o níž je řeč. Jestliže se chce člověk dovědět, jaké vnitřní a vnější důkazy zůstanou po zranění malým ostrým nástrojem, jakým je třeba sekáček na led, vnikajícím do různých částí těla, doktor Ford na místě předvede barevné diapozitivy zobrazující jednotlivé fáze takového zranění.

Tyto snímky patří k těm nejběžnějším, které je schopen docenit laik. Státnímu zástupci, který řekneme potřebuje vědět, jak vypadají určité změny v buněčné struktuře ledvin následkem přítomnosti chloridu rtuťnatého, nebo jestli se vůbec dá dokázat, že cyankáli bylo podáno v kapslích, doktor Ford může promítnout k danému problému diapozitivy.

Knihy soudního lékařství nejsou zpravidla jako důkazný prostředek přípustné, avšak snímky, charakterizující zdravotní stav a okolnosti, do důkazů zahrnovány obvykle jsou. Tím databanka, kterou doktor Ford buduje, nabývá nedocenitelného významu.

V Případu pobouřených pozůstalých pracuji s nepřímými důkazy, které sice mají mezi lidmi špatný zvuk, patří však nicméně k matematicky nejpřesnějším metodám dokazování, jaké člověk zná.

Nepřímé důkazy jsou spolehlivé, jsou-li k dispozici všechny. To až jejich nesprávná interpretace jim vysloužila špatnou pověst.

Tato nesprávná interpretace je zčásti zaviněna nedbalým způsobem myšlení vyšetřujících úředníků. Svůj díl na tom má i neschopnost nekvalifikovaných vyšetřovatelů shromáždit a zachovat všechny významné nepřímé důkazy.

Až příliš často si detektiv na místě činu obratem učiní závěr a pak pouze pátrá po důkazech, které by jeho verzi podpořily, a skutečně podstatné a cenné důkazy opomíjí.

Justice vychází z důkazů a důkazy z faktů. Práce, které se doktor Ford věnuje, má takový význam, že jsem tuto předmluvu napsal na důkaz svého uznání a v přátelství tuto knihu věnuji

doktoru Richardu Fordovi,

řediteli fakulty soudního lékařství Harvardské univerzity,

hlavnímu soudnímu prosektorovi okresu Suffolk,

Massachusetts

ERLE STANLEY GARDNER

1. KAPITOLA

Belle Adrianovou vyburcoval ze spánku zneklidňující pocit, že něco určitě není v pořádku.

Oknem ložnice se linulo světlo úplňku a házelo na příkrývku zlatavý obdélník, který obléval i nohy postele. Paní Adrianová podle stínů usoudila, že je už dost po půlnoci.

Obrátila se a zkoušela znovu přivolat spánek, myšlenky jí ale neustále zalétaly ke Carlottě.

Její probuzená mysl marně zápasila se zlou předtuchou, která nad ní rychle získávala vrch. Dceři bylo jedenadvacet, právě dost, aby se úporně stavěla proti jakémukoliv pokusu o mateřský dohled; teď byla buď doma v posteli, nebo jen čtvrt míle daleko v chatě Arthura B. Cushinga.

Přání nahlédnout do Carlottiny ložnice však potlačila. Kdyby se Carlotta náhodou vzbudila, ranil by ji pocit, že se s ní dále jedná jako s děckem – a tak už přes tři roky sváděla Belle Adrianová boj sama se sebou. Matka ochránkyně zkrátka odmítala nechat se odstrčit stranou.

V sedmnácti byla Carlotta poddajně poslušná; v devatenácti dobromyslně tolerantní, ve dvaceti netrpělivá.

A dnes – v jedenadvaceti – požadovala, aby bylo zřejmé, že její nezávislost je nad slunce jasná a nezvratná. Dospěla. Matka zůstává její přítelkyní, společnicí, ne však nadále vychovatelkou či gardedámou.

Ale co naplat, Belle Adrianová prostě nebyla s to tento změněný stav věcí beze zbytku přijmout. Své jednání ovládnout dokáže, ale vnitřní pocity zůstávají stejné jako kdykoliv předtím. Vždyť ve svých jedenadvaceti je Carlotta stále její dítě, bytost, kterou je třeba chránit.

Belle Adrianová uvažovala, kolik asi tak může být, zda je Charlotta – když vtom ji něco napadlo. Odpověď jí jednoduše dá pohled do garáže.

Opatrně vstala z postele, přehodila si župan, vklouzla do pantoflíčků, po špičkách vyšla zadními dveřmi a pustila se kolem domu k příjezdové cestě.

Dveře prázdné garáže byly dokořán. Vnitřek se podobal černé zející jeskyni.

Paní Adrianová pohlédla v měsíčním světle na hodinky. Když si uvědomila, jak je pozdě, přepadla ji úzkost a temný jícen garáže nabyl dalšího významu.

Co noha nohu mine pokračovala kolem zadního traktu směrem na sever. Tam bylo šikovné místo, odkud se dalo dohlédnout přes záliv jezera k chatě, kde Arthur Cushing trávil poslední týden dovolené. Nehoda na lyžích, k níž došlo před nějakými deseti dny, kdy Carlotta a tenhle bohatý mladík závodili na srázných svazích Medvědí hory, způsobila, že se kvůli zlomenému kotníku nemohl hnout z domu. Carlotta se za to cítila svým způsobem odpovědná, a proto v poslední době chodila tak často Cushinga do chaty navštěvovat.

Arthur Cushing se zrovna chystal zpátky do města a tak přirozeně pozval Carlottu na večeri s tím, že si promítnou šestnáctimilimetrové barevné filmy, které mu odpoledne přišly vyvolané z města.

Paní Adrianová sama sebe ujišťovala, že podle toho, jak se to bere dneska, není ještě tak pozdě. Snažila se zahnat pocit, s nímž se probudila, hmatatelné tušení, které nebyla s to setřást, tušení, že něco není v pořádku.

V mihotavě třpytivé hladině chladného jezera, mrazivě pableskující v měsíčním svitu, se odrážela světla z Cushingovy chaty. Působila teple a povzbudivě. Nepochybně je všechno v pořádku a co chvíli si už reflektory Carlottina vozu začnou razit cestu temnotou.

Paní Adrianová se třásla chladem a nervovým vypětím. Vleze si zpátky do postele, ano, to udělá, a znovu usne. Carlotta už koneckonců není žádné dítě. Belle Adrianová by se prostě měla naučit ovládat a...

Přes jezero k ní dolehl slabý ženský výkřik. Táhlý a pronikavý. Vzdálenost mu ubrala na síle, přesto v něm zřetelně zazněl nefalšovaný strach.

Paní Adrianová okamžik vyčkala, jestli se výkřik neozve znovu. Pak se rozběhla zpátky. V ložnici na sebe hodila tvídovou sukni a kabátek, nezdržovala se s punčochami, vklouzla do prvních bot, co se jí namanuly, a vyřítla se z domu.

Mezi jejím a Cushingovým domem vytvářelo jezero zátoku. Když nechá silnici silnicí a pustí se rovnou po břehu, mohla by si tím ušetřit pořádný kus cesty.

Z oblasti kolem jezera se stávalo vyhledávané místo zimních sportů a na půdě, svého času využívané jen k farmaření, vyrostly chaty. Zanedlouho, až celé jezero zamrzne, se na něm bude bruslit, na březích se rozhoří ohniště a na nich bude vřít vařící káva. Teď už se dalo místy lyžovat.

Ve výšce kolem šestnácti set metrů nad mořem nebylo snadné udržet svižné tempo, ale paní Adrianová kráčela rychle kupředu, odhodlána zjistit, co ten výkřik znamenal – ať už si Carlotta pomyslí, co chce. Výkřik jako by opravdu zazněl od Cushingovy chaty, přímo z druhého břehu zátoky, vzdáleností sice oslabený, avšak v bezvětrné, chladné noci děsivě zřetelný.

Chladem se kolem měsíce vytvořil bílý prstenec. Jak spěchala po úzké stezce, tráva, pokrytá jinovatkou, ji šlehala do holých nohou. Bez dechu dorazila ke Cushingově chatě.

Tohle místo si bankéř Dexter C. Cushing držel pro celoroční rekreaci, i když syn Arthur využíval chatu mnohem víc než otec. Vybrali si pro ni místo na protáhlém poloostrovku. Krytý dok pro motorový člun, který se používal v létě, vrhal temný stín. Blízko vody se černala velká ohniště. Na severní straně před garáží měli prostorné parkoviště.

Belle Adrianová si všimla, že přední okna zakrývají závěsy, pouze postranní zůstala nezatažená. Světlo zvnitřku vrhalo na polozmrzlou zem nazlátlé obdélníky a stíny vánočních věnců z cesmíny vytvářely v jejich středu černé ovály.

Paní Adrianová vyběhla po schodech na přední verandu a zazvonila. Najednou propadla panice. Co řekne, až se dveře otevřou? Zmíní se o výkřiku? O jakém výkřiku? Podle čeho soudí, že se ozval právě z téhle chaty?

Vytanul jí možný obraz příštích chvil. Zrovna viděla, jak jí Cushing pobaveně naslouchá, jak mu Carlotta s pohledem plným nevole nahlíží přes rameno. Cushing třeba nepostřehne, jak je oblečená, což hovoří samo za sebe, Carlotta však nepochybně ano.

Prívětivě osvětlený dům nemohl celkem vzato působit bezpečněji. Vnucoval představu o moderním muži a ženě, kteří k sobě nalézají před rozhořelým krbem cestu. Vpád neupravené, úzkostlivé matky nemůže vyznít jinak než vrcholně směšně.

Belle Adrianová hledala spásu v útěku. Seběhla z verandy a po straně domu dozadu. Úzkostlivě se držela ve stínu ve víře, že si Arthur Cushing zvonění vysvětlí jako kousek nějakého tuláka nebo snad jako šálení smyslů.

Po dlouhé vteřiny se paní Adrianová krčila za domem a vyčkávala, jestli neuslyší kroky, které budou odezvou na zvuk zvonku.

Žádné kroky se neozývaly.

Znovu rychle zvažila celkovou situaci, obezřetně obešla dům a rozhlížela se po Carlottině voze. Bezúspěšně.

Narazila však na něco nečekaného, co její strach bezprostředně znovu vyburcovalo a ještě zvýšilo. Z okna v zadu na severní straně domu se linulo světlo na dvůr. V jeho měkké záři viděla, že dvůr pokryla jinovatka, která mu dodává mrazivý, kovový lesk. Ale netřpytila se to tam jenom jinovatka. Světlo zvnitřku místnosti se odráželo ještě od střípků skla a bílou námrazou se táhly dvě dlouhé černé stopy po pneumatikách vozu, který podle všeho poměrně nedávno ze dvora odjel. Stopy začínaly u kraje tmavého obdélníku, místa, kde vůz parkoval a kde se tedy jinovatka nemohla utvořit.

Paní Adrianová obezřetně po špičkách přistoupila blíž, aby vypátrala, co a jak.

Stříbrem po jedné straně pokryté, zubaté střepiny na zemi očividně pocházely z nějakého zrcadla, které se snad roztříštilo o parapet.

Okno bylo rozbité a střepy tenkého okenního skla se smíchaly se silnějšími postříbřenými úlomky zrcadla.

Ze dvora nemohla do místnosti nahlédnout, ale díra v okenním skle a odštěpky zrcadla hovořily samy za sebe, a tak paní Adrianová v náhlém přívalu paniky zavolala: „Stalo se něco?“

Odpověděla jí netečná ozvěna vlastního hlasu.

Ještě jednou oběhla dům k přednímu vchodu, jako šílená zmáčkla zvonek, zkusila kliku, zarumplovala dveřmi, pak začala bezvýsledně bušit pěstmi do výplně dveří.

Dveře zůstávaly zvnitřku pevně zavřené na zástrčku.

Belle Adrianová doběhla k zadnímu vchodu a bez zaklepání vzala za kliku. Když se dveře na dobře naolejovaných pantech prudce otevřely, zaváhala jen krátce.

„Carlotto,“ křikla. „Carlotto... Arthure... Pane Cushingu!“

Nikdo neodpovídal. Prošla tedy kuchyní a otevřela dveře v panickém strachu, který vystřídal ochromující děs, když stanula na prahu místnosti, očividně sloužící jako obývací pokoj i ložnice.

Byly zde lyže, vlajky a trofeje, pušky na věšácích, meče a pistole, sbírka zarámovaných podepsaných fotografií, lůžko a uprostřed pojízdné křeslo.

Podlahu kolem křesla posely střeptiny skla. Ze zarámovaného obrázku zbyla v rohu u okna pomačkaná troska.

V pojízdném křesle, ve smrti groteskně zhroucený, vězel Arthur B. Cushing. Červená stružka vykreslila na mužově hedvábné košili zlověstnou skvrnu; skvrnu, která začínala u tmavého, kulatého otvoru. Na podlaze se červenaly stříkance krve.

Na zemi ležel kulatý, lesklý předmět, od něhož se odráželo světlo. Byla to otevřená pudřenka s rozbitým zrcátkem a pudr z ní se vysypal skoro až k nohám mrtvého.

Belle Adrianová tu pudřenku poznala i bez toho, že by si povšimla, co má vyryto na zlatém povrchu. Byla to pudřenka, kterou Arthur Cushing daroval Carlottě k narozeninám.

Snad celou věčnost Belle Adrianová stála a zírala na ochablé tělo s pokleslou čelistí v pojízdném křesle, na vytlučené okno, na rozbitou pudřenku.

Pak se pustila do práce.

Tak klidně a samozřejmě, jako by uklízela po obědě v kuchyni, se dala do odstraňování všeho, co by mohlo Carlottu uvést do souvislostí se smrtí Arthura Cushinga.

2. KAPITOLA

Sam Burris se metodicky pustil do nesnadného úkolu, jak probudit svou ženu.

„Slyšelas to, co teďka já?“ zeptal se neodbytně.

Zlehka pochrupovala.

Popadl ji za ramena a zatřásl s ní.

Odjakživa měla tvrdé spaní a teď jen něco nesrozumitelného zamumlala. Znovu s ní zacloumal. Zneklidněně otevřela oči.

„Co je?“ ozvala se zastřeně.

„Slyšelas ten kravál?“ naléhal Burris.

„Ne,“ řekla a okamžitě oči zas zavřela.

Burris s ní zatřásl. „Něco se děje. Malér. Slyšel jsem, jak se sype sklo, a výstřel.“

Paní Burrisová, vždycky chtivá veškerých drbů, které měly co dělat s chatařskou osadou u jezera, si začala obratem vehementně sedat. „Vodkad' to bylo?“

„Jakoby od Cushingovic chaty, a jediné u nich se svítí. Koukal jsem z okna, ale nikoho jsem tam kolem nezahlídl.“

Paní Burrisová už byla úplně probuzená. „Podej mi ten župan, Same.“

Sam, hubený, šlachovitý, čilý chlapík, podal své ženě teplý prošívaný župan z nohou postele a bez dalšího hned zas zavrtal své vychrtlé tělo do tepla pokrývek. Paní Burrisová si navlékla župan a za kvílení per a prohýbání matrace se vyhrabala z postele. V tu chvíli zřejmě u Cushingovy chaty nějaká žena táhle, pronikavě zaječela.

„Tyhle Cushingovi,“ chrochl Burris. „Že mi kdy museli přijít do rány.“ Svého času mu to tam kolem jezera patřilo a nechal se starším Cushingem umluvit, aby mu takových dvě stě akrů prodal.

„Zaplatil ti, cos chtěl,“ řekla jeho žena kysele. „Tvoje chyba, že sis mu neřek víc. Co myslíš, že se tam děje?“

„Nejspíš jako obvykle,“ utrousil Burris. „Jak jsem moh vědět, že z toho chce udělat něco takovýhleho? Kolikrát jsem mu povídal, že se to tam nejlíp hodí k farmaření.“

„A tím jsi ze sebe udělal pěknýho troubu,“ řekla. „Od té doby se ti každej směje. Buď jak buď je to teďka náš soused, tak bysme s ním měli vycházet po dobrém.“

„Nemáme už žádný sousedy,“ reptal Burris. „Jenom lidi, co jim patří pozemky okolo.“

„Tvoje vina... Same, vidím, že svítěj v té chatě na druhý straně jezera, co bydlí ta ženská s dcerou.“

„Paní Adrianová?“ Burrisovi se z hlasu vytratil nabručený tón a na jeho místo se vloudil náhlý zájem. „Dalekohled je nahoře nad oknem. Koukni se.“

Jeho žena sundala z poličky nad oknem dalekohled. „To jsem zvědavá, jestli Adrianovi ten křik taky slyšeli.“

„Možný to je,“ zabručel Burris. „Je zima. Pojd’ zpátky do postele.“

Pominula manželovu pobídku a přitiskla si dalekohled k oku. Když už jednou byla na stopě nějakému skandálu, žádná moc na světě by ji nedokázala odtrhnout od okna a dalekohledu.

„V posledních dnech se ale u jezera děly věci, to jo,“ odfrkla. „Ten mladej Cushing tam má ženský do bílýho rána. Dvoření se teda moc změnilo od časů, cos mě vozíval po jezeře v tom zeleným člunu tvýho táty, jen co je pravda.“

„Ted’ka se tomu neříká dvoření,“ řekl Sam Burris. „A do toho zatracenýho člunu teklo,“ odfrkl. „Nosíval jsem s sebou plechovku od tomatový šťávy, a ve chvíli, kdy jsem se chtěl k něčemu rozkejšat, ta pitomá voda začala prosakovat... Proboha, Betsy, pod’ si vlízt zpátky do postele.“

Žena jeho naléhání ignorovala a dál seděla u okna, dalekohled přilepený k oku. Uběhlo čtvrt hodiny. „Jako kdyby tam měli rozbitý okno, Same, a myslím, že jsem tam zrovna zahlídla někoho chodit. Cos to teda vlastně slyšel?“

Sam Burris zívá a ospale odpověděl: „Dohromady nic, řekl bych. Vzbudilo mě to – nějaký tříštivý zvuk, snad výstřel nebo rána z výfuku a pak auto, jak nemůže nastartovat.“

Odjakživa řečná paní Burrisová se tím víc dostala do ráže. „Pamatuješ, jak jsme si vyjeli na ryby v tom starým člunu a jak se přihnala bouřka? Lítli jsme do starý stodoly Mosbyovejch a ty jsi zapomněl člun obrátit?“

„Nezapomněl,“ ospale zaprotestoval Burris. „Byl totiž zatraceně těžkej. Nemyslel jsem, že se tak strašně rozprší.“

„To teda byl slejvák, pane jo,“ řekla. „Tys na to zapomněl, Same?“

Sam odpověděl tichým zachránáním.

„Same!“ křikla. „Same! Vzbud’ se a koukni se!“

Sam Burris přestal chrápat. „Co se děje?“

„Šel bys laskavě sem, Same Burrisi?“

Na tento rozkazovačný tón v jejím hlase se poslušně vyhrabal z postele a přistoupil k oknu.

„Koukni támhle,“ přikázala.

Společně zírali přes tu tři sta stop dlouhou rozsedlinu, která dělila jejich ložnici od osvětleného okna domu Arthura Cushinga.

„Někdo tam chodí, to jo,“ řekl Sam. „No a co?“

Paní Burrisová si znovu vzala dalekohled. „Belle Adrianová, Carlottina matka,“ řekla. „Člověk by si myslel, že ženská v *jejím* věku bude mít víc rozumu, než v tuhle hodinu promenovat v bytě svobodného chlapíka. No jen si to představ. Arthur Cushing chodí s Carlottou a teďka její máma...“

Sam Burris se náhle natáhl po dalekohledu. „Hele,“ řekl. „Jseš si tím jistá?“

Žena mu ruku odstrčila. „No bodejť. Myslíš si, že ji nepoznám? Vidím ji jasně jako ve dne... No jo, je tam rozbitý okno... Nikoho jinýho nevidím. Pořád jenom chodí a...“

Sam Burris bez okolků vytrhl dalekohled ženě z rukou.

„Same Burrisi,“ vřískla, jak jí to vzalo dech. „Jak si to představuješ, rvát lidem takhle věci a...“

V hlase jejího muže náhle zazněl nový, ostrý, autoritativní tón. „Buď už zticha,“ okřikl ji, „co když je to vážný! Ukaž, ať se kouknu.“

„No, to si dám líbit! Takhle člověku rvát věci z rukou! Kdo si vlastně myslíš, že jseš?“

Burris jí neodpověděl, jediné že komentoval, co zrovna vidí. „Mělas pravdu. Myslel jsem, že to není možný, ale ať mě čert, jestlis netrefila do černýho.“

To ji obměkčilo. „To se ví, že jo. Oči mi hádám sloužej stejně dobře jako vždycky. Co se děje?“

„Je to ta Adrianová – matka – jako by něco sbírala... Jak bys řekla, že se to okno mohlo rozbít?... Arthura Cushinga nikde nevidím. Vypadá to, že tam není a... No, nejlíp, když se tam půjdu podívat, jestli je všechno v pořádku... Kolik vlastně je?“

„Jak to mám vědět? Hodiny jsou v kuchyni. Jdi se na ně kouknout, když se ti chce.“

„Nemůžeš se jít podívat? Musím hlídat, co bude.“

„Ty se jdi podívat, já budu hlídat.“

Sam Burris se vzdal dalekohledu. „Měli bysme něco podniknout. Možná se tam stalo neštěstí.“ Začal se oblékat.

„Třebas mu jedna z těch holek dala, o co si koledoval,“ nadhodila.

„Bylo by načase.“

„Nemluv tak, Same. Zaskočíš tam?“

„Počítám, že bych měl.“

„Cushingovi se to nebude líbit.“

„To je fuk, jestli nebude. To vytlučený okno a ženskéj křik...“

„To křičela Belle Adrianová, Same.“

„Jak to víš?“

„No – no prostě to musela být ona... Z toho, co a jak tam dělá, můžeš zrovna vyčíst, že tam provádí něco asi moc pěknýho.“

„Kdepak, křičela myslím dcera a ona se to snaží zamaskovat.“

„Jdi se podívat, kolik je. Chci to vědět.“

Vzal baterku, prošel jídelnou do kuchyně, vrátil se a řekl: „Je půl třetí. Jdu tam.“

„Hádám bys měl.“

„Ani muk o tom, že tam ta Adrianová byla.“

„A pročpak ne, to bych teda ráda věděla?“

„Protože jsou to milý lidi. Její dcera tam předtím byla, a kdyby u Cushingů k něčemu došlo... No, mluvíš, mluvíš a nevíš, kdy přestat.“

„A mě se to líbí! Kdo jseš, abys mi rozkazoval? Myslím, že když ženská nadbíhá mužskému o deset let mladšímu a snaží se vyhodit ze sedla vlastní dceru, mám právo k tomu říct svý, když jsem to viděla na vlastní oči.“

„Budeš hezky zticha,“ řekl. „Drby se tady šířej beztak rychle.“

„Same Burrisi, víš vůbec, s kým mluvíš, nebo co říkáš?“

„Tyhle Adrianovy jsou milý lidi,“ trval umíněně na svém.

„Říkals ale, že jsi slyšel výstřel.“

„Slyšel jsem ránu. Kdyby to ale opravdu byl výstřel, myslíš, že by si tam paní Adrianová chodila jen tak jakoby nic?“

„To není jakoby nic, Same Burrisi, a jestli tam její dcera byla s Arthurem Cushingem a věděla o něm to, co víme my...“

„Dejme jim oběma šanci, no ne? S tím, co o Arthurovi Cushingovi víme, je nám jasný, že je nejvyšší čas, aby *někdo* nějak zasáhl.“

„Jdi se podívat, co se stalo, Same. Třebas ho jenom nachytala, jak si dovoluje na její dceru, a třeba se tam stalo něco opravdu zlého.“

Očividně neochotně zašel Sam Burris do přístěnku, navlékl si zimník, čepici a klapky na uši.

„Už můžeš nechat toho okolkování, Same,“ poznamenala paní Burrisová kysele. „Je pryč.“

3. KAPITOLA

Paní Adrianová, rozčilením z předchozích událostí srdce až v krku, dorazila k místu, kde stopy vozu mizely na silnici, a potom zamířila domů.

Garáž byla dosud prázdná.

Na okamžik ji to zaskočilo, předpokládala totiž, že Carlotta musela z Cushingovy chaty odejít krátce poté, co onen zděšený výkřik prořízl mrazivé noční ticho. Za normálních okolností by zavezla vůz do garáže, zavřela ji a šla do postele.

Zející prázdnota garáže mohla teď znamenat jen jediné – Carlotta hledala spásu v útěku – což je to nejsílenější a nejpošetilejší, co mohla vůbec udělat.

Útek dokazoval vinu. Útek nevyhnutelně namíří prst podezření rovnou na Carlottu. Policie se dozví, že Arthur Cushing pozval Carlottu na večeři, budou se s ní chtít spojit, a když zjistí, že je pryč, budou ji okamžitě považovat za podezřelou číslo jedna. Potom ani ten nejchytřejší právník v životě nedá dohromady takovou verzi událostí, aby byla pro porotu přijatelná.

Paní Adrianová otálela jen tak dlouho, než situaci rychle zhodnotila. Carlottin útek je třeba zamaskovat, udělat z něj normální věc, s kterou se už pár dní dopředu počítalo – vyjížděku do města na nákupy.

Musí tedy udělat dvě věci. Musí ji najít dřív, než se policie začne rozhlížet po Cushingově večerním návštěvníkovi, a musí Carlottě

zabalit kufr. Přinejmenším příruční zavazadlo na jednu noc, které zbaví Carlottin ukvapený odjezd stigmatu útěku.

Paní Adrianová vtrhla do Carlottiny ložnice a řítila se k šatně vtom zůstala stát, ztuhlá překvapením, jak zahlédla v měsíčním světle, dopadajícím na Carlottinu postel, pohyb.

Carlotta se užuž chystala vykřiknout, vzápětí se vzpamatovala, když poznala matku.

„Mami, to jsi ty! Co se pro všechno na světě děje?“ zeptala se Carlotta.

„Ty!“ vykřikla paní Adrianová.

Už úplně probuzená Carlotta potichu odpověděla. „Přirozeně. Koho jsi čekala?“

„Já... jak dlouho jsi doma?“

„Kristepane, nevím. Už nějakou dobu. Proč?“

„Auto není v garáži.“

„Cestou domů jsem píchla, tak jsem ho nechala stát a došla zbytek pěšky. Proboha, neříkej mi, že sis dělala starosti, obcházela kolem a...“

„Nešpehovala jsem tě, Carlotto.“

„Neřekla jsem špehovala, říkala jsem obcHazel, máti.“

„Vyjde to nastejno.“

„Nebud', mami, staromódní,“ řekla nenučeně Carlotta, „a nezačíněj zase. Dá to nejspíš matce zabrat, když si má uvědomit, že její dítě dospělo.“

Paní Adrianová rozsvítila.

„Mělas... Potkalo tě něco nepříjemného, Carlotto?“

„Nechme to teď, moc tě prosím.“

Paní Adrianová přistoupila k židli, na niž Carlotta odhodila pestrobarevnou halenku, kterou měla předtím na sobě. Vzala ji ze židle a prohlížela roztrěpenou trhlínu vpředu na blůze.

„Ted' ale, mami, špehuješ,“ vybuchla Carlotta.

„Carlotto, jsem... Musím vědět, co se stalo.“

Carlotta dotčeně řekla: „Jak si přeješ, mami, řekla sis o to. Jsem už velká holka. Je to na mě vidět. Mužům to neušlo. Snaží se navázat známost. Už to tak mají v povaze. Není myslím v našich možnostech jejich povahu změnit. Skutečnost, že blůza je roztržená, mluví sama

za sebe. Tvoje mateřská starostlivost by byla mnohem víc na místě, kdyby blůza roztržená nebyla.“

„Nerozumíme si, Carlotto. Chci vědět, co... co jsi dělala.“

Carlotta celá uondaná odpověděla: „Zpočátku jsem mu čtyřikrát pětikrát slušně řekla ‚ne‘, a pak jsem mu dala najevo, že to myslím vážně. Když si začal nakonec dovolovat, tvrdě jsem ho odrazila – a šla jsem domů.“

„Dalas mu facku?“

„No jasně, jednu jsem mu vrazila!“ řekla Carlotta. „Pravou dlaní do brady. Upřímně řečeno, nic proti tomu, když muži chtějí navázat známost. Líbí se mi to. Ale také se mi líbí muži, kteří jsou s to vzít na vědomí odmítnutí. Že bychom se teď, když už jsi dost čenichala v mých soukromých záležitostech, rozešly a zkusily se trochu vyspat? I když nemyslím, že se mi to podaří – po tom všem.“

Paní Adrianová hmátla do kapsy svého tvídového kabátku a klidně řekla: „Tady máš tu rozbitou pudřenku, která tam po tobě zůstala, Carlotto.“

Carlottiny holé nohy zasvítily, jak odhodila pokrývky a vyskočila z postele. Jen byla na nohou, hmátla po županu.

„Kdes k ní přišla?“

„Tam, v chatě Arthura Cushinga.“

Z Carlottiny tváře vyprchal veškerý výraz. „Ty – panebože, matko, snad jsi tam nebyla?“

Paní Adrianová přikývla.

Carlotta, ústa sevřená do čárky, řekla: „Lituju, ale teď už jsi zašla trochu moc daleko, dokonce i jako matka.“

„A našla jsem ho,“ pokračovala paní Adrianová, „sedět v pojízdném křesle s dírkou po kulce v prsou, na zemi tvoji pudřenku, a rozbité okno, kde....“

„S dírkou po kulce?“

„Ano.“

„Chceš říct, že je...?“

„Mrtvý, ano.“

„A co jsi teda udělala?“

„Odstranila jsem všechny stopy, které by mohly naznačovat, žeš tam, Carlotto, byla. Alespoň doufám, že všechny.“

„Panebože,“ vřískla Carlotta. „Zhasni to světlo, ať kdekdo neví, že jsme vzhůru. Zalez si ke mně do postele a promluvíme si o tom.“

4. KAPITOLA

Lhostejné, studené denní světlo leželo na jezeře jak šedý příkrov. První nesmělé pablesky na obloze vykrojily na šedozeleném, jakoby kovovém pozadí zubatý obrys hor.

Zvonek domovních dveří u Adrianových náhle dlouze a pronikavě zazvonil.

Uvnitř v domě držela paní Adrianová baterku tak, že prsty levé ruky zakrývala čočku. Mezi ukazováčkem a prostředníkem nechala malou štěrbinu, takže slabý, téměř nezatelný paprsek šířil světlo, v němž na sebe s Carlottou zaraženě hleděly.

„To bude zákon, Carlotto,“ šeptala matka. „Myslela jsem... Doufala jsem, že budeme mít čas, aby ses sbalila a vyrazila na cestu. Alespoň šanci kdybychom dostaly.“

„To píchnutí, zatraceně,“ ulevila si Carlotta. „Toho kdyby nebylo...“

„Hele, nezapomeň,“ skočila jí do řeči paní Adrianová. „S Arthurem jste se pohádali v podstatě hned, jak odešla služka. Šla jsi pryč a nechala ho sedět v pojízdném křesle. Ani tě nedoprovodil ke dveřím. Byl zamračený a namíchnutý. Odjela jsi a cestou domů jsi píchla. Tak jsi nechala auto stát a šla pěšky. Měla jsi v plánu navštívit...“

„Ale, mami,“ přerušila ji Carlotta. „Už jsou tady. Nebylo by líp nepředstírat, že jsem měla v úmyslu někam jezdit?“

„Zapomínáš na ty sbalené kufry, moje milá.“

„Tak je dáme do šatny.“

„Mohli by dělat prohlídku.“

Zvonek stále vytrvale a neodbytně vyzváněl.

„Kdyby to tak šlo, aby se o tom nedozvěděl Harvey,“ zašeptala Carlotta.

„Je to ale právník, drahoušku. Mohl by pomoci.“

„Nechci pomoc za takovou cenu, mami. Harvey má čestné úmysly, je ovšem ale zdrženlivý. Miluju ho. Arthur Cushing byl floutek. Jeho úmysly nebyly ani čestné, ani zdrženlivé. Líbilo se mi myslím zahrávat si s ohněm... Budeš se muset svléknout, mami. Nemůžeme ten zatracený zvonek nechat jen tak být.“

Belle Adrianová vyklouzla ze střevíců a opatrně se pohybovala naboso. „Běž do postele, miláčku,“ řekla a pak hlasem jako by zastřeným spánkem zvolala: „Kdo je?“

Jedinou odpovědí zůstávalo neodbytné, přerušované řinčení zvonku.

„Okamžik,“ zavolala Belle Adrianová unaveně, „jen na sebe něco hodím.“

Vstojе u postele ze sebe spěšně stahovala části oděvu, pak si natáhla župan a šla ke dveřím rozsvítit světlo na verandě.

Uviděla Sama Burrise, jak tam ve světle dopadajícím z verandy trpělivě stojí, uši a nos zčervenalé chladem.

Otevřela dveře, zazívala a řekla: „No ne, vždyť, vždyť to je pan Burris! Co to má znamenat? Co se děje?“

„Chci s váma mluvit,“ řekl Sam.

„Ale takhle po ránu...“

„Je to důležitý.“

„Proboha, no dobrá! Nemám tady uklizeno, ale pojíte dál. Můžeme jít do předního pokoje. Budete muset počkat, než se obléknu.“

Sam Burris jako by se omlouval, když si celý nesvůj sedal na židli, na niž mu paní Adrianová pokynula.

„O co tedy jde?“ zeptala se.

„Ani nevím, jak bych měl začít,“ řekl s pohledem upřeným na podlahu.

„Nu, koneckonců, pane Burrisi, v tuhle ranní hodinu se musím domýšlet, že se jedná o něco skutečně důležitého...“

„To ano. Jak víte, máme domek tam, co...“

„Vím, kde máte domek, ano.“

„A okno z naší ložnice vede tak, že z něho vidíme rovnou do pokoje Arthura Cushinga v Cushingovic chatě.“

„Vidíte rovnou do jeho pokoje?“ vzkřikla. „Jak to, musí to být od vás pěkně daleko. Vy...“

„To jo, madam, tak sto yardů. V noci ale vidíte všechno jak na dlani, když se díváte do osvětlený místnosti, kde nejsou zatažený rolety. A zvuky jsou v noci dobře slyšitelný a zřetelný.“

„K čemu vlastně míříte?“

Řekl: „Arthur Cushing... No, nerad bych, aby moji vlastní dceru moc viděli s Arthurem Cushingem.“

„Moc vám děkuji,“ odpověděla paní Adrianová kysele, „ale zaprvé, dcery dnes mají sklon k tomu žít svým vlastním životem, a zadruhé, vskutku neshledávám nic příjemného na tom, že jste mě vzbudil z hlubokého spánku, abyste mě upozornil na přátele mé dcery. Což je předpokládám účel vašeho snažení.“

„No, madam, nejde jenom vo todle. Víte, Arthur Cushing je po smrti.“

„Po smrti!“ vykřikla. „Mrtvý! Arthur Cushing je mrtvý?“

Přikývl.

Nebyla v tu chvíli s to připadnout na nic, co by řekla, ale pozorovala ho neklidnýma očima, plná obav, kolik toho jen ví. Uvědomovala si, že ho musí zpracovat, aby z něho vyždímala všechny informace, avšak musí to udělat šikovně, aby ho ani nenapadlo, že z něho všechno vytáhla. A hlavně aby mu za žádnou cenu nedošlo, jak moc ji to zajímá.

„To tedy,“ řekla konečně, „je opravdu tragédie. Muselo to přijít náhle. Moje dcera s ním myslím včera večer večeřela. Kvůli té Arthurove noze nešli ven a dívali se na nějaké filmy. Domů přišla brzy a...“

„Nemusíte mi vysvětlovat, co a jak, madam. Rád bych, aby vám to bylo jasné.“

„Snad byste měl radši pokračovat,“ řekla, „a povědět mi, co máte na srdci. Jen se nestyďte; mluďte otevřeně, pane Burrisi. O co jde?“

Řekl: „Arthur Cushing se moc rád choval jako bohatý džentlmen, když tak moh dosáhnout, čeho se mu zachtělo. Když ale nemoh, dostal se do moc špatný nálady a... no začal bejt neurvalej.“

Paní Adrianová díky přísné sebekontrolě seděla nehnutě a neříkala nic.

„Moje žena a já jsme tam už viděli věci,“ pokračoval Sam Burris. „Slyšeli jsme rozzlobený hlasy, občas křičet nějakou ženu a... no, Arthur se nikdá neobtěžoval, aby tam u sebe zátah roletu. Evidentně si myslel, že nikdo nemůže na tu dálku nic vidět.“

Paní Adrianová stále nic neříkala.

„Ale,“ navázal Sam Burris, „víte, nějakou dobu už u jezera žijem a máme moc dobře dalekohled, přibližuje třicetkrát. Vidíte jím všechno jako na dlani.“

„Dalekohled!“ hlesla paní Adrianová a snažila se, aby se jí do hlasu nevloudil strach.

Přikývl a po chvílce dodal: „Nerad bych, abyste si myslela, že strkáme nos do cizích věcí, nebo že jsme, jak se to říká, šmíráci nebo tak. Když ale pozdě v noci slyšíte nějakou ženskou křičet, kouknete z okna a vidíte dva lidi, jak se perou, prostě se musíte ujistit, že je všechno v pořádku, než můžete jít zpátky do postele.“

Přikývla, ústa pevně semknutá.

„Mám lehký spání,“ oznámil Sam Burris. „Moje spí, jako když ji do vody hodí. Když jednou usne, musela byste ji praštit, abyste ji vzbudila. Je stejná jako většina ženskéch tady. Co nevědí, nepovědí. Proto jí neříkám všechno, co vidím.“

Prvněkrát, jak k něčemu takovému došlo, jsem ji vzbudil a ona nejdřív myslela, že bysme měli zasáhnout, a pak se to zvirtlo, že už nebylo zapotřebí zasahovat.“

„Co tím chcete říct?“

„To děvče se o sebe umělo moc dobře postarat samo,“ řekl. „Věřte mi nebo ne, opravdu mu jednu vrazila a šla pryč.“

„Je, je to dlouho, co... co se to stalo?“ zeptala se. „Tak dva tři měsíce.“

„Oh,“ vydechla a hned se zamračila, rozmrzelá sama nad sebou, že dala tak nepokrytě najevo, jak se jí ulevilo.

„Potom podruhé,“ navázal Sam Burris, „to bylo něco úplně jinýho.“

„Co tím máte na mysli?“

„No, ta dívka se nepřestávala bránit. Oblíknul jsem se. Nemáme telefon, já se chystal, že dojdu pro šerifa, a vtom... no, začlo to vypadat, že se jí to zamlouvá. Nejdřív jsme viděli, jak se rovnou u

okna líbají – při pomyslení, že se děvčata můžou k něčemu takovému propůjčit, se mi dělá zle.“

„Některá ano,“ řekla paní Adrianová. „Třeba jenom hrála komedii. A vy jste ji... poznal jste ji?“

„Dalekohledem jsem ji viděl jak za bílého dne,“ odpověděl Burris. „Byla tady od ty doby víckrát. Moc hezká holka. Podle jména ji teda neznám. Takovej ten typ – černý vlasy a břidlicově šedý oči... ovšem... no nerad bych, abyste myslela, že naschvál slídíme po lidech... Já jenom nemůžu vystát v sousedství lidí, jako je Arthur Cushíng.“

„Vy jste ho sem ale přivedl, ne?... Tedy, promiňte, chci říct, prodal jste mu pozemky.“

„Udělal jsem ze sebe pěknýho troubu,“ připustil Burris. „To jsem musel bejt opravdu pitomec. Vypustili na mě agenta s nemovitostma, který mi navykládal spoustu lží. Tenhle chlápek přes nemovitosti do mě hučel, že má někoho, kdo by rád nějakou zemědělskou půdu; žádný velký lány, prostě farmu, do který by investoval peníze a snížil si tak daň z příjmu.“

No, pomyslel jsem si, když chce investovat, mohl bych ho zrovna uspokojit, tak jsem vyhodil cenu na pár set akrů, cenu čtyřikrát vyšší, než za co půda stojí. A pak jsem souhlasil s opcí na zbytek mého majetku, tak v čtyřikrát vyšší ceně – teda na zemědělskou půdu.“

„A potom se ukázalo, že kupujícím, kterému se jednalo o tu půdu, je Dexter Cushíng?“

„Přesně tak. Nechtěl ji, aby na ní farmařil. Chtěl ji na hotel. Hádám ho do toho uvrtal Arthur. Každopádně postavili tu chatu a nato rozhlásili své plány ohledně toho velkého hotelu; tím mě ovšem dostali do pěkný šlamastyky.“

„Nestouply tím ale vaše pozemky v ceně?“

„Na daních je to znát,“ řekl Burris. „Ty daně mě sužují; oni získali svoji opci, takže můžou nakupovat za původně sjednaný ceny, kdykoliv se jim to bude hodit. Nebudeme ale s tímhleťm vším ztrácet čas. Jenom jsem chtěl, abyste věděla, jak to ve skutečnosti bylo. Teď se už chci dostat k tomu, jak jsme vás tam dneska v noci viděli.“

Paní Adrianová seděla na židli dokonale vzpřímená a strnulá. „Viděli jste mě?“ zeptala se tónem, o němž doufala, že má právě tu přiměřenou míru netečné pochybovačnosti.

„Prosím pěkně, madam, abysme si špatně nerozuměli,“ vmlouval se Burris. „My... teda, známe vás jako moc milý lidi. Vy a vaše dcera Carlotta jste ty nejlepší lidi, co sem k nám vůbec kdy přišli.“

„Děkuji,“ řekla ledově.

„A pak... věděl jsem, co se bude dít. Teda věděl jsem, o co se bude Arthur Cushing snažit a... no, pomejšlel jsem na to, že za váma nějak zajdu a pár věcí vám povím – rozhod jsem se to udělat, i kdyby to nebylo zapotřebí.“

„To od vás bylo moc milé, ale pořád nechápu, co míníte tím, že jste mě viděli v Cushingově chatě. Carlotta tam samozřejmě byla a...“

„Carlottu jsme viděli,“ řekl Sam Burris, „a potom jsme šli spát. ... Já se vzbudil první, když jsem uslyšel výstřel a jak se sype sklo, a pak vykřiknout nějakou ženskou... a tak jsme vstali, abysme se koukli, co se vlastně stalo.“

„Jestli není něco v pořádku,“ řekla, „je vaší povinností jít na policii a...“

„Na policii jsem byl,“ objasnil trpělivě. „Proto jsem se sem nemohl dostat dřív.“

„Ach,“ hlesla.

„Kdybyste mě teď jenom vyslechla, madam, a dovolila, abych vám to vysvětlil. Nemáme moc času a já bych rád, abyste mi dobře rozuměla.“

„Prosím,“ řekla, „pokračujte a vyjádřete se.“

„Pro člověka jako jsem já není jednoduchý mluvit se ženou jako vy a říkat jí, co musím povědět. Vaše dcera Arthura Cushinga zabila a on si to zasloužil. Zaslechla jste výkřik a výstřel a šla jste se podívat, co to všechno znamená. Pak jste to pomohla dceři zamaskovat. Samozřejmě nevím, na jaký důkazy může šerif přijít, ale pokud jde o mě a mojí, neřekneme ani ň. Carlotta je příjemný děvče; Arthur Cushing byl ten největší gauner pod sluncem a... No, jen jsem chtěl, abyste věděla, že se chceme zachovat přátelsky a...“

„Pane Burrisi jste na velkém omylu. Carlotta byla brzy zvečera doma a...“

„Mně to nemusíte vysvětlovat, madam. Jde mi jenom o to, vám říct, že vím, jak se věci mají. Novináři se na něco podobného jenjen třesou, a když holka jednou udělá takovou zkušenost, je poznamenaná na celý život.“

Já vím, jaký jsou ve skutečnosti fakta. Víím, že hluk rozbíjeného skla, výstřel a křik se ozvaly dlouho před tím, než jste přišla zjišťovat, co a jak.

Moje žena neumí tak držet jazyk za zuby, jak bych si někdy přál, ale tentokrát jsem si dupnul a nařídil jí, aby o celé věci pomlčela.“

„Vy... Vy jste se šerifem nemluvil a...“

„Ovšemže jsem se šerifem mluvil,“ přerušil ji Burris. „Šerif mi položil spoustu otázek. Vypτάval se, jestli jsem viděl z místa někoho odcházet, já mu řekl ne, to že jsem neviděl. A nelhal jsem, protože jsem neviděl. Potom jsem mu řekl, že jsem nejdřív slyšel, jak se sype sklo, a nato výstřel. To muselo hádám dojít k tomu zabití; něco času že uteklo, než vykřikla ta ženská; že jsem vstal chvilku po tom, co se ozvalo řinčení skla a výstřel, a kouknul jsem se, ale nebylo tam nic k vidění. Vzbudil jsem ženu a zrovna tak v tu dobu jsme uslyšeli výkřik, ale když jsme se dostali k oknu, ani žena, ani já jsme nic nezahlídlí.“

Že když jsme nějakou dobu u toho okna stáli, zahlídlí jsme vás, to jsem mu nevykládal, protože mu do toho myslím nic není.“

„Carlotta byla doma a v posteli dlouho před půlnocí,“ řekla s konečnou platností.

„Mě o tom nemusíte přesvědčovat, madam. Jen vám dávám na srozuměnou, že se snažíme jednat jako přátelé.“

„Já vím,“ řekla zoufale. „Snažíte se jednat jako přátelé, ale v duchu si myslíte, že moje dcera zabila Arthura Cushinga.“

Zvedl k ní pohled. „A vy si to myslíte taky.“

Zaznělo to tak nečekaně a prostě v celé své otevřenosti, že se Belle Adrianová přistihla, jak mu nemůže pohlédnout do očí.

Sam Burris povstal.

„Jen jsem myslel, abyste o tom věděla, paní Adrianová. Šerif teď pravděpodobně přijde vaši dceru vyslýchat. Můžete mu říct, že se dostala domů před půlnocí, a že jsem zde byl a pověděl vám o...“

„Ach, to bych mu přece nemohla vykládat.“

„Budete muset. Když se budete snažit vyhlížet překvapeně, přeženete to, stejné jako se vám to stalo přede mnou, když jsem vám řekl, že je Arthur Cushing po smrti. Nechovala jste se právě přirozeně... Lidi z venkova nejsou zrovna pohotoví, když přijde na mluvení, když ale přijde na pozorování, to je jiná. Nemohl bych vám říct, co jste vlastně udělala špatně, a šerif asi taky ne. *Něco* ale jste špatně udělala.

Náš šerif má na tyhle věci nos. S oblibou pak zažene lidi do rohu a zkouší je nachytat. Povězte šerifovi, že jsem vám přišel jen tak po sousedsku říct, že Arthura Cushinga zastřelili.“

„V tuhle hodinu?“ zeptala se. „Určitě mu bude vrtat hlavou, proč...“

„Protože,“ přerušil ji umíněně Burris, „jsem věděl, že s ním Carlotta včera večer večeřela a pro svůj vlastní klid jsem chtěl zjistit, kdy vlastně přišla domů.

Nebude to hádám vypadat tak špatně, když ze všeho budete tak trochu vedle – víte, jako že jsem vás vzbudil tak brzy po ránu. Tady u nás nahoře jsou lidi přece jen jiný než lidi z města. Můžete mu říct, že jsem byl rozčílenější, a vypadalo to, jako bych zrovna překypoval informacema a musel s nima ven. Tak to bude myslím nejlepší; nebudete se muset tvářit překvapeně nebo tak, a nevezete do žádný pasti.“

Znenadání vstal a vyrazil ke dveřím. „Tak to bude asi tak všechno,“ řekl.

Mlčky napřáhla ruku.

Burris na okamžik podržel její ruku ve své mozolnaté dlani. „Víte,“ řekl, „vždycky jsem si přál být jak se říká džentlmen, takovej, co když chce vyjádřit nějakou myšlenku, umí pěkně zaobalit právě ty správný slova. Ze školy jsem musel odejít po čtyřech letech a od ty doby tvrdě pracovat... Tady u nás potkáváme vás městských lidí spousty a víme svoje, takže rozeznáme ty upřímný od těch

všelijakejch. Většinou jsou to pěkný ptáčci, když se ale tu a tam setkáme s dobrýma lidma, my... no, je to jako takovej malej zázrak.

Vy a vaše dcera jste právě takový. Rád bych vám to uměl povědět líp, ale nejde mi to.“

„Pověděl jste to, myslím, moc pěkně,“ řekla měkce.

„Nebyl by to možná tak špatnej tah, kdybyste si vzala advokáta. Šerifovi byste nemusela nic říkat, ale...“

„Perry Mason, ten proslulý právník, je tady na dovolené, tak co když si ho vezmu a...“

„Taky jsem na něho trochu pomýšlel,“ připustil Sam Burris. „Přijde ovšem na pěkný peníze.“

„Peníze mám,“ odpověděla prostě.

„Nu,“ navázal, „bude to myslím opravdu moudrý. Dobrý právník to je. Abych pravdu řekl, podle mýho se šerif nebude nějak moc vyptávat. Ví, jak vás tady lidi mají rádi a...“

„Nevěděla jsem, že jsme tak oblíbené,“ řekla paní Adrianová.

„Byla byste překvapená. My, co tady žijem odjakživa a farmařili jsme tady, než se z toho stala rekreační oblast, umíme rozpoznat slušný lidi od prevířů. Divila byste se, kdybyste věděla, jak se mluví o lidech, co se sem přistěhují, a jak přesně je místní dovedou odhadnout... Hodně štěstí, paní Adrianová, a kdybych pro vás mohl něco udělat, nějak pomoci, no, můžete se mnou počítat.“

Sam Burris se štrachal ke dveřím, na prahu se zastavil a řekl: „Vaše dcera ho zabila a měla k tomu zatraceně dobrej důvod. Moc se jí nevyptávejte a nedovolte, aby na ni advokát moc tlačil. Jsou tady ještě jiná děvčata, a jestli je váš právník najde, bude moct od Carlotty odvrátit pozornost. Vy víte svý a já vím svý... A oba víme, že vaší dcery by bylo škoda. Příjemná a milá dívka, a přesně to by se jim hodilo do krámu. Dejme jí šanci.“

A s těmito slovy Burris vyklouzl do netečného, mrazivého světla šedivého rána.

Po jeho odchodu zůstala paní Adrianová nějakou chvíli zamyšleně stát vprostřed místnosti, potom vykročila ke dveřím Carlottina pokoje.

„Co říkal, mami?“

„Nic zvláštního. Říkal mi, že Arthur Cushing je mrtvý.“

„Jak se to dověděl?“

„Zaslechl výstřel a jak se rozbilo sklo.“

„Opravdu? Kdy?“

„Když se to stalo. Kolem druhé dneska ráno, tuším.“

„A mami, podíval... podíval se z okna... Viděl někoho?“

Paní Adrianová se zasmála. „Má domek tak sto yardů od Cushingovy chaty, holčičko.“

Carlottě se viditelně ulevilo.

„Tak to je všechno v pořádku. Člověk nemůže nikoho rozeznat na sto yardů, že ne, mami?“

„Ovšemže ne,“ odpověděla a pak povzbudivě dodala: „To na věci stejně nic nemění. Jdu navštívit Perryho Masona, toho právníka.“

5. KAPITOLA

Perry Mason, zakutaný pod teplými pokrývkami v nevytopené ložnici horské chaty, najednou viděl, jak se mu v mrazivém vzduchu sráží dech; natolik se už rozednilo.

Chata patřila jednomu klientovi a Mason jeho nabídku přijal, aby si dopřál odpočinek, který už tolik potřeboval. Nyní po sotva pětihodinovém spánku rozmrzele zjišťoval, že je do poslední žilky vzhůru, mozek mu pracuje na plné obrátky a potýká se s problémy klientů, jež se snažil hodit za hlavu.

Dny si zvykl trávit pohybem na čerstvém vzduchu – lyžováním, turistikou, jízdou na koni – takže se navečer cítil tak utahaný, že kolem deváté celý šťastný zalehl, v hloubi duše přesvědčen, že bude blaženě vyspávat až do rána. K půlnoci se však rázem vzbudí, znovu si navleče župan a trepky a vymění chlad ložnice za teplo pohodlného obývacího pokoje, kde olejový radiátor s termostatem udržuje stálou teplotu na třiaadvaceti stupních.

Tady si udělá pohodlí v křesle, vezme si k ruce sbírky Předběžných rozhodnutí Nejvyššího soudu a obvodních soudů odvolacích a pustí se do jejich studia, pečlivě si poznamenává, který soudce zastává ten který názor. Občas souhlasně přikývne,

občas se zamračí nebo pomalu zavrtí hlavou, to když nesouhlasí se závěry, k nimž soud dospěl.

Potom, po dvou třech hodinách, když na něj opět přijde ospalost, odejde do chladného, svěžího vzduchu nevytopené ložnice, zachruje se do tepla přikrývek, propadne se do spánku a při rozednění s nelibostí zjišťuje, že už nemůže spát dál.

Moc dobře věděl, proč tomu tak je. Byl natolik zaujat problémy svých klientů, že jeho podvědomí odmítalo odpočinek, o nějž usiloval. Jeho osobní sekretářka Della Streetová měla nařízeno, aby se s ním spojila pouze v nejnaléhavějších případech, a dnes jsou to už čtyři dny, kdy mu poslušně ani nezatelefonovala.

Dnes byla neděle a Della měla nějak během dopoledne přijet s aktovkou plnou listin, které vyžadují osobní Masonovu pozornost.

Jak tam tak ležel v chladném svítání a sledoval, jak se mlha jeho dechu vznáší ke stropu a rozptyluje v nicotu, dospěl k rozhodnutí. Odpoledne pojede s Dellou Streetovou zpátky. Líp se vrátit do každodenního záprahu, ať se může vyrovnávat s danými problémy bez průtahů. Mason měl mozek vytrénovaný k bleskurychlé činnosti. Obracelo se teď proti němu, že si vybudoval důmyslný mechanismus myšlení, který vyžadoval, aby byl neustále živen novými podněty, a který při nedostatečném vytižení nebyl s to zpomalit, tak jako by motor bez setrvačníku nemohl náležitě fungovat.

Mason se protáhl a zazíval, navlékl si župan, vjel do trepek a chystal se pod sprchu, když zaslechl rychlou, lehkou chůzi, málem běh, pak kroky zazněly na verandě a ozvalo se nervózní zaklepání na hlavní dveře.

Zamračeně prošel velkým obývacím pokojem s navažskými předločkami, houpacími křesly a celou tou venkovsky půvabnou atmosférou, otevřel dveře předního vchodu a pohlédl do vystrašených očí Belle Adrianové.

Zkoumavě si vysokého právníka prohlížela, přejela pohledem jeho husté, rozčuchané vlasy, rysy jako vytesané ze žuly, pevné, odhadující oči; spatřila župan, trepky a nohavice od pyžama, vyčuhující zpod županu.

„Promiňte,“ řekla. „Moc mě mrzí, že jsem vás vzbudila, ale... Najednou si připadám hrozně neomalená.“

„O co se jedná?“ zeptal se Mason.

„Jsem Belle Adrianová,“ pokračovala. „Jsme tak trochu sousedé. Vím o vás všechno, pane Masone, ačkoliv vy jste o nás nejspíš nikdy neslyšel. Máme tamhle u zálivu domek, a já jsem se dostala do nesnází, do něčeho strašného.“

Mason nadzvedl obočí a pročísl prsty levé ruky svou hustou hřívu. „Do jakých nesnází?“ zeptal se.

Paní Adrianová spustila o překot. „Vím, že si dost počítáte, pane Masone, ale já vůbec nejsem chudá. Také vím, že jste opravdu přepracován a přijel jste si sem odpočinout. Chtěl jste se držet stranou a s nikým z místních se nestýkat. Podle všeho nemáte ani pomyšlení na to, abyste se ujímal nějakého případu, přesto ale musím... musím s vámi mluvit... Štěstí mé dcery... všechno závisí na vás.“

„O jaký případ se jedná?“

„O vraždu.“

Právník se zatvářil přívětivěji. „Teď už se někam dostáváme,“ řekl. „Pojďte dál.“

„Dělám to tak nerada, pane Masone. Cítím se tak hrozně...“

„Pojďte dál, jen pojd'te,“ zval ji Mason srdečně. „Pěkně se posaďte. Udělejte si pohodlí jako doma, já si zatím dám sprchu, oholím se, obléknu, a když už nic jiného, řeknete mi potom, co máte na srdci a...“

„Jenom se bojím, že na to nebude dost času,“ přerušila ho. „Jde o každou minutu. Já... Běžela jsem celou cestu.“

Mason pokynul na židli. „Posaďte se. Cigaretu?“

Zavrtěla hlavou.

Sám si zapálil, zaznamenal, že se jí sedí pohodlně, uvelebil se na opěradle křesla, přitáhl si župan těsněji kolem těla, zhluboka šlukoval a pozoroval ji skrze obláčky kouře a oči mu jenjen jiskřily.

„Prosím,“ řekl. „Poslouchám.“

„Jsem vdova, pane Masone. Žiji se svou dcerou Carlottou. Jsme tady přes zimu na chatě. Ta chata nám patří. Dceři je jedenadvacet. Manžel umřel, když bylo Carlottě patnáct. Snažila jsem se být jí dobrou matkou. Já...“

„Chtěla jste se mnou hovořit o vraždě,“ vpadl jí do řeči Mason, „s tím, že není času nazbyt.“

„Ano, ano, pravda. Moc mi záleží na tom, abyste viděl do všeho, co se Carlotty týká. Je to hodná dívka.“

Advokát tuto informaci kvitoval pouhým krátkým pokývnutím.

„Tady ve městě je mládenec, který se o ni velice zajímá. Je to mladý právník, začíná si teprve dělat jméno. Dokonale by se k sobě hodili... Je do ní myslím po uši zamilovaný.“

„A ta vražda?“ usměnil ji Mason. „Koho zabili?“

„Arthura Cushinga.“

Mason nakrčil obočí. „Máte na mysli syna toho bankéře, toho, co má v plánu tady vybudovat hotel?“

„Přesně toho.“

„Co se stalo?“

Paní Adrianová řekla: „Moje dcera chodila s Arthurem Cushingem lyžovat. Nic vážného v tom nebylo. Jenom jí dělal společnost. I když myslím, že Cushinga Carlotta nesmírně přitahovala, ale ne... na ten způsob, jako toho druhého muže.“

„Na jaký způsob tedy?“ zeptal se Mason.

Setkala se s jeho pohledem a odpověděla. „Nu – říkejme tomu biologické nutkání, chcete-li. Arthur Cushing byl z tohohle těsta. Koluje tady o něm spousta řečí a ty nelze jen tak pominout. Neohlíží se napravo nalevo, pokud jde o ženy; aby dostal, čeho se mu zachce, využívá svého postavení, peněz, moci. Když má možnost, bere si vše bez nejmenších skrupulí, nebo...“

„Zastáváte vůči mužskému plemeni stanovisko matky dcery na vdávání,“ řekl Mason. „Cožpak nejsou všichni muži víceméně...“

„Ne, pane Masone, prosím vás, snažte se mne pochopit. Jsem velkorysá. Nejsem prudérní. Je mi jasné, že skutečný život se často rozchází s teorií o vztazích mezi lidmi, ale Arthur Cushing byl... hotové zvíře.“

„Přesto jste Carlottě dovolila, aby s ním chodila?“

„Aby s ním chodila, ne, pane Masone... ach, nesmírně mi to ztěžujete.“

„Ztěžujete si to vlastním přičiněním,“ odvětil.

„Tohle, pane Masone, nemůžete pochopit, pokud byste nebyl na místě matky a neviděl děvčata vyrůstat. Musíte na ně velice bedlivě dohlížet v období, kdy dospívají fyzicky, a pak najednou dozrají naplno duševně a... vy už se na ně dohlížet neopovažujete. Kdybyste tak totiž neučinil, zničilo by vás to, a je také – nebo spíš byste je donutil, aby daly svoji nezávislost nějak najevo.“

Na jisté věci musejí přijít na vlastní pěst. Musejí se naučit, jak žít. Přizpůsobit se životním okolnostem. Musejí skoncovat s dětstvím, stát se mladými ženami. A jestli v tomto životním období pocítí, že na ně dohlížíte, vodíte je za ručičku, vyptáváte se, nedosáhnete tím za mák dobrého. Můžete nadělat jen velkou škodu.

Věřte mi, je lehké nenapravitelně zkazit vztah mezi matkou a dcerou. Můžete zničit poslední zbytek citu. Zůstane řekněme jistá neupřímná úcta, ale láska je tatam.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „čas ale pracuje proti vám. Chápu, co vám leží na srdci.“

„Třebas chápete,“ pokračovala, „nikdy tomu ale nemůžete porozumět, dokud byste nebyl matkou.“

„Abychom se nedohadovali,“ podotkl Mason, „vezmeme to za bernou minci. Máte pravdu. Nikdy nemohu být matkou. Tak co se stalo?“

„Carlotta dobře věděla, jakou pověst Arthur Cushing má,“ řekla. „Nemůže být myslím sporu, že to na ni zkoušel,“ prohlásila a hrdě se vypjala, „a že se nikam nedostal. Jí se ale líbilo nechat se dobývat, a Cushing byl typem nebezpečného, výbušného mužského, s nímž se jí zachtělo si zahrávat a počkat, co to udělá.“

Vyšli si spolu zalyžovat, když – no, nestat se ta nehoda, Carlotta by se myslím dočkala hlubokého rozčarování.“

„Zaslechl jsem, že si Cushing zlomil kotník,“ podotkl Mason.

„Pravda, zlomil si kotník. Dali mu ho do sádry. Mohl se pohybovat o berlích a v pojízdném křesle... Měl nějaké barevné filmy, které natočil, když si s Carlottou udělali výlet na lyžích. Pozval ji na včerejšek večer na večeři a podívat se na ty filmy.“

„Co jste tomu říkala?“

„Pane Masone, musela jsem se pořádně zapřít, ale neřekla jsem vůbec nic, ani slovo. Snažila jsem se chovat naprosto přirozeně, věděla jsem ovšem, co bude.“

„Co bylo?“

„Dokud služka nepodala večeři a neodešla domů, choval se jako dokonalý džentlmen. Pak začal být neodbytný, a když se nemohl nikam dostat, začal... No, své pověsti nezůstal nic dlužen.“

„K čemu došlo?“

„Do detailu to nevím, pane Masone. Carlotty jsem se nevyptávala. Snad to poví vám. Nechci se jí ptát. Vím, že přišla domů s roztrženou halenkou a úplně vyvedená z míry. Nejspíš ho udeřila – pořádně.“

„Pokračujte,“ pobídl ji.

„Bohudíky je mezi mnou a Carlottou zdravé přátelství na určité úrovni. Řekla mi, co se stalo, a obě jsme to braly z té komičtější stránky. Byla to rozčilující zkušenost, ale podařilo se nám obrátit ji v žert, že je to jako o Červené Karkulce a zlém vlkovi.“

Pak jsme si daly skleničku a šly do postele. Já ale viděla, jak je Carlotta rozčilená a nespává, tak jsem šla k ní a spaly jsme spolu.“

Masonovy oči se maličko zúžily.

„A tak když jsem uslyšela ten ženský výkřik, asi kolem druhé ráno, vyklouzla jsem z postele a snažila se určit, odkud to bylo. Zdálo se mi, že od chaty Arthura Cushinga, a viděla jsem, že se tam svítí.“

„Co Carlotta?“

„Klidně spala. Jak jsme ulehly, byla nervózní a neklidná, když jsem ale zaslechla ten výkřik, spala – no, jako když ji do vody hodí. Tak jsem si myslela, že by nebylo moudré ji rušit. Vklouzla jsem zpátky do postele a usnula.“

„Jak ale vidno,“ podotkl Mason, „nespala jste dlouho, a...“

„Znáte Sama Burrise?“

Zavrtěl hlavou.

„Původně mu patřily téměř všechny pozemky na severozápadním břehu jezera. Je to jeden z místních starousedlíků, léta tady farmařil a...“

„Co s tím vším má Burris společného?“ chtěl vědět Mason.

„Pana Burrise vzbudil tentýž zvuk, co mne – ženský výkřik – až na to, že navíc ještě slyšel výstřel a jak se sype sklo. Šel se tam podívat, co a jak. Našel Arthura Cushinga mrtvého v křesle.“

„Zavražděného?“ zeptal se.

Přikývla. „S kulkou z revolveru v hrudi. Oznámil to šerifovi a pak mi to přišel říct.“

Mason přivřel oči do štěrbinek. „V tuhle nekřesťanskou hodinu?“

„Ano. Zrovna se začalo rozednívat.“

„Co ho k tomu vedlo?“

„Copak to nechápete? Věděl, že Carlotta s Arthurem Cushingem večeřela. Služka to věděla. Šerif případ vyšetřuje a každou minutou se může přijít Carlotty vyptávat. A Sam Burris dobře ví, jaký je Arthur Cushing ničema – tedy byl.“

„No,“ řekl Mason, „a co aby vaše dcera šerifovi jednoduše řekla, co a jak bylo?“

„Ale vy mi pořád nerozumíte, pane Masone, musí... musí se s tím opatrně. Dostane se to na veřejnost a tak dále. Jestli se o tom Carlottin přítel z města dočte v novinách...“

Mason zavrtěl netrpělivě hlavou. „Nemohu zabránit, aby se případ nedostal do novin.“

„Myslela jsem, kdybychom měli právníka, kdybychom měly někoho, kdo by chránil naše zájmy, když by...“

„Podle mého,“ přerušil ji Mason, v hlase patrný nádech zklamání, „možnost, jak by vaše dcera mohla být jakýmkoliv způsobem s vraždou uváděna do souvislosti, neexistuje.“

„Jistěže ne.“

„Tudíž,“ pokračoval Mason, „tady nemám nic na práci. Vaše dcera bude postupovat tak, že řekne čistou, nijak nevylepšenou pravdu. A věřte mi,“ dodal s pohledem významně upřeným na paní Adrianovou, „jakýkoliv pokus pravdu zatajovat může mít nanejvýš neblahé důsledky.“

„Ano, chápu,“ řekla a uhnula očima.

Mason ji zkoumavě pozoroval. „Poslyšte, a co vy? Vy mi pravdu říkáte?“

„Ano, ano, samozřejmě.“

Mason řekl: „Arthur Cushing, zklamaný ze svého pokusu dobýt vaši dceru, nejspíš zavolał nějaké jiné ženě, S kterou se znal lépe, nebo o ní si myslel, že by mohla být přátelštější.

Vy a vaše dcera budete vypovídat, že byla doma. Svědectví Sama Burrise upřesní dobu zločinu. V tomhle bodě ho můžete podpořit. Víc nebude zapotřebí.“

„Ano, myslím, že ano, ale... Nevím, místní šerif není moc na výši. Víte, ještě před pár lety to tady byl jenom kraj farmářů a...“

„Jen dál,“ pobídl ji Mason. „Ulevte si. Povězte mi, co vás trápí.“

„Myslela jsem, že vy snad budete vědět, jak se dobrat pravdy. Hlavně potřebujeme zjistit, kdo byla ta druhá dívka; ta, co křičela, ta, co střelila.“

„Samotný fakt, že dívka vykřikla, nemusí nutně znamenat, že vystřelila právě ona,“ podotkl Mason.

„Ne, ne, je mi to jasné. Uvažujete jako právník. Nedokazuje to, že ho zabila. Když však bude odhalena její totožnost, logicky se stane podezřelou. Šerif se pustí do práce na téhle verzi, novináři ji pěkně properou a – nu, o Carlottě sotva padne zmínka.“

Mason přikývl.

„Myslela jsem, že si s tím vším budete vědět rady a taky že... tedy, myslela jsem, že byste mohl nějak zapátrat...“

Mason řekl pochybovačně. „Šerif by tuším nebyl dvakrát nadšený, kdybych se mu pletl do vyšetřování vraždy. Koneckonců jsem právní zástupce a nikoliv detektiv. Nadto jsem obvykle protivníkem policie.“

„Myslím, že si ani neuvědomujete, jakou jste si získal pověst, pane Masone. Jste právník a detektiv zároveň.“

„Najímám detektivní agenturu, aby pro mne pracovala,“ upřesnil Mason. „Léta se mnou spolupracuje Paul Drake z Drakeovy detektivní agentury. Mohli bychom mu zavolat, aby sem obratem poslal pár lidí, ale i když poletí, pár hodin potrvá, než bychom je tady mohli mít a nasadit je na to. Pak by museli...“

„Dneska je ale neděle,“ namítla zoufale. „Noviny mají víceméně pauzu. Kdybychom tak... Máme celý den, copak to nevidíte? Kdybychom tak mohli do večera najít tu druhou dívku... no, nebylo by ještě nic ztraceno.“

„A s čím prozatím Carlotta vyrukuje?“

„S pravdou.“

„To pomůže,“ odvětil Mason. Na okamžik zaváhal, pak přistoupil k telefonu a řekl. „Udělejte si pohodlí, paní Adrianová; tamhle na stole jsou nějaké časopisy.“

„Děkuji, nemohla bych číst. Jsem hrozně nervózní.“

Mason si nechal spojit meziměstský hovor, udal neregistrované, soukromé číslo Paula Drakea.

„Ví vaše dcera, že jste tady?“ zeptal se, sluchátko na uchu.

Přikývla.

„To není dobré,“ poznamenal.

„Proč ne?“

„Předpokládejme,“ řekl, „že se šerif přijde Carlotty vyptávat, co se včera v noci udalo, a kde byla, když Cushinga zastřelili. Řekne mu, že v posteli a vy že to můžete potvrdit. Poptají se po vás a ona jim řekne, že jste mě šla navštívit. To...“

„No právě,“ skočila mu do řeči, „o to mi taky jde. Proto tak spěchám. Musím zpátky, než k nám šerif dorazí. Nechci, aby někdo věděl, že jsem tady byla.“

„Snad abyste tedy už raději šla,“ řekl Mason. „V situaci už se myslím vyznám. Já... Okamžik.“

Obrátil se k mušli telefonního sluchátka a zahlaholil: „Ahoj, Paule... Ne, pořád jsem tady na horách. Odpočívám, jak jinak... Paule, mám pro tebe fušku... Jo, jo, vím. Della Streetová je na cestě sem, přijede dnes poránu, tohle je ale naléhavá záležitost... Tedy, je v tom zapletená vražda.“

Hele, Paule, potřebuju, abys mi sem poslal pár svých lidí. Letadlem. Přijed' sám, když budeš moci. Potřebuju tady nějaké zkušené detektivy, jak nejrychleji to půjde. Po telefonu nemůžu víc vysvětlovat.

Chci, abys vyšetřoval případ jedné vraždy... Ne, vůbec nic takového. Prostě tady mají šerifa, který to může zpackat. Chceme policii trochu vypomoci... Ne, o žádnou pomoc nežádali. Pravděpodobně o žádnou stát nebudou. Budeme muset postupovat taktně a... posli sem lidi a já ti to pak vysvětlím. Můžeš přiletět sám?“

Mason spokojeně přikývl a řekl. „Zavolej si na letiště, ať ti zatopěj v letadle. Počasí je tady znamenité, viditelnost perfektní. Svěže, chladno a jasno, nad horami široko daleko ani mráček. Dá se sem doletět za hodinu a stačíš sebrat své lidi a dorazit na letiště během půl tří čtvrtě hodiny. Tak vzhůru... Co zas máš?... Ale, čert vem snídani,“ řekl Mason, „přijdeš k sobě tady. Jo, *tak moc* je to důležité.“

Zavěsil a obrátil se k paní Adrianové. „No v tuhle chvíli myslím už víc dělat nemůžeme. Vy se vydejte zpátky, paní Adrianová, jako by...“

Najednou naklonil hlavu, zaposlouchal se, pak se šel podívat žaluziemi ven. „Obávám se,“ řekl tiše, „že jsem hned od začátku naléhavost celé záležitosti podcenil. Příliš času jsem vyplýval, když jsem po vás žádal vysvětlení.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Venku zastavuje šerifovo auto,“ řekl Mason, „a šerif se třemi zástupci – vyhlížíjí pěkně nepříjemně – jdou...“

Zmlkl, když na verandě zaduněly kroky a do dveří někdo autoritativně zabušil.

Belle Adrianová, bílá jako stěna, se obrátila.

6. KAPITOLA

Muž stojící mezi dveřmi se viditelně cítil celý nesvůj, i když měl v sobě určitou odhodlanost, napovídající, že bude sice postupovat obezřetně, nikdy však neustoupí ani o píd’.

Tři muži za ním zaujali postoj naznačující, že jsou zde, aby svého šerifa podpořili, avšak beze zbytku se podřizují jeho iniciativě.

„Jste pan Mason,“ řekl muž, „Perry Mason, ten slavný právník? Jsem Bert Elmore, šerif tohoto okresu. Nepředpokládám, že o mně něco víte, já toho o vás ale slyšel spoustu.“

Perry Mason si s ním stiskl ruku. „Už si nebudeme cizí, až se příště potkáme, šerife. Těší mě, že vás poznávám. Co pro vás mohu udělat?“

„Rádi bychom šli dál.“

„Je mi líto,“ odpověděl Mason, „jsem zrovna zaneprázdněn.“

„No,“ řekl šerif, „mám za to, že jste zaneprázdněnej akorát tou záležitostí, kvůli který vás chci navštívit.“

Mason povytáhl obočí.

„Vevnitř je paní Adrianová, nemám pravdu?“

Mason přikývl.

„Chceme jí položit pár otázek.“

„Měli jsme s paní Adrianovou konzultaci a rád bych poradu bez přerušování dokončil. Přesto však,“ řekl Mason líbezně, když viděl, jak se šerifovi v obličeji usazuje zarytý výraz, „budu jediné rád, když půjdete dál a budete se vyptávat. Ovšem za předpokladu, šerife, že uznám řekněme za nezbytné dokončit poradu se svou klientkou během vašeho výslechu. Račte dál... A tito pánové?“

„To jsou mí zástupci,“ řekl šerif.

„Pojďte dál,“ zval je Mason srdečně. „Místo k sezení už si vaši lidé tuším najdou sami.“

Čtyři muži vkráčeli do domu.

Šerif, hromotlucký chlapík k padesátce, smekl velké černé sombrero a řekl: „Dobré ráno, paní Adrianová.“

„Dobré ráno, šerife.“

Přitáhl si židli a posadil se. Tři zástupci zůstali stát v řadě u stěny nedaleko vchodu.

„Neposadíte se, pánové?“ zval je Mason.

„To je dobrý,“ ozval se jeden z nich, očividně jako na jehlách, „zrovna tak dobře postojíme.“

Šerif jim nevěnoval pozornost, ale ulpíval pohledem na paní Adrianové.

„Musím vám položit pár otázek, paní Adrianová, a dělám to moc nerad. Mám za to, že to víte.“

Přikývla, ústa sevřená do čárky.

„Byli jsme zrovna u vás doma,“ řekl šerif, „a mluvili jsme s Carlottou, vaší dcerou. Říkala, že u vás byl Sam Burris a řekl vám, co se včera v noci stalo.“

Paní Adrianová opět přikývla.

„To nebylo zapotřebí,“ podotkl šerif.

„A co je na tom?“ zeptala se.

„Chtěli jsme... No, chtěli jsme s várna mluvit jako první.“

„Proč by mi proboha nemohl Sam Burris jako soused přijít říct, co se přihodilo?“

„No, už se stalo. Nebudem se o tom dohadovat. Chtěl jsem se vás zeptat na slečnu Carlottu.“

„No prosím.“

„Řekla nám,“ pokračoval šerif, „že jste tady. Nejdřív jako by nám o tom nechtěla povědět. Máte nějaký důvod, proč jste si nepřála, abysme se dověděli, že jste tady?“

„Jistěže ne.“

„Chovala se tak nák podivně.“

Paní Adrianová se usmála. „Nepochybně vzhledem k tomu, že se dostala do dost zvláštního a obtížného postavení. Víte, včera večer s Arthurem Cushingem večeřela.“

„To je mi známo,“ odtušil šerif. „To jsme si prošetřili. Večeřela u něho a služka sklídila se stolu a odešla domů krátce po desátý. Když odcházela, Arthur Cushing se s vaší dcerou koukal v obýváku na filmy.“

Paní Adrianová znovu přikývla. „A teďka, v kolik dorazila vaše dcera domů?“

„Já... přesně to nevím. Někdy kolem jedenácté.“ Šerif pozvolna přikývl. Šedýma, zamyšlenýma očima ji bedlivě pozoroval.

„V kolik, šerife, k vraždě došlo?“ zeptal se Mason. Šerif otázku přešel bez povšimnutí. Nespouštěl pohled z paní Adrianové.

„Když vaše dcera přišla domů od toho odstaveného auta, šla ještě ven?“

„Ne, samozřejmě že ne.“

„Vy jste ven nešla?“

„Šla jsem sem.“

„Jinak jste z domu neodešla?“

„Ne, pravda že ne.“

„Nešla jste do Cushingovy chaty?“

„Jistěže ne.“

„Ani vaše dcera?“

„Ovšem, dcera ano. Na večeři a...“

„Mám na mysli, jestli se nevrátila do Cushingovy chaty po příchodu domů.“

„Ne, nevracela se tam.“

„Víte to určitě?“

„Bezpečně. Spaly jsme v jedné posteli – a já mám lehké spaní. Proč by se tam pro všechno na světě měla chtít vracet?“

„Co já vím. Ptám se vás.“

„A já vám odpovíděla.“

„Když tam vaše dcera byla,“ pokračoval šerif, „měla s Arthurem Cushingem dost vážnej malér.“

„Přijde na to, co tím máte na mysli. Moje dcera je hezká. Arthur Cushing se nevyznamenával tím, že by se v jistých věcech krotil.“

„Jedná se mi o to, jestli po něm nehodila zrcadlem.“

„Jestli nehodila zrcadlem po Arthuru Cushingovi?“ zvolala paní Adrianová.

„Přesně tak.“

„Proboha, to ne. Jenom mu dala políček a šla pryč.“

„Nehodil zrcadlem on po ní?“

„Jistěže ne. Byl dotěrný, jinak nic.“

„Když jsme se dostali na místo a prohlídli to tam,“ řekl šerif, „zjistili jsme, že někdo evidentně Hazel zrcadlem. Zřejmě narazilo do parapetu a roztříštilo se. Okno se rozbilo. Na dvoře a na podlaze v místnosti ležely střepy.“

Paní Adrianová nic neříkala.

„Vy byste o tom něco nevěděla?“

„Nic.“

„Ani z toho, co vám řekla Carlotta?“

„Samozřejmě že ne. Carlotta nehází věcmi. Carlotta by se i za nejnejpříjemnějších okolností chovala jako dáma. Říkám vám, dala mu políček a jela domů.“

„A píchla?“

„To souhlasí,“ řekla paní Adrianová. „Snad abych vám to teď rovnou všechno dopověděla.“

„Okamžik,“ vložil se Mason zdvořile do hovoru. „Domnívám se, že šerif nám chce něco říct o tom píchnutí.“

„Ted’ka zrovna ne,“ odvětil šerif. „Rád bych si vyposlechnul celou verzi paní Adrianový.“

„Myslím, že nemístně využíváte situace,“ podotkl Mason. „Proč neřeknete paní Adrianové přesně, o co vám běží?“

„Jde mi o to dobrat se faktů,“ šerif se beze spěchu obrátil k Perrymu Masonovi.

„Zcela správně,“ řekl Mason, „je ale naprosto zřejmé, že existují určité skutečnosti, o nichž vy víte, paní Adrianová však nikoliv.“

„Což je taky úplně na místě,“ na to šerif. „Jsme tady od toho. Pár věcí kolem toho zabití víme a paní Adrianová by o těchto skutečnostech přirozeně neměla vědět nic.“

Ve způsobu, jakým hovořil, byla určitá samolibost, což Masona přimělo, aby na paní Adrianovou vrhl varovný pohled.

„Nemám co zatajovat,“ odvětila dílem k právníkovi, dílem k šerifovi. „To, co mi dcera řekla, mě tak trochu znepokojilo. Bylo mi jasné, že vyvstaly jisté komplikace.“

„V jakém smyslu?“

„Udržovali jsme s Cushingovými přátelské styky. Tady samozřejmě platí za význačnou rodinu. Starší pan Cushing je, jak vím z vlastní zkušenosti, velice uhlazený a jemný člověk. O jeho synovi se však říká, že je zpustlý. Nic špatného bych si o něm nepomyslela, kdyby... no, kdyby... tedy, kdyby Carlottě jenom nadbíhal, když to ale na ni zkoušel násilím...“

„Opravdu použil násilí?“

„Měla roztrženou blůzu.“

„Pokračujte,“ řekl šerif.

„Věděla jsem, že až se s ním příště setkám, nebudu s to přejít tu věc jakoby nic. Nevěděla jsem, jestli bych s ním o tom měla promluvit, nebo ho jednoduše úplně ignorovat. Dělal mi to starosti. Ne a ne znova usnout. Nakonec jsem se rozhodla, že až se s ním příště uvidím, budu prostě velice chladná, zdrženlivá a odměřeně zdvořilá.“

„Což se stalo kdy?“ zeptal se šerif.

Udiveně na něj pohlédla. „Vždyť jsme se už nesetkali,“ řekla.

„Pak jsem o něm slyšela až od Sama Burrise.“

„Jste si jistá, že dřívějc ne?“

„Ovšem,“ řekla. „Nepřerušujte mě, teď, šerife. Chtěla bych vám říci ještě jedno.“

„No prosím.“

Mason řekl: „Bylo by moudřejší, abyste...“

„Nechtě mě, prosím, pane Masone,“ zarazila ho. „Dobře vím, co dělám a kam šerif Elmore míří. Ať tedy kolem toho nepřeshlapujeme.“

Skutečně jsem kolem čtvrt na tři ráno něco dost významného zaslechla.“

„Co to bylo?“

„Křičet nějakou ženu a výkřik jako by se ozval od Cushingovy chaty.“

„Co jste teda udělala?“

„Potichoučku jsem vstala, abych nevyrušila Carlottu, a po špičkách došla k oknu. Viděla jsem, že se u Cushingů svítí. Jinak jsem tam nikoho nezahlédla, ani jsem víc nic neslyšela. Byla pořádná zima, tak jsem šla zpátky do postele.“

„V tu dobu byla vaše dcera s vámi?“

„Ležela v posteli a klidně spala.“

„No jo,“ řekl šerif a mnul si bradu. „Všecko jako by do sebe zapadalo, až je z toho moc pěkný příběh. Ten příběh ale se nesrovnává s fakty.“

„Pak tedy fakta nevidíte ve správném světle,“ s klidem uzavřela paní Adrianová.

„Tahle záležitost,“ řekl šerif, „mi tak trochu dělá těžkou hlavu, paní Adrianová. Mám spoustu povinností a některý nejsou za mák příjemný. Proč jste vlastně považovala za nutný tak kvapem navštívit právníka?“

„Povím vám, proč jsem *tak kvapem* navštívila právníka,“ řekla paní Adrianová ostře. „Vyložím otevřeně karty na stůl. Věděla jsem, že moje dcera večeřela u Cushinga. A když jsem zaslechla ten výkřik, věděla jsem, že tam musela být ještě nějaká jiná dívka. Chtěla jsem se především poradit, zda bychom nemohli tu druhou dívku zjistit dřív, než do toho bude zatažena moje dcera.“

„No to je pochopitelné,“ odušil šerif a přejel si dlaní neoholenou bradu.

„Takže jsem zašla za panem Masonem,“ pokračovala paní Adrianová, „a požádala ho, jestli by nenajal detektivy, aby vám pomohli v pátrání po důkazech. Proto jsem sem šla.“

„No to je od vás opravdu moc pěkný, paní Adrianová, a já nemám proč bych vám neřek, že bych mohl v tomhle případě pomoc potřebovat; a ne malou.“

„Tak se tedy věci mají,“ řekla a nedokázala zcela potlačit náznak triumfu v hlase, „a pan Mason to může potvrdit.“

„Pro vaši informaci, šerife,“ řekl přívětivě Mason, „právě jsem telefonoval s Paulem Drakem z Drakeovy detektivní agentury. Drake sem osobně letí a bude vám plně k dispozici.“

„No to je výborný,“ řekl šerif, „jenom myslím nebude vhodný, abychom tu výpomoc pojednali takhle.“

„Ne?“ podotkl Mason.

„Ne,“ stvrdil šerif. „Mám povinnosti k poplatníkům a mám odpovědnost k svému úřadu.“

„Jistě si ale nemyslíte, že jste neomylný,“ namítla paní Adrianová. „Před chvílkou jste sám říkal, že...“

„Okamžik,“ zarazil ji šerif. „Abysme si špatně nerozuměli. Pomoc se dost hodí, ale musí to být pomoc podle *mého*. Jestli sem chce pan Drake přijet a vyšetřovat ten případ, budu jedině rád, že ho tady mám. A když něco zjistí, budu v sedmém nebi, když mi přijde říct, na co přišel. Ale nemohl bych jmenovat tohohle městského detektiva svým zástupcem, svěřovat se mu a říkat mu všechno, co jsem vypátral.“

„Jistěže ne,“ řekl Mason, „to ani neočekáváme, šerife. Požádáme pana Drakea, aby se vynasnažil obstarat důkazy, a jakmile bude s to tu ženu identifikovat, bude vás o tom informovat.“

Šerif si to chvíli nechával projít hlavou a pak na Perryho Masona pohlédl zpod chundelatého obočí. „A zatepla taky noviny, předpokládám?“

„Přesně tak,“ stvrdil Mason.

„No, nic proti tomu,“ řekl šerif, „ale rád bych se to dověděl první – a chvíli si to ponechal pro sebe.“

Mason neříkal nic.

Šerif Elmore se obrátil zpátky k paní Adrianové. „Víte, paní Adrianová, vy a Carlotta jste příjemný lidi. Jste ten druh lidí, kterej tu vidíme rádi.“

„Děkuju.“

„A proto bych nerad, abyste se dostala do překerní situace.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„No asi takhle, paní Adrianová,“ navázal šerif. „Nevím, jestli máte zkušenosti, jak je to se stopama a takovýma věcma venku, ale když se začne dělat námraza, je to jednoznačný.“

Příkladně včera v noci. Nezačalo mrznout, jak dalece víme, dřív jak kolem půlnoci a pak se dost rychle udělala silná vrstva jinovatky. Včera byl hodně vlhký vzduch a – no, jak já tomu rozumím, jinovatka je prostě zmrzlá rosa. Třebas o tom pan Mason ví víc než já, ale buď jak buď jinovatka na všem udělá bílou pokrývku bez poskvrný.“

„Ano?“ hlesla.

„A když se rozednilo,“ pokračoval šerif, „naprosto zřetelně jsme v jinovatce pozorovali stopy nějaké ženy, která šla od vašeho domu ke Cushingově chatě a zase zpátky.“

Paní Adrianovou to zjevně ohromilo.

„A budu k vám naprosto upřímný, paní Adrianová. Našli jsme automobil s prázdnou pneumatikou. Přesně jak říkala vaše dcera, asi dvě stě yardů od vašeho domu, při kraji silnice, kde ho nechala stát.“

Paní Adrianová neřekla slovo.

„Vymontovali jsme pneumatiku, abysme se koukli, čím to, že píchla. Našli jsme v pneumatice kus skla.“

„A co z toho?“ nedala se paní Adrianová. „Kus skla je kus skla. Odhaduju, že statisíce pneumatik se propíchne sklem a...“

„Počkat,“ zarazil ji šerif, zalovil v kapse a vytáhl silnou střepinu. „Račte se podívat sama, paní Adrianová. Tohle je úlomek skla, přes půl centimetru tlustej, na jedny straně postříbřenej. Jinak řečeno, paní Adrianová, je to kousek starožitného zrcadla, které se rozbilo, když s ním někdo hodil u Cushinga v chatě. Roztříštilo se o rám okna. Střepy se rozlétly jednak ven na dvůr, jednak dovnitř do místnosti... Tímhle kusem skla by se teda ta pneumatika nemohla propíchnout, kdyby odtamtud auto neodjelo po tom, co se zrcadlo rozbilo.“

Nicméně tvrdíte, že vaše dcera byla před půlnocí doma. Pořádně přituhlo až kolem půlnoci. Nějaké ženské stopy vedou od zaparkovaného auta vaší dcery zpátky ke Cushingovic stavení, pak znovu k autu a nato k vašemu domu.

Kdyby už nic jiného, ty stopy znamenají, že když vaše dcera píchla, šla zpátky ke Cushingům, potom se vrátila k autu a teprve pak šla domů.

Hraju s váma otevřenou hru, paní Adrianová. Chci slyšet odpovědi. Fakta jsou nabíledni. Rád bych, abyste mi to vysvětlila. Nikoho neobviňuju – prozatím – jen vám říkám, jak věci stojí. Je na vás, co s tím chcete dělat.“

„Bylo by myslím lépe další rozhovor odložit,“ vmísil se Mason. „Paní Adrianová je totiž rozčilená a velice nervózní. Poskytla vám tuším veškerou možnou pomoc, šerife.“

Šerif Elmore řekl: „Chci s vámi jednat na rovinu. Obě ty Adrianovy jsou opravdu moc milý, nerad bych, aby riskovaly, dokavad nebudou vědět, co vlastně dělají. Radíte jí teda, aby na otázky neodpovídala?“

Mason hleděl šerifovi pevně do očí. „Ne.“

„Nějak se mi to tak jeví.“

„Ne, neříkám, aby vám neodpovídala. Říkám, abyste se jí nevyptával.“

Šerif si zamnul bradu, pak se pomalu začal uculovat. „Hádám jste si jméno neudělal jen...“

Zmlkl, když na verandě zazněly rychlé kroky a ozvalo se zabušení na dveře. Vzápětí se rozlétly dokořán, dřív než se k nim Mason stačil dostat. Jakýsi chlapík, vzrušením celý bez sebe, vztáhl ruku s revolverem. Z hlavně trčela tužka a na ní zbraň vlastní vahou balancovala. „Našel jsem to,“ halekal vítězoslavně, „našel jsem to a zacházel jsem s tím přesně, jak jste řekl, abych nezničil otisky prstů. Do hlav ně jsem zastrčil tužku, aby se zbraň nikde ničeho nedotkla.

Je to revolver. Ráže 38, ležel rovnou tam v trávě, tak třicet stop od toho auťáku; když z něj vystoupila, odhodila zbraň, jak nejdál to šlo –“

„Počkat,“ zarazil ho šerif netrpělivě. „Jděte s tím ven. Jsem tam za minutku. Držte ho tak, aby...“

„Můžete s ním jít rovnou, šerife,“ řekl Perry Mason. „Paní Adrianová je rozrušená a neřekne nikomu už ani slovo.“

„Udělal by myslím líp,“ řekl šerif, „kdyby nám řekla něco víc o...“

„Mám na to jiný názor,“ odsekl Mason.

„Jak jinak, pane Mason,“ odvětil šerif, „v týhle věci právo především. Vy jste právník, vy byste to měl vědět.“

„Také to vím,“ odtušil Mason, „chcete-li ji zatknout, jen klidně do toho, já ovšem půjdu rovnou s vámi a budu požadovat, aby se co nejdřív dostala před kompetentního soudce, ať určí výši kauce –“

„Není možno stanovit výši kauce v případě vraždy.“

„Obviňujete ji z vraždy?“ otázal se Mason.

„Zatím ještě ne. Pokažd' mě k tomu nevyprovokujete.“

Mason se střetl s jeho očima. „Jak je libo. Provokuju vás.“

Šerif si to nechával projít hlavou.

Tři zástupci se jako jeden muž pohnuli směrem k Masonovi.

Šerif Elmore je pohybem ruky zarazil. „Jen klid, chlapci. Tenhle ten nověj důkaz naznačuje, že to byla ženská, kdo řídil auto a střelil. Myslím, že se vrátíme a ještě si drobet pohovoříme se slečnou Carlottou.“

Paní Adrianová vyskočila a vyrazila ke dveřím. „Okamžik,“ zvolal Mason. „Vraťte se, paní Adrianová.“

„Zůstanete pěkně tady,“ rozkázal šerif.

„K tomu mě nemůžete přinutit,“ řekla. „Mám právo jít, kam se mi zachce...“

„Už jsem vám to přece řekl,“ mračil se šerif. „Mám zájem, abyste to moc špatně nedopracovala. Horempádem poběžíte dceru varovat, a to je to nejhorší, co můžete udělat. Bude to vypadat, jako byste si myslela, že něco provedla, a... proboha, paní Adrianová, copak mi nemůžete vyjít vstříc? Snažím se s várná jednat na rovinu. Jestli mi daný fakta můžete vysvětlit, požaduju, abyste mi je vysvětlila, a to hned.“

Mason zdvořile podotkl. „Máte myslím naprostou pravdu, šerife. Vskutku jste byl v této záležitosti neobyčejně otevřený a jsem si naprosto jist, že paní Adrianová bude moci v příslušnou chvíli všechno vysvětlit.“

„Příslušná chvíle zrovna nastala.“

Mason zavrtěl hlavou. „Nikoliv dokud je takto rozrušená. Dostatečně by se nesoustředila.“

„Nevšiml jsem si, že by byla tak rozrušená,“ poznamenal šerif. „Já sám si teď rovnou jdu promluvit se slečnou Carlottou, ať už je to, jak chce.“

Mávl na zástupce a všichni vypochoďovali z chaty.

Belle Adrianová sevřela nervózně ruku v pěst a přitiskla si kotníky na bílé rty.

Mason vyčkal, dokud dveře nezaklaply, pak klidně přešel k telefonu a zeptal se paní Adrianové. „Jaké číslo máte k vám do chaty?“

„Dva čtyři osm,“ odpověděla. „Panebože, Carlotta ho *opravdu* zabila!“

Mason udal číslo centrále a o chvíli později už hovořil. „To je Carlotta?... Tady Perry Mason, právník. Šerif je na cestě k vám se zbraní, která se našla nějakých deset yardů od vašeho zaparkovaného vozu. ...Ne, to je v pořádku. ...Dobře mě poslouchejte, nemáme čas na dohady. Jednoduše šerifovi řekněte, že odmítáte učinit jakoukoliv výpověď, dokud se neporadíte se svým právníkem; že se někdo pokouší vás namočit do vraždy a že nic nehodláte říkat, dokud se neuvidí, kdo by to tak mohl být.“

Ať už se bude dít cokoliv, ať už na vás přijdou s čímkoliv, ať vám budou jakkoliv vyhrožovat, držte jazyk za zuby... Nemám čas se s vámi o tom dohadovat, Carlotto. Vaše matka je tady u mne a já tlumočím její náhled na věc.“

Zavěsil.

„A teď bych rád věděl,“ obrátil se k paní Adrianové, „*proč* a *kdy* jste do Cushingovy chaty šla.“

Střetla se s jeho pohledem a s klidnou rozhodností prohlásila. „Nešla jsem tam. Kdo tam byl, nevím. Carlotta to nebyla. Aťsi jsou v jinovatce stopy, však se na nich usadila ještě další jinovatka. Nikdy nebudou s to tyhle stopy identifikovat – ani za milión let.“

„Vaše nejsou?“

„Ne. Nejsou moje ani Carlottiny... Pojd'me si ujasnit jedno, pane Masone. Kdyby řekneme přišli na nezvratný důkaz, ukazující na

Carlottu, pak ji z toho můžu dostat, ne? Můžu... jak že se to říká – vzít vinu na sebe?“

„Tímhle,“ řekl Mason s chladnou konečností, „byste si vykoledovala, že by vás uznali vinnou z kvalifikované vraždy. Kdežto vaše dcera, kdyby se prokázalo, že bránila svoji čest, by mohla být osvobozena.“

„A poznamenalo by ji to na celý život,“ řekla paní Adrianová.

„To ano. Ale jak by se asi cítila, kdyby si na ni lidé bez ustání ukazovali se slovy: Tohle je ta, co jí matku popravili za vraždu...“

„Dost už,“ zaječela Belle Adrianová.

„Chtěl jsem vám jenom ozřejmit,“ odušil Mason, „že neexistuje možnost, jak se z toho dostat. Věřte mi, paní Adrianová, neexistuje.“

7. KAPITOLA

Paul Drake, vyhlízející utahaně, vyhládle a tak trochu rozmrzele, vystoupil z taxíku, zaplatil řidiči a vyšplhal po schodech na verandu Masonovy chaty.

Právník otevřel dveře a zahlaholil: „Ahoj, Paule. Hodils sebou, to jo.“

„Ani jsem se nestačil oholit,“ odpověděl Drake. „A hlady šilhám. Co je tady k snědku a kde máš holicí strojek?“

„Kde jsou tví lidé?“

„Ve městě, dávají si v restauraci snídani. Řekl jsem jim, že jim instrukce zavolám. Uháněl jsem sem, abych se dověděl, co po mně budeš chtít.“

„Výborně,“ řekl Mason. „Strojek najdeš v koupelně.“

„O co kráčí?“

„Nejdřív se ohol, pak ti to řeknu. Co chceš k snídani?“

„Cokoliv, hlavně aby toho bylo hodně.“

„Vajíčka?“

„Tři.“

„Slaninu?“

„Šest plátků.“

„Toasty?“

„Čtyři pět krajíčků.“

„Kávu?“

„Celou konev.“

„Džus?“

„Sem s tím.“

„Udělám ti tu snídani, zatímco se budeš holit.“

„Della Streetová už dorazila?“ zeptal se Drake.

„Ještě ne.“

„Bude tu co nevidět. Včera mi říkala, že se chystá vyjet později večer, cestou někde přespí a dorazí sem dneska po ránu.“

„Hodná holka. Mohl bych ji tu zrovna potřebovat.“

„Říkala, že tady máš správně odpočívát, že se ale klidně vsadí že máš roupy,“ s úsměvem podotkl Drake.

Zastrčil do zásuvky elektrický strojek a přejížděl si jím po tvářích. Mason zatím postavil na kávu, rozklepl na pánev vejíčka, nastrkal chléb do opékače a otevřel plechovku pomerančového džusu. Slanina se pomalu opékala na roštu.

Vůně se linula až Paulu Drakeovi. Vypnul holicí strojek, namydlič si obličej a opláchl si jej spoustou studené vody, pak se osvěžil vodou po holení.

„Sakra, to to ale voní,“ poznamenal.

„Za jak dlouho budou tví lidé připraveni pustit se do práce?“

Drake se podíval na hodinky. „Dej jim ještě deset minut... Kluci se musej najíst.“

„Potřebuju od nich určitou práci,“ řekl Mason, „a chci, aby ji odvedli rychle.“

„O co jde? Vypustím je na to.“

Mason pokapával vejce tukem ze slaniny. „Brnkni jim do restaurace, Paule. Ať si vezmou tužku a papír a vyrazí do ulic a poznamenají si poznávací značku každého automobilu, na který natrefí. Rozděl město na ulice a bloky, ať se něco neopomine. Až se nasnídáme, půjdeme a vynasnažíme se jim pomoci.“

„Prosím tě, o co tady jde?“ ptal se Drake,

„Požaduje se po mně práce v čiročiré temnotě. Potřebuju informace, spoustu informací. A chci mít k ruce ty poznávací značky, spoustu poznávacích značek.“

„Spoustu poznávacích značek?“ Drake dopíjel džus. „Sejde se ti jich na tisíce. Panebože, máme neděli. Sem se jezdí na lyže. Bude tu lidstva jako much. Budeš mít tolik poznávacích značek, že je ani za měsíc nestačíš projít.“

„To právě chci.“

„Co s nima, když je nebudeš moct zkontrolovat?“

„Chci je mít.“

„No nic. Řekni mi o tom případě. Co znamená to pozdvižení?“

Mason jemně vyhrál obracečkou vejce z pánve, přendal je na nahřátý talíř, z grilu vytáhl slaninu a namazal Paulu Drakeovi topinku změkklým máslem.

„To si dám líbit,“ uculoval se Paul Drake. „Nemáš zdání, jak mi bude chutnat. Ty jsi už snídal, předpokládám, ledaže by ti přišlo k chuti něco menšího.“

„Jedl jsem před půlhodinou,“ řekl Mason. „Zamíchal jsem se do případu vraždy a je to ta nejzpropadenější vražda, na kterou jsem kdy narazil.“

„Sem s tím.“

„Jde o matku s dcerou. Podle mého se matka domnívá, že její dcera zabila jednoho chlápka.“

„A zabila ho?“

„Co já vím,“ odušil Mason. „Jestli jo, je to herečka jedna radost.“

„Chceš říct, že dcera si hraje na nevinnou?“

„Ne. Zřejmě je posedlá myšlenkou, že zabití má na svědomí její matka. Zřetelně se tak chová.“

„A co důkazy?“

„Důkazy jsou zkázonosné. Teď právě šerif shání nějakého experta na balistiku, aby sem zajel a podrobil expertíze revolver, který se našel. Pět komor nabitých, jedna prázdná patrona. Devět set devadesát devět ku jedné, že je to vražedná zbraň.“

„Kde ji našli?“

„Rovnou u vozu, který řídila ta dcera, když opouštěla místo činu.“

„Můžou dokázat, že na místě činu byla?“

„Tak jest.“

„To vypadá na beznadějný případ.“

„Mohou dokázat, že byla na místě činu,“ navázal Mason, „ale nemohou dokázat, *kdy* tam byla.“

Drake se usadil u kuchyňského stolu, cele se věnoval jídlu a po chvíli s plnými ústy zahuhlal: „To je ten důkaz, který dceru uvádí do spojitosti se zločinem?“

„To ještě není všechno.“

„Ježíšmarjá, neříkej, že je toho víc!“

Mason přikývl.

„A co matka? Co by ukazovalo na ni?“

„Stopy v jinovatce,“ řekl Mason. „Stopy napovídají, že buď ona nebo dcera opustily chatu a odešly na místo činu dost možná i ve chvíli, kdy k zločinu došlo.“

„Co na to dcera?“

„Matka zajišťuje dceři alibi. Dcera v tu dobu spala a matce alibi poskytnout nemůže. Takhle to obě vykládají.“

„Kdyby to byla lež, nemyslíš, že by to uštrikovaly tak, aby si mohly poskytovat alibi navzájem?“

„Nejspíš jo, kdyby si zavčas uvědomily, jak je důležité mít na dobu, kdy k vraždě došlo, alibi. Když už se matka jednou ustanovila na tom, že dcera byla bezpečně doma, zřejmě získala dojem, že s tím vystačí.“

„A dcera doma byla?“

„Matka to tvrdí, dcera tvrdí totéž.“

„Neobstálo by to před porotou – nebo snad nejsou fešandy?“

„Jsou,“ řekl Mason. „Obě dvě.“

„No tak s čím si teda děláš hlavu?“

„V době, kdy začalo přituhovat a dělala se jinovatka, šel někdo od Adrianových na místo činu, a buď tato osoba či někdo jiný šel zase nazpátek. Píchlá pneumatika nadto dokazuje, že z místa činu musel vůz odjíždět *poté*, co k vraždě došlo, a někdo se vrátil k chatě, potom k vozu a nakonec šel k domu Adrianových.“

Drake si nalil ještě kávu, přilil hustou smetanu, vhodil cukr a poznamenal. „Ve hře je příliš mnoho podezřelých, zdá se mi... Páni, Perry, ten vejlet sem mi dal zabrat. Po tomhle se cítím jako znovuzrozený. Okay, seženu chlapce k telefonu.“

Detektiv si vzal šálek kávy k telefonu, zavolal do restaurace a nařídil detektivům, ať se pustí do práce na poznávacích značkách vozů.

Zavěsil a zeptal se. „Jedno mi není jasný, Perry. K čemu budou ty poznávací značky dobrý?“

„Nevím,“ přiznal Mason. „Já...“

„Ejhle,“ přerušil ho Drake. „Della Streetová je tady.“

Přede dveřmi zastavil velký Masonův sedan, vyhoupla se z něho Della Streetová, vytáhla dvě k prasknutí napěchované aktovky a svižně vyběhla do schodů. Mason jí otevřel.

„Zdravím vás, šéfe,“ spustila. „O co, že jste celý šťastný, že mě zas vidíte, hm?... Chci říct, ty aktovky.“

Mason se usmíval. „Za normálních okolností bych byl. Jak ovšem věci stojí, máme tady jiné záležitosti, které si vyžádají naši pozornost. Pojďte dál.“

Della Streetová odhodila aktovky na židli. Mason ji objal paží, poklepal jí na rameno a pochvaloval si: „Hodná holka.“

„Cítím kávu,“ řekla, „a... není možná, Paul Drake! Co vy tady děláte?“

„Můžete hádat,“ řekl Drake.

„Jak jste se sem pro všechno na světě dostal? Včera v noci jsme spolu, než jsem odjížděla, telefonovali a vy...“

„A já si najal letadlo,“ skočil jí do řeči, „letěl sem bez snídaně, oholil jsem se až tady. Hádejte dál.“

„Nějaký případ?“ nadhodila Della Streetová.

Drake přikývl. ,

„Copak, copak?“ vyzvídala.

„Vražda,“ řekl Mason.

„Koho zavraždili?“

„Jednoho syčáka.“

„Jak k tomu došlo?“

„Právě tohle nedopřává klidu šerifovi,“ řekl Mason, „a dělá to vrásky i mně.“

„A co vám vykládá klient?“

„Podle všeho budu mít klienty dva,“ řekl Mason. „Jedním je matka, která chrání svoji dceru. Ten druhý je dcera, která chrání svoji matku – aspoň doufám, že chrání.“

„Kde v tuhle chvíli jsou?“

„Dceru vyslýchá policie. Matka šla dceru morálně podpořit, až bude odmítat odpovídat na otázky.“ I

„To je to tak vážné?“

„Může být.“

„Proč?“

„Příliš mluvily, než se dověděly fakta,“ řekl Mason.

„Radši buď opatrný,“ podotkl Drake „Docela dobře bys mohl najednou obhajovat viníka.“

„Advokát tohle risknout musí,“ řekl Mason. „Nemyslím, že něco provedly obě. Snaží se chránit jedna druhou. Šerif má po ruce hned dvě pěkně podezřelé. Nemůže se rozhodnout, po které skočit. Má dostatek důkazů, aby se dalo zahájit řízení založené na obстоjných nepřímých důkazech jak proti jedné, tak proti druhé.“

„Nemohly by to provést obě? Pěkně v tandemu?“ zeptal se Drake.

„Mohly by,“ připustil Mason, „ale nemyslím, že to udělaly.“

„A co si teda o tom myslíš?“

Mason řekl: „Tady máš co dělat s nepřímými důkazy, Paule. Jsou to ty nejlepší důkazy, jaké si můžeš přát, ale jsou to také důkazy nejprůhodnější pro nesprávnou interpretaci... Momentálně máme co činit s šerifovým výkladem nepřímých důkazů.“

„Co tedy podnikneme?“ chtěla vědět Della Streetová.

„Paul Drake si dopije kávu. Dejte si taky, jestli máte chuť. Pak si vezmeme papír a tužku, vyrazíme a začnem zapisovat poznávací značky všech automobilů, na něž v údolí narazíme.“

„Měl byste vidět ten proud vozidel, co se sem hrne,“ podotkla. „Lidé s lyžemi na střechách aut, lidé s...“

„Vím, vím,“ přerušil ji Mason, „ale potřebuju ty poznávací značky. Všechny.“

8. KAPITOLA

Harvey Delano, mladý právník, s nímž se Carlotta poslední dobou velice přátelila, zaparkoval vůz před domem Adrianových a zprudka otevřel dvířka.

Byl to štíhlý, křehký chlapík, lyžování ho dvakrát nepřitahovalo, zato miloval jízdu na koni. Dokázal sice jezdit nanejvýš tak na klidných, spolehlivých koních, určených pro povyražení turistů, ale s velkou chutí chodil o víkendech oblečený jako kovboj.

Ted' měl na sobě kovbojské boty, stetson s širokou krempou a plandavé kalhoty s těžkým, ručně zdobeným pásem se stříbrnou přezkou.

Carlotta Adrianová už měla dveře dokořán a čekala na něj, když byl ještě v půli cesty přes trávník.

„Ach Harve,“ zvolala, „ani nevíš, jak jsem ráda, že tě vidím. Doufala jsem, že přijdeš.“

„Ahoj, Carlotto. Tak jsem si říkal, jestli budeš mít čas. Jak by se ti líbila příjemná vyjížďka na koni?“

„Musels vyrazit před svítáním,“ řekla. „Taky jo. Ranní ptáče dál doskáče.“

„Na to si moc nepotrpím.“

Zasmál se. „Nevyjedem si teda? Nejdřív se nasnídáme, ne? Mám hlad jak vlk.“

„Harve, pojd' dál, prosím tě. Lítáme v hrozném maléru.“

„V čem že?“

„V hrozném maléru.“

„Kdo?“

„Máti a já.“

Objal ji paží kolem ramen a vedl ji po verandě do domu. „O co jde?“

„Znáš přece Arthura Cushinga.“

„Znám.“ V hlase měl najednou tvrdý tón. „Vlastně jsem zaslechl, že mezi vámi něco je.“

„Lyžování, víc nic... Je mrtvý, Harve. Včera v noci ho zavraždili.“

„Cože?“

„Jak bych ti to jenom řekla... No, vypadá to, že to snad musel udělat někdo z tohoto domu.“

„Někdo z *tohoto* domu? Propánakrále, co to, Carlotto, říkáš?“

„Matka.“

„Chceš říct, že tvoje matka...“

„Ne, ně, nic takového neříkám. Jenom se ti snažím vysvětlit, co se děje, a co se stalo.“

„Tvoje matka je teď doma?“

„Ne, ve městě.“

„Dobrá, pojďme dovnitř a rychle to probereme.“

„Víš,“ začala zoufale, „chci, abys do toho viděl. Osobně si nemyslím, že by matka s tím měla za mák společného. Jenom ti chci říct, že existují důkazy, nepřímé důkazy, a podle nich to vyhlíží – no, dost špatně.“

„Bylo vzneseno obvinění nebo tak něco? Přišla snad policie?“

„Ano, byli se tady vyptávat, a tak.“

„A vypadalo to, že podezírají tvoji matku z...?“

„Máti nebo mě.“

„Dobře. Vyjádři se jasně. Co mám pro tebe udělat? Kolik máme času?“

„Matka šla navštívit Perryho Masona.“

„Myslíš *toho* Perryho Masona?“

„Ano, je tady u nás na pár dní v jedné chatě. Dal mu ji k dispozici jeden z jeho klientů.“

„A co tomu Mason říká?“

„Pan Mason mi poradil, abych policii nic neříkala a... no tak jsem nic neřekla.“

Harvey Delano pochybovačně poznamenal. „Perry Mason je velký právník, nesmírně proslulý právník, s tímhle ale nemohu úplně souhlasit. Je zvyklý obhajovat klienty jiného ražení. To by tě mohlo uvést do podezření víc než cokoliv jiného.“

„Zrovna tohle myslím pan Mason sleduje.“

„Proboha proč?“

„Protože se tuším domnívá, že Arthura zastřelila matka, a on to chce zaplést tak, aby nevěděli, kterou z nás zavřít. Budou se obávat, aby, kdyby postupovali příliš rychle, nesebrali tu nepravou.“

„Tím se může získat jen krátkodobý odklad, ale na delší čas to nepomůže.“

„Já vím... Harve, porad', co mám dělat. Když si pomyslím, že ho matka zabila, aby mě chránila... No, nemohla bych ji v tom samozřejmě nechat.“

„O čem to mluvíš?“

„Jak říkám, nemohla bych ji v tom nechat. Vzala bych vinu na sebe, než by to stačila udělat ona.“

„Zbláznila ses, Carlotto?“

„Ne, jestli to, Harve, udělala, udělala to kvůli mě.“

Harvey Delano se usadil na židli a zeptal se: „Kolik máme času, než se tvoje matka vrátí?“

„Nevím. Snad půl hodiny.“

„Fajn. Tak s barvou ven,“ řekl. „Koho Perry Mason zastupuje?“

„No zatím tak nějak zastupuje nás obě.“

„Což není právě nejlepší.“

„Já vím, že ne.“

„Zabilas Arthura, Carlotto?“

„Propána, ne! Copak si myslíš, Harve, že bych mohla někoho zabít? Měla jsem sto chutí, to ano, ale jenom jsem mu vrazila facku a šla jsem pryč.“

„Dobře. Zabila ho tvoje matka?“

„Vypadá to, jako by... Musím být strašně opatrná na to, co říkám, ale vyhlíží to, jako by někdo z tohoto domu... Musela to udělat nějaká žena, jestli to ale byla matka, prováděla věci, kterým prostě nerozumím, Harve. Věci, co záměrně ukazují na mě – na mě jako na viníka.“

„To jako co?“

„Jela jsem domů. Píchla jsem. Nechala jsem auto autem a šla pěšky. Někdo z tohoto domu, nějaká žena, šla ke Cushingově chatě, pak sešla k mému zaparkovanému vozu, zahodila pistoli do trávy, vrátila se zpátky ke Cushingům a pak sem.“

Ať to byl, kdo chtěl, neuvědomil si, že v jinovatce zůstanou stopy – ne takové, aby se daly s konečnou platností identifikovat, ale natolik zřetelné, aby nás dostaly do maléru.

A trochu jsme zalhaly policii. Matka se snažila mě z toho vynechat... Horší propletenec by sis těžko dokázal představit.

V tu chvíli jsem si myslela, že kvůli mně chce matka, abychom malinko zalhaly Ted' se... ach, Harve, hrozně moc se bojím, že se snaží zakrýt něco strašného.“

„Co kdybys začala pěkně od začátku,“ řekl, „a pověděla mi, co všechno se stalo. Pak bych rád slyšel, co vlastně mám pro tebe udělat.“

„Nechci po tobě, abys něco dělal. Chci jenom, abys to pochopil... Vypukne hrozný zmatek. Moje jméno přijde do novin. Bude spousta dohadů, spousta nárazek, bude se hodně mluvit, že jako... No, chci, abys všechno věděl, abys to pochopil, a pak už je mi všechno jedno.“

„Dobře teda. Co mám vlastně pochopit?“

Řekla: „Existují nepřímé důkazy. Včera v noci se začala dělat jinovatka – nikdo podle všeho neví, kdy přesně – tak někdy kolem půlnoci. Já byla na večeři u Arthura Cushinga. Po večeři mi pouštěl nějaké filmy, které natočil jednak na výletech na lyžích tady po okolí, jednak když jsme byli venku spolu.“

„Co bylo dál?“

„Pak se o něco pokusil a já ho odkázala do patřičných mezí, aspoň jsem si myslela, že jo. Později si začal dovolovat víc a já mu jednu vlepila. Vrhł se na mě a začal být ještě neurvalejší. Dokonce mi roztrhl blůzu. Znovu jsem ho udeřila, jak jen to šlo nejvíc, a vypadla odtamtud... Zlomil si kotník a měl nohu v gypsu. Nebýt toho, nevím co by bylo. On... panebože, Harve, jako by vůbec nemyslel na následky.“

„Přesně tohle jsem o něm slyšel,“ řekl Harvey Delano, oči přivřené do štěrbin. „Prý předpokládal, že když půjde pěkně tvrdě za svým, nikdo se neodvážší si stěžovat. A i kdyby jo, byl přesvědčený, že má takovou politickou moc, aby to zaonačil.“

„No jak jinak,“ řekla, „víš, jak to chodí. Žádná dívka nechce nikoho veřejně obviňovat, to by se náramně rozkřiklo. Je mnohem lepší být pěkně zticha a všechno spolknout... Vím o mužích, kteří na tohle hrajou, a mezi holkama se dost povídá, co a jak se které stalo. Vždycky jsem si myslela, že bych se dovedla o sebe postarat, ale, bože, Harve, ten měl sílu, to mi věř, a jako by se snad zbláznil. Ještě že měl zlomený ten kotník, jinak nevím, jestli bych to zvládla... Ale zvládla jsem to. Vlezla jsem do vozu a jela domů.“

„A co pak?“

„Potom jsem píchla a nechala auto při kraji silnice. Těch dvě stě yardů domů jsem došla pěšky.“

„V kolik to bylo?“

„Každému jsem tvrdila, že někdy kolem jedenácté. Ve skutečnosti bylo myslím kolem jedné.“

„Proč jsi takhle lhala, Carlotto?“

„Jinak to nešlo, Harve. Pořád to nemůžeš pochopit. Bude ti to jasné, až ti to všechno dopovím.“

„Dobře. Tak mi to dopověz.“

„Kolem druhé ráno si matka začala o mne dělat starosti. Nakoukla do garáže a vidí, že je prázdná. No a matka tvrdí, že právě v tom okamžiku se ozval odněkud z blízkosti Cushingovy chaty ženský výkřik. Myslela si, že tam ještě jsem.“

„Pokračuj,“ řekl ponuře. „Co bylo dál?“

„Šla tam a našla Arthura Cushinga mrtvého. Celá zpanikařená se vrátila a běžela do mého pokoje a nejvíc ji samozřejmě překvapilo, když mě uviděla v bezpečí v posteli. Tak jsme si navzájem všechno vypověděly... ani jedna, ani druhá jsme si neuvědomily, že po nás v jinovatce zůstaly šlápoty, dnes ráno za denního světla docela zřetelné.“

„Z toho šerif usuzuje, že tam byla?“

„Šerif věděl, že tam byl někdo z tohoto domu a že ten výlet podnikl po tom, co se začala dělat námraza.

A ještě je tu jedna hrozná věc, Harve, něco, co musíš vědět... Pamatuješ, jaks tu posledně byl, jak jsme si vyšli zastřílet? Ukazovals mi, jak mám zacházet s pistolí.“

„Ano, ano, pokračuj. O co jde, Carlotto?“

„Nechals mi tady tu zbraň, abych mohla cvičit. Měla jsem tu tvoji pistoli ve voze v přihrádce na rukavice.“

„Ježíšmarjá, kdo věděl, že tam je?“

„Matka to věděla. Viděla ji, když si tam ukládala svoje rukavice. Víš, bývala by mohla do Cushingovy chaty jít a... Třeba měla důvod, proč šla rovnou k mému vozu, vytáhla z přihrádky na rukavice pistoli, vrátila se, zastřelila ho a – a pak šla domů... Ale ne...

Něčeho takového by nebyla schopná... Když ho zabili, odhodili zbraň do trávy a..."

Delano zúžil oči.

„Jak bylo, když jsi šla domů? Ležela už jinovatka?“

„Ano, všimla jsem si, jak se třpytí a bělá, já ale šla rovnou domů. Moje stopy to potvrzují. Šla jsem rovnou domů. Kromě stop, které zanechal ten, kdo přišel od Cushingů k vozu, tam žádné jiné nebyly... tedy, žádné kroky. Pár vozů po silnici projelo dnes brzy po ránu, ale žádné jiné šlápoty, až na ty moje od vozu k nám, tam nebyly.“

„Co o těch stopách říká tvoje matka?“

„Po matce ovšem zůstaly stopy tam u té chaty. To vím. Mně to přiznala, pak už ale nikomu. Řekla mi, že tam běžela, když uslyšela ten ženský výkřik.“

„A policii to neřekla?“

„Ne. A kdyby jen to, neřekla to ani Masonovi. A tady si to zavařila, protože jí nedošlo, že po ní na zamrzlé zemi zůstaly stopy. Ale sám dobře víš, Harve, že kdyby na to přišlo, žaloba by musela věc prokázat do té míry, aby byly vyloučeny rozumné pochybnosti. V rozhodném okamžiku by nemohli dokázat, že ty stopy jsou skutečně matčiny.“

„Mohly by být buď tvoje, nebo její.“

„Ano, nebo kterékoli jiné ženy; a taky, když už jsme v tom, může v kovbojských botách, kdyby měl malou nohu. A co by bránilo nějaké ženě, aby nezajela vozem až před Cushingovy, nechala vůz na silnici, vešla do chaty, vrátila se, nastoupila a odjela pryč?“

V zamyšlení vraštil čelo. „Byly na silnici stopy po vozech?“

„Ano, jistě. V údolí byl o víkendu provoz. To víš, lyžaři, a v sobotu v noci tady bylo živo, pořádala se spousta večírků.“

„Stopy nebyly natolik zřetelné, aby policie mohla prokázat..."

„Nebyly,“ skočila mu do řeči.

„Vzali si matčiny boty?“

„Požádali ji, zda by se nemohli na její střevíce podívat, a ona jim řekla, že má spoustu párů a ať se klidně pohrabou v šatně. Nedovolila ale, aby se podívali po domě bez povolení k prohlídce.“

„Co teda udělala s těma botama?“

„Pečlivě je vyčistila, jak jinak, ale bála se. No, chtěla mít prostě jistotu, nic jiného.“

„Mně se to jeví, jako že se tvoje matka dostala do hezky svízelné situace. Víc by si posloužila, kdyby šla s pravdou ven...“

„Vím, vím, ale snažila se z toho vynechat *mě*.“

„Opravdu tomu věříš?“

„Já ti nevím, Harve. Chvilka si myslím, že měla strach o mě a šla tam a... Teda, Arthur Cushing byl v příšerný náladě, když jsem odcházela, to vím.“

„A ta pistole? Prokázali, že je to vražedná zbraň?“

„Ještě asi ne, ale myslím, že to prokážou.“

„To potom,“ řekl Harvey, „budou mít dostatek důkazů, aby...“

Umlčelo ho rozkazovačné zabušení na dveře.

Carlotta k němu obrátila obličej bílý jako křída.

„Jdi se podívat, kdo to je,“ řekl.

Carlotta otevřela dveře a spatřila šerifa Elmorea se třemi zástupci, jak zachmuřeně a odhodlaně stojí na verandě.

„Je mi moc líto,“ řekl šerif, „ale mám tady povolení k prohlídce tohoto domu a okolí. Tady, slečno Adrianová, máte kopii a...“

„Tohle je Harvey Delano, právní zástupce,“ vyhrkla.

Delano pokročil kupředu. „Mohu se zeptat, co tím sledujete, šerife?“

„Lituju,“ opáčil šerif Elmore. „Vzhledem k nepřímým důkazům je mojí povinností prohledat dům. Mám zde povolení k prohlídce a jdu dovnitř, abych dům prohledal. Račte si povolení prohlédnout a uvidíte, že je vše, jak má být, a tak nám laskavě ustupte z cesty a ničeho se nedotýkejte. Oba se posaďte tadyhle, kde na vás uvidíme. Pustíme se do prohlídky. Máte doma matku, Carlotto?“

„Ne. „

„V pořádku,“ řekl šerif Elmore. „Chlapci, jdeme na to.“

„Okamžik,“ zarazil je Delano, „ještě jsem si neověřil to povolení.“

„Já jo,“ odtušil šerif chmurně. „Tadyhle si sedněte a po libosti si všechno prostudujte, na nic ale nesahejte, nesnažte se něco skrývat a nehýbejte se odtud. Pojdte, chlapci, provedeme prohlídku.“

Carlotta zaraženě pohlédla na Harveye Delana.

Pokrčil rameny.

Jeden ze zástupců, který je měl hlídat, řekl: „Když si vy dva támhle v klidu sednete, vynasnažíme se nenadělat vám víc potíží, než je nezbytně nutný.“

Posadili se spolu na pohovku, útržkovitě šeptem hovořili a naslouchali dupání mužů po domě, otevírání a zavírání zásuvek, tichému, nezřetelnému hovoru. Muži pomalu přecházeli z místnosti do místnosti.

„Je to urážlivé,“ řekla Carlotta.

„Došlo k vraždě,“ ohradil se zástupce. „Šerif dělá, co je v jeho silách. Za výsledky odpovídá lidem, víme.“

„No, já osobně...“

Zmlkla, když šerif Elmore vstoupil do místnosti se zlatou pudřenkou v ruce.

„Tadyhle máme zlatou pudřenku s diamantem,“ spustil, „a na ní vyryto *Carlottě z lásky Arthur*. Víte o tom něco, slečno Adrianová?“

Vyměnila si s Harveyem pohled.

„Byl to dárek.“

„Od koho? Mějte na paměti, že si to můžeme zjistit.“

„Dal mi ji Arthur.“

„Arthur Cushing?“

„Ano.“

„Kdy jste ji měla naposled?“

„Včera večer, tuším. Musela jsem ji ztratit, když... jak jsem šla od vozu domů.“

Šerif řekl: „Našli jsme tu pudřenku v jezdecké botě, nacpanou ve špičce a utěsněnou vatou.“

„Cože, to snad nemyslíte vážně!“ vyjekla Carlotta. „To je moje pudřenka. Já... já... ji někde ztratila. Nesnažila jsem se ji schovávat.“

„Jak to teda přijde, že byla zastrčená ve špičce ty jezdecký boty?“

„Nevím. Na tohle vám nemůžu nijak odpovědět.“

„A ještě něco,“ řekl šerif, „abyste věděla, na čem jste, slečno Adrianová. Když jsme prohlíželi Cushingovu chatu, našli jsme na zemi a na botě Arthura Cushinga trochu rozsypanýho pudru. Taky jsme našli jakési podivné střípky tenkého, postříbřeného skla, které jsme složili dohromady a vyšlo nám kulatý zrcátko. Zdálo se nám, že

by to mohly být střepy zrcátka z pudřenky, tak jsme hledali pudřenku jako klíč k případu... abych pravdu řekl, je to jeden z důvodů, proč jsme k vám přišli udělat domovní prohlídku. Hledali jsme pudřenku s rozbitým zrcátkem.“

S cvaknutím pudřenku otevřel. „Vidíte,“ pokračoval, „todleto zrcátko je rozbité. Uvnitř je pudr a zdá se, že se odstínem a složením moc podobá pudru, který jsme objevili na místě vraždy.“

Carlotta se napřímila a stiskla rty.

„Co nám k tomu můžete říct?“ zeptal se šerif.

„Nic.“

„Poslyšte,“ zasáhl Delano. „To se dá vysvětlit. Prosím vás, kdokoliv ji mohl najít a...“

„No bodejt,“ odtušil šerif sarkasticky, „a nato ji zanýst domů a schovat ve špičce jezdecký boty.“

Harvey Delano nebyl s to připadnout na žádnou odpověď.

„Máte k tomu co říct, slečno Adrianová?“

„Můj právní zástupce mi poradil, abych se k ničemu nevyjadřovala,“ odpověděla. „Mohu podat vyčerpávající vysvětlení čehokoliv, co se řekněme událo. Udělám to, až k tomu bude vhodná chvíle.“

„Tohle je ta vhodná chvíle, myslím.“

Mlčky, s ústy sevřenými do čárky, zavrtěla hlavou. „Bille, můžeš,“ zvolal šerif.

Do místnosti vešel jeden ze zástupců s párem střevíců. „Poznáváte tyhle boty?“ zeptal se.

„Ovšemže,“ odpověděla. „Jsou matčiny.“

„Nikoliv vaše?“

„Ne „

„Zkusila byste si je laskavě?“

„Nechápu, proč to vyžadujete.“

„Chceme se podívat, jestli vám budou.“

„Můžu vám rovnou říct, že budou. Máme s matkou stejné číslo. Příležitostně si boty navzájem půjčujeme.“

„Měla jste někdy na sobě tyhle střevíce?“

„Nemyslím.“

„Jsou to střevíce vaší matky?“

„Ano.“

„To vůbec nic neznamená,“ vpadl bojovně Harvey. „Spousta lidí nosí stejné číslo bot. Heleďte, já třeba mám malou nohu. Klidně se vsadím, že bych se do těchhle bot vtěsnal... Pojdme to rovnou vyzkoušet. Uvidíte, jak je to vlastně absurdní...“

„Vy hezky držte od těchhle bot ručičky pryč,“ zarazil ho šerif, když se Harvey natáhl, aby si je vzal. „Je to důkaz.“

„Páni,“ řekl Harvey, „vy ale máte strachu, abych vám neukázal, jaký chatrný důkaz to vlastně máte. Před soudem něco takového použít nemůžete, pokud byste nepoukázal na nějakou odlišnost v samotných stopách, a pak neprokázal, že...“

Šerif pokývl na svého zástupce: „Hotovo, Bille,“ řekl. „Jde se.“

Podal Carlottě Adrianové list papíru, na němž bylo inkoustem napsáno:

Já, Bert Elmore, řádně zvolený, kvalifikovaný a úřadující šerif tohoto okresu, беру do opatrování jeden pár dámských střevíců a jednu zlatou pudřenku s rozbitým zrcátkem, zdobenou jedním diamantem. Na pudřence je vyryto Carlottě z lásky Arthur.

„Tady máte potvrzení,“ řekl.

Strčil potvrzení Carlottě do ruky a vyšel ven, aniž věnoval sebemenší pozornost tomu, že mladý právník ještě hovoří.

9. KAPITOLA

Perry Mason, Della Streetová a Paul Drake se sesedli k poradě s Carlottou Adrianovou a Harveyem Delanoem. Delano se tu podivně vyjímal se svou bledou, neopálenou pokožkou, kovbojským kostýmem a malýma nohama vtěsnanýma do kovbojských bot na vysokém podpatku. Cítil se na první pohled celý nesvůj, jako by zde bylo něco, co se rozhodl vyslovit, ale s čím stále váhá.

„Prostě tomu nemůžu uvěřit,“ řekla Carlotta. „Když si pomyslím, že by mohli matku zavřít... a přece... ovšem... no, takhle se věci mají.“

Mason řekl: „Abychom si to ujasnili. Domníváte se, že vaše matka šla včera v noci nebo dneska ráno do Cushingovy chaty?“

„Na tuhle otázku neodpovídej,“ řekl Harvey Delano.

„Ale proboha,“ řekl Mason netrpělivě, „pojďme protentokrát vyložit karty na stůl.“

Delano se našel. „Lituji, pane Masone, ale jako Carlottin přítel, jako její právní zástupce ji nemohu nechat, aby se do věci natolik zapletla, aby činila doznání.“

„Kdo ji zastupuje?“ zeptal se Mason. „Vy nebo já?“

„Vy zastupujete Belle Adrianovou,“ opáčil důstojně Harvey Delano. „Pokud se Carlotty týče, mám za ni tuším přímou zodpovědnost. A rovněž podle toho, jak se případ vyvíjí, může myslím dojít ke střetnutí osobních zájmů.“

„Co tím chcete říct?“ zeptal se Mason. „Že si nepřeje, abych ji zastupoval?“

„Mám ve vás naprostou důvěru, pane Masone,“ vyhrkla Carlotta. „Ale máme k sobě s Harveyem blízko, jsme přátelé...“

„Tak ven s tím,“ řekl Mason, „jak to je.“

„No dobrá, když to chcete takhle na rovinu,“ na to Delano. „Radím Carlottě, aby před nikým, ani před vámi, se nevyjadřovala ve smyslu, co se řekněme domnívá, že její matka dělala, nebo k čemu včera v noci či dneska ráno došlo.“

„Mám tomu rozumět, že přebíráte Carlottin případ?“

Delano řekl: „Zatím policie paní Adrianovou pouze zadržela. Nyní tedy předpokládejme – všimněte si, pouze předpokládejme – že Carlotta by řekněme věděla něco, co by ji přimělo k přesvědčení, že její matka vypálila smrtící výstřel. Předpokládejme, že by ji obeslali jako svědka.“

„V pořádku,“ řekl Mason trpělivě. „No a co?“

„Já ovšem chci, aby byla v postavení, kdy... kdy se bude moci chránit a chránit i svoji matku.“

„No dobře,“ řekl Mason. „Ujasněme si teď jedno. Vy budete radit Carlottě, nemám pravdu?“

„Mám za to, že jsem v plném právu jako přítel, a...“

„Budete radit Carlottě, nemám pravdu?“

„Ano.“

„Pak tedy dobrá,“ odvětil Mason. „Seberte se a rad'te jí.“

„Co tím chcete říct?“

„Rad'te jí někde, kde nikdo neuslyší, co říkáte.“

„Vy ale...“

„Já jí neradím,“ pokračoval Mason. „Odted' je ta malá vaše. Převzal jste její případ. Já zastupuji Belle Adrianovou. Vy zastupujete Carlottu.“

Harvey Delano hněvem celý zrudl, pak ztuha povstal. „No nic, Carlotto,“ řekl. „Pojd'.“

„Dobrou noc,“ zvolal Mason, když vyrazili z místnosti.

„Dobrou noc,“ hlesla Carlotta.

Harvey Delano neřekl slovo.

Když za nimi zaklaply dveře, Perry Mason se obrátil k Delle Streetové. „Tím se věci zjednodušují.“

„Nebyl jste k němu moc tvrdý?“ zeptala se účastně.

„Musel jsem. Buď' je jeho klientkou nebo mojím. Pracoval jsem s handicapem, který tímto zmizel.“

„S jakým handicapem?“ zeptal se Drake.

„Co já věděl, jestli Carlotta něco skrývá kvůli matce, nebo jestli matka něco skrývá kvůli Carlottě.“

„Ted' už to teda víš?“

„Ted',“ usmál se Mason, „ted' už je mi to načisto putna. Já mám svoji klientku, Delano má taky svoji.“

10. KAPITOLA

Soukromá kancelář Perryho Masona připomínala hlavní stan kandidáta politické strany v noc voleb. Celý šik úředníků se věnoval sestavování tabulek, čtyři telefonisté vytáčeli čísla, čtyři najaté sekretářky tato čísla odškrtovaly ve stejném tempu, jak byla vytáčena.

O hodinu později Mason vysvětlil svoji hypotézu. „Medvědí údolí je odtud daleko sto devadesát mil. Lidé, kteří tam žijí, nemají nic společného s lidmi tady. Cushingovi zde mají své přátele a své zájmy a v Medvědí údolí mají zájmy obchodní. Tam žádné blízké přátele nemají.“

Předpokládejme, že paní Adrianová mluví pravdu v tom, že byla doma, když zaslechla v půl třetí ráno od Cushingovy chaty ten ženský výkřik; a že Carlotta byla v tu dobu doma rovněž.

Ta žena měla k Arthuru Cushingovi takový vztah, že byla u něho v chatě v půl třetí ráno. V takovém případě jí bude natolik blízký, aby mu šla na pohřeb. Jestli vlastní a řídí auto, byla v Medvědíím údolí v neděli ráno, a spolu se stovkami jiných se dnes odpoledne zúčastní pohřbu.“

„Nestačíš ale včas prošetřit všechny ty poznávací značky,“ namítl Drake.

„To ani nemusíme, Paule. Pouze si uděláme seznam a porozhlédneme se po duplikátech. Nebude jich moc.“

Drake si to nechal projít hlavou, pak nečekaně vykřikl: „A to všechno jsi vymyslel v neděli ráno před osmou a do půl hodiny od chvíle, co tě přišla paní Adrianová navštívit?“

Odpověděla mu Della Streetová: „Právě za to mu lidé platí, Paule – za přemýšlení.“

„No tentokrát teda odvedl kus práce, to jo!“ zvolal Drake.

Dvě míle odtud v domě okázalého smutku ležela na květinami ověnceném katafalku rakev s pozůstatky Arthura Cushinga. Jen co farář domluvil, skrytý sbor tiše spustil. Tlumená varhanní hudba, těžká vůně květin, ovzduší prosycené velebností a rozpačité mlčení shromážděných v přítomnosti Velkého Neznáma naplňovaly místnost.

Venku detektivové Paula Drakea obíhali všechna parkující auta na parkovišti a pořizovali seznamy poznávacích značek. S nimi spěchali za svými kolegy, kteří si obsadili telefonní budky, odkud předávali informace do Masonovy kanceláře.

Mason, Della Streetová a Paul Drake přebírali seznamy čísel sestavené do tabulek a hbitě v nich pátrali po duplicitních číslech podle systému, který Mason předtím vymyslel.

Tam, v domě smutku, se truchlící sunuli podél rakve a shlíželi na ztuhlé rysy mladého muže, jenž byl, podle farářovy chvalořeči, „sražen nemilosrdnou rukou úkladného vraha v rozkvětu života, na prahu životní pouti prospěšné člověčenstvu i společnosti, v níž žil.“

Pak následovaly šouravé kroky bílé orukavičkovaných zřízenců, rakev hladce zajela do furgonu a slavnostní pohřební průvod vyrazil k rodinné hrobce.

Půl tuctu detektivů po obou stranách ulice znovu a znovu pečlivě kontrolovalo každou poznávací značku auta v pohřebním průvodu. Doplňovali tato čísla ke kolekci poznávacích značek, které nasbírali na parkovištích a po ulicích v okolí domu smutku.

Ve chvíli, kdy průvod dorazil na hřbitov, měli Mason, Della Streetová a Paul Drake čtyři poznávací značky, které se objevily dvakrát. O deset minut později Paul Drake, díky spolupráci s jedním policejním úředníkem, který mu byl přátelsky nakloněn, měl jména a adresy lidí, jimž ty čtyři vozy patřily.

Jedním z nich byl majitel realitní kanceláře, žijící v Medvědím údolí. Druhý blízký přítel Arthura Cushinga, mladík, s nímž podnikal četné výlety na lyžích, a který se podvakrát zapletl do nějakých Cushingových vylomenin, jež si vysloužily nežádoucí zájem veřejnosti. Další byla žena, žijící tak dvacet mil daleko, a poslední slečna Marion Keatsová bytem v centru na Huntless Avenue, číslo 2316.

Ještě jednou se Drakeova pátrací skupina pustila do práce a během vcelku krátké doby opatřila informace, z nichž vyplývalo, že ženě, co bydlí v nedalekém městě, je sedmačtyřicet let, přátelila se s matkou Arthura Cushinga a byla přesvědčená, že Dexter Cushing svou nevšímavostí a krutostí přivodil smrt své o deset let mladší ženy.

Tahle žena už dlouho vystupovala vůči Dexteru Cushingovi nanejvýš nepřátelsky, k Arthuru Cushingovi však chovala vcelku mateřské city a čas od času se s ním dostávala do sporu kvůli jeho zahálčivému, nevázanému životu.

Z hlášení o Marion Keatsové vyplývalo, že je jí čtyřiaadvacet, měří sto šedesát tři centimetry, váží dvaapadesát kilo, má oříškově hnědé oči a tmavé vlasy.

Mason přikývl. „Sázím na Marion Keatsovou,“ poznamenal.

„Ta adresa je do činžáku,“ přirekl Drake. „Bydlí v bytě číslo 314. Co teda uděláme?“

„Máme na vybranou jenom jedno. Kout železo, dokud je žhavé. Teď se tak pomalu vrací z pohřbu. Bude z toho celá pryč. Naskýtá se

možnost, nepatrná možnost, že by se nám mohlo podařit z ní něco vydolovat.“

Drake řekl: „Mohla to křičet ona; mohla mrštit tím zrcadlem; právě ona mohla stisknout kohoutek smrtící zbraně; ale nějak si nedovedu představit, jak se k něčemu takovému přiznává.“

„Samozřejmě,“ řekl Mason hloubavě, „máme co dělat s nepřímými důkazy... Nepřímé důkazy jsou ze všech důkazy sice nejpočetnější, je ale ohromující, kolika omylů se lze dopustit při jejich interpretaci.“

Obžaloba kupříkladu pracuje s teorií, že se nějaká žena nepohodla s Arthurem Cushingem, Cushing že popadl těžké starožitné zrcadlo a mrsknul ho po ní. Oplatila mu to tím, že ho zastřelila.“

„No a co se ti na tom nezdá?“ zeptal se Drake.

Mason vrtěl hlavou. „Na Arthura Cushinga přesně sedí, že by se vnucoval tak, že by mu pak dotyčná mohla docela dobře hodit na hlavu zrcadlo. Nemohu ale souhlasit s názorem obžaloby, že zrcadlo hodil on.“

„Něco na tom může být,“ přiznal Drake. „Žena by věcmi Hazela. Muž nikoliv.“

„A co když s vámi Marion Keatsová odmítne o tom hovořit?; zeptala se Della Streetová.

„To bude voda na můj mlýn,“ liboval si Mason. „Obešlu ji jako svědka a použiju jako falešnou stopu číslo jedna.“

U případu, jako je tenhle, nemůže člověk ani pomyslet, že by pustil klientku na stanoviště pro svědky. Když poví pravdu, roztrhají ji na kusy s tím, že vykládá pravý opak toho, co řekla policii. Když se bude držet toho, co policii řekla, ukáží prstem na její žalostné, diletantské vytáčky.“

„A když bude držet jazyk za zuby?“ zeptal se Drake.

„Když bude držet jazyk za zuby,“ navázal Mason, „úplně si znepřátelí porotu a ta ji ocejchuje jako vinici. Proto pátráme po nějaké návnadě, a obratem spustíme povyk.“

„Mám jít s tebou?“

Mason mrkl na hodinky. „Dokud ji neuvidím, nemůžu říct, jak na ni jít. Předběžné projednávání je stanoveno na zítřek. Mám jedno nevyplněné předvolání, Paule. Chci po tobě, abys počkal před jejím

bytem. Upozorním tě zabušením na dveře. V tu chvíli zazvoň a oznam, žeš jí přišel předat obsílku. Dělej, jako bychom se neznali.“

„Chceš, abych čekal rovnou za dveřmi hned, jak se dostaneš dovnitř?“

„Jestli se dostanu dovnitř,“ podotkl Mason.

Della Streetová řekla: „Pohrozte jí, že z toho kouká skandál. O to nebude stát, šéfe.“

„Nebude stát ani o mou přítomnost,“ řekl Mason ponuře.

„Co vlastně na ni máš?“ zajímal se Drake.

„Ani chlup, Paule,“ usmál se Mason.

„No, buďte opatrný, ať nakonec nemá něco ona na vás,“ varovala Della Streetová.

„Je mi líto, Dello,“ řekl Mason netrpělivě, „ale jsou chvíle, kdy člověk s opatrností nikam nedojde. Ty chvíle právě nastaly.“

11. KAPITOLA

„Z tohohle koukají jen samé patálie,“ poznamenal Drake a chmurným pohledem hodnotil nabubřelý exteriér činžovního domu. „Tady se šiml povyráží. Služba bude trvat na tom, že Marion Keatsově zavolá a ohlásí, že ji chcem navštívit. Ona na to, že je moc rozčilená a nechce nikoho vidět.“

„Z toho si nedělej hlavu,“ řekl Mason. „Případněm na způsob, jak se k ní dostat. A pokud jde o tohle předvolání, měj, Paule, na paměti, že je to jenom chyták. Nikdo ji nemůže nutit, aby se dostavila mimo svůj okres do jiného, v němž je obsílka vydána. Pokud ovšem obsílku nepodepíše soudce, před nímž se případ projednává. Nemáme už čas ten podpis získat. Jenom to tak zkouším. Nemůžem na to moc tlačit. Nedohaduj se s ní. Předěj jí obsílku a vypadni.“

Drake přikývl.

Když Mason s Drakem vstoupili do haly, úředník za pultem vzhlédl. Na tváři mu zmrzl výraz pečlivě vypěstované, vším opovrhující nadřazenosti.

„Žádnou vyšší úroveň tady nečekej,“ zašeptal Mason, „jedině vyšší nájem. Z místa opravdu na úrovni by tohohle chlápka vyrazili

ještě před první výplatou. Takového nádivu aby pohledal. Deset k jedné, že je na prachy.“

„Jak to s ním sfouknem?“ zeptal se Drake šeptem.

„Ukecáme ho a uplatíme.“

„Dobré odpoledne přeji,“ zašvitořil úředník. „Koho jste přišli navštívit, prosím? Máte sjednanou schůzku?“

„Zastupujem vládu,“ řekl Mason.

Muž maličko povytáhl obočí. Začal se chovat dokonce ještě odměřeněji. „Z oddělení daní z příjmu?“

„Nikoliv,“ odpověděl Mason, „z oddělení pro distribuci cenných státních papírů.“

„Vskutku?“

Mason otevřel náprsní tašku, vyndal desetidolarovou bankovku a řekl: „Aby se docílilo spravedlivější distribuce cenných státních papírů, poskytujeme řadu dobrovolných příspěvků. Tady máte svůj díl.“

„Co se za to ode mne očekává?“ zeptal se muž a mrskl pohledem přes rameno, aby se ujistil, že jsou sami.

„Přesně řečeno nic,“ řekl Mason. „A když nebudete doslova nic dělat, až půjdeme zpátky, ještě vám deset dolarů přibude.“

„Obávám se, že vás nestačím sledovat.“

„Ovšemže ne,“ odtušil Mason. „To bychom po vás ani nechtěli. Chystáme se navštívit nájemníka, co bydlí ve třetím patře. Nepřejeme si žádné ohlašování. V případě, že ohlášení budeme, těchto deset dolarů představuje váš konečný podíl na řečeném přerozdělování bohatství. V případě, že ohlášení nebudeme, poplyne vám z toho dalších deset dolarů, až půjdeme zpátky.“

Muž s obavami namítl. „Budu vás muset ohlásit, to by mě jinak vyrazili.“

Mason významně pomlčel.

„Kdyby vám to však vyhovovalo,“ nabízel se horlivě úředník, „tak vás ohlásím, až už budete přede dveřmi... Vysvětlím to tak, že nějací pánové proklouzli kolem mě a rovnou do výtahu; koukám, výtah zastavuje ve třetím, dávám teda na vědomí domovníkovi a všem nájemníkům ze třetího, že...“

„Výborně,“ přerušil ho Mason, „jenom neříkejte pánové.“

„Jo?“ úředník ještě více povytáhl obočí.

„Jenom pán,“ upřesnil Mason. „Pěkně jednotné číslo, jeden. Je vám to jasné?“

„Ano,“ řekl chlapík.

„Za dvacet babek,“ připomněl mu Mason, „bychom si zasloužili mnohem víc.“

„To jo, pane,“ souhlasil úředník. „Potřebuju vědět, vo koho jde,“ dodal. „Vlastně nemůžu volat všem nájemníkům z třetího. To by vypuk brajgl.“

„Jdeme do bytu Marion Keatsové. Je to tuším číslo 314.“

„Ano – 314, ano.“

„Ano, a jak dál?“

„Ano, pane.“

„To už zní líp,“ odvětil Mason.

Zamířil kolem pultu, Drake za ním. Barevnému chlapci od výtahu ohlásil: „Třetí patro.“

„Páni, Perry, to bych si nepomyslel, že skočí na něco takovýho,“ tiše poznamenal Drake.

„Byl jsem si jist, že to vyjde,“ odtušil Mason. „Byl příliš arogantní, přespříliš uhlazený. Takovíhle nabubřelí chlápci jsou vždycky pokrytci. V předstírání je ve svém živlu. Když se ale takový člověk začne místo nadutě chovat zdvořile, můžeš vždycky zkusit přejít rovnou k věci.“

Barevný chlapec hodil po Masonovi pohledem se zábleskem zájmu v očích. „Vy dva jako byste mluvili vo někom, koho znám,“ podotkl a zuby mu blýskly v náhlém úsměvu.

„Ano,“ řekl Mason, když výtah zastavil, „o guvernérovi státu.“

„To jo, no jo. Tak jsem to myslel, jo.“

„Ty počkej opodál,“ pokynul Mason Drakeovi a rychle prošel chodbou ve třetím poschodí a zmáčkl tlačítko u dveří s číslem 314.

Pár vteřin nato se dveře rozletěly.

Dobře roslá, sportovně vyhlížející bruneta, která ho měřila přemítavým pohledem, byla podle Masonova soudu v každém ohledu přitažlivá, navzdory určitým stopám kolem očí a nosu, jež napovídaly, že plakala.

„Prosím?“ zeptala se. „Vy jste kdo?“

Vyzařovala z ní klidná jistota, což Masona přimělo změnit celý plán postupu.

„Jsem Perry Mason,“ řekl právník s úsměvem, „rád bych si s vámi pohovořil o Arthuru Cushingovi.“

„Návštěvníci se obvykle ohlašují, pane Masone.“

„Vím,“ odušil Mason a vykouzčil ještě vřelejší úsměv, „za daných okolností se mi však zdá, že to takhle bude mnohem příhodnější.“

„Příhodnější?“ opáčila.

„Až vám to vysvětlím, určitě pochopíte,“ odvětil a s neochvějnou sebejistotou vykročil.

Neustoupila, aby mu uvolnila cestu. Jak blokovala dveře, její klid a právníkova odhodlanost se srazily. „Co jste si tedy, pane Masone, přál slyšet o panu Cushingovi?“

„Vyhovuje vám, abych o té záležitosti hovořil na chodbě?“ řekl Mason významně.

„Ovšemže,“ odpověděla.

Telefon začal vyzvánět. Na okamžik se zamračila, pak řekla: „Počkejte, prosím, zde, pane Masone,“ a šla k telefonu.

Když zvedla sluchátko, Mason klidně vkročil do bytu a přikopl za sebou dveře.

Hněvivě se zamračila a do telefonu vychrlila. „Vy jste tam od toho, abyste podobným situacím zabránil. Ten *džentlmen*, kterého máte na mysli, mě zrovna přišel navštívit a bez mého souhlasu vstoupil do bytu. Dohlédněte prosím na to, aby domovník okamžitě přišel, a kdyby to nestačilo, navrhuji, abyste zavolal policii.“

Mrskla sluchátkem a vyjela. „Žádala jsem vás, abyste počkal na chodbě, pane Masone.“

Mason řekl: „Moc se omlouvám, ale jsem si zcela jist, že nevíte, na co se vás chci zeptat. Nezamlouvalo by se vám, kdybych se vás na to ptal ve stoje na chodbě.“

Obličej měla hněvem celý rudý.

„Byla jste panu Cushingovi na pohřbu,“ začal.

„Ovšemže. Byl to můj přítel.“

„A tu noc,“ pokračoval Mason, „kdy pana Cushinga zaskočila smrt, jste byla v Medvědím údolí.“

Zamyšleně si ho prohlížela. „To má být otázka?“

„To je tvrzení,“ na to Mason.

„Má to tvrzení nějaký zvláštní význam?“

„Mělo by mít?“

„Neřekla bych. Ráda lyžuju.“

„Hodně jste se s Arthurem Cushingem přátelila?“

„Stěží bych mu šla na pohřeb, kdybychom si byli cizí.“

„Jak dalece jste ho tedy znala?“

„Jaké je vaše zaměstnání, pane Masone?“

„Jsem právní zástupce.“

„A koho zastupujete?“

„V současné době zastupuji paní Belle Adrianovou.“

„Paní Adrianová byla obviněna z Arthurovy vraždy.“

„Zcela správně.“

„Nemyslím, že bych vám měla co říct, pane Masone.“

„Něco by snad nemělo vyjít najevo?“ zeptal se Mason.

„Jste na omylu.“

„Jistě chápete, že mám zájem objevit něco v minulosti Arthura Cushinga.“

„Jistě, je nabíledni, že máte zájem zajistit své klientce osvobozující výrok soudu. Kdybych věděla cokoliiv sebeméně významného, sdělila bych to státnímu zástupci. Doufám, že vaši klientku usvědčí a uznají vinnou.“

„Bydlíte tu sama?“ vyptával se Mason.

„Nuže, pane Masone, slyšel jste, co jsem říkala do telefonu. Během chvilky tu bude domovník.“

Mason povstal a uklonil se. „Jak je libo. Doufal jsem, že s vámi bude řeč. Myslel jsem, že bude líp, když si promluvíte se mnou, než vás předvolávat, abyste vypovídala na stanovišti pro svědky.“

„Na stanovišti pro svědky!“ vřískla opovržlivě. „Co bych asi tak já mohla na stanovišti pro svědky vykládat?“

Mason cestou ke dveřím řekl: „Omlouvám se, že jsem vás obtěžoval. Zítra je předběžné projednávání. Doufám, že vám to bude vyhovovat a dostavíte se.“

„Určitě mi to vyhovovat nebude a nemám v úmyslu tam jít.“

Otočil se a loktem zprudka narazil do dveří.

„Jak dlouho jste znala pana Cushinga?“

„Jak jsem vám už řekla, pane Masone, kdybych věděla cokoliv, co by mělo nějakou cenu, pověděla bych to státnímu zástupci, a...“

Zvonek pronikavě zařinčel.

„Tohle,“ oznámila vítězoslavně, „bude domovník. Myslím, pane Masone, že vaši nevítanou návštěvu obratem ukončím.“

Prudce otevřela dveře.

Paul Drake jí vstrčil dokument do ruky, rozevřel jiný přeložený papír a spustil. „Toto je originál obsílky případu stát proti Belle Adrianové, předběžné projednávání případu vraždy. Jste povinna se dostavit zítra v deset hodin dopoledne. Zde máte vaši kopii.“

Marion Keatsová zmateně ustoupila, pak se najednou v panice pokusila strčit složený papír zpátky Drakeovi do ruky. Drake si jen zastrčil originál zpátky do kapsy a měl se k odchodu.

„Spíš byste měl jít dál, pane,“ řekl Mason koženě. „Chci mít jasno, zda má tato dáma v úmyslu předvolání uposlechnout.“

„To je urážka,“ řekla. „To mi nemůžete udělat. Nic podstatného nevím.“

Mason řekl: „Zaujala jste odmítavý postoj. Budu k vám teď naprosto upřímný. Nemusíte toto předvolání uposlechnout, když nebudete chtít.“

„Nemusím?“ zeptala se a do hlasu se jí vkradla úleva, jakkoli se ho snažila ovládnout.

„Tak jest,“ stvrdil Mason. „Podle této obsílky nejste nucena se dostavit k soudu do jiného okresu. Aby byla obsílka platná, musel by ji podepsat soudce na základě toho, že vaše přítomnost je nezbytná.“

„Děkuju, že jste mi to pověděl,“ řekla. Studovala právníka přemýšlivýma očima, jak se snažila rozluštit, co ho vedlo k tomu, že jí tuto informaci poskytl.

„Pokud ovšem,“ pokračoval Mason jako když máslo ukrajuje, „na originál předvolání písemně nepotvrdíte, že se dostavíte, budu nucen jít za soudcem a prohlásit, že jste nezbytný svědek.“

„Nezbytný svědek čeho?“ zeptala se.

„Právě tohle,“ usmál se Mason s nevyzpytatelnou jistotou, „si chci nechat pod pokličkou, dokud nebudete bezpečně na stanovišti pro svědky.“

„Pane Masone, já o tom případě vůbec nic nevím; nic, co by mohlo vaši klientce prospět. Já...“

„Já myslím, že víte,“ zarazil ji Mason.

„A co?“ zeptala se.

„Jelikož jste si vybrala, že mi nebudete důvěřovat,“ odpověděl, „budu se vás vyptávat zítra u soudu. Teď se jedná o to, zda podpisem stvrdíte, že se zavazujete přijít.“

„Rozhodně ne.“

„No dobrá, půjdu za soudcem a vyložím mu nezbytná fakta. Tím se ovšem, pokud jde o noviny, soustředí pozornost na vás.“

„To je urážka, pane Masone.“

„Plně chápu vaše stanovisko, ale nezapomínejte, že moje klientka to rovněž považuje za urážku.“

„Vaše klientka!“ řekla pohrdavě. „Důkazy proti ní jsou natolik povážlivé, že by měla být... Nu, nebudu ji předem odsuzovat.“

„Ne, to by nebylo záhodno. Především s ohledem na účinek, který vyvolá vaše svědecká výpověď.“

„Co tím chcete říct? Nevím o tom případě, co by se za nehet vešlo. Proboha, já...“

„Podle všeho víte o případě vše, co stojí proti mé klientce.“

„Četla jsem o tom v novinách. Jako důkazy jsou tu šlápoty, roztržená blůza, střep ze zrcadla v pneumatice vozu, vražedná zbraň nalezená v trávě, kam ji někdo zahodil, když ta dívka od auta odešla... Podle mého je paní Adrianová, a možná i její dcera, vinna chladnokrevnou, kvalifikovanou vraždou, a já doufám, že ji usvědčí a dostane nejvyšší trest. Pan Cushing byl moc milý, přitažlivý...“

„Ano,“ pobídl ji Mason, „jen pokračujte.“

„Není důvod, proč bych měla pokračovat.“

„No dobrá,“ řekl Mason Paulu Drakeovi. „Ohlaste, že odmítla. Předložím důkazy ve smyslu, že je závažným svědkem a že odmítá se dostavit.“

„Pane Masone,“ řekla, „vy to na mě hrajete. Vy... vy jste mě viděl na pohřbu a... zkoušíte to na mě.“

Mason klidně odvětil. „Když myslíte, že to na vás hraju, odmítněte podepsat tu obsílku, jak je libo, a zítra se můžete v novinách dočíst,

co jsem sdělil soudci Norwoodovi, který povede projednávání tohoto případu.“

Řekla: „S největším potěšením vám, pane Masone, na tu obsílku podpisem potvrdím, že tam přijdu. A taky tam přijdu! Budu ale protestovat, abyste mě předvolával na stanoviště pro svědky.“

„Budete protestovat?“ opakoval Mason.

„Slyšel jste dobře,“ potvrdila. „A když budu na stanoviště pro svědky přesto předvolána, moje výpověď vaši klientku beze zbytku odrovná. O to se postarám.“

A s tím přešla ke stolu, uchopila pero a řekla Paulu Drakeovi:

„Dejte mi prosím tu obsílku. Předvedu tomuhle mazanému advokátovi něco, na co hned tak nezapomene!“

12. KAPITOLA

Když Mason s Paulem Drakem vyrazili přes halu, úředník stál u spojovací desky a snažil se seč byl uchlácholit rozzuřenou nájemnici. Byl tak zabrán do hovoru, že dokonce ani nepostřehl dva muže, kteří tiše přistoupili k pultu.

„....moc se omlouvám, slečno Keatsová. Prošli rovnou kolem mě. Snažil jsem se je zastavit, ale oni jako bych byl vzduch. Než jsem stačil obejít pult, byli ve výtahu... Za to může chlapec od výtahu. Neměl je vzít nahoru, dokud jsem mu nedal jasné znamení, ale víte, jaký tyhle kluci jsou. Někdy jsou dost ledabylí a nepozorní. Dohlédnu, aby dostal důtku... Ano, byli dva... Ne, říkal jsem pánové, nikoliv pán. Je mi líto, jestli jste mi špatně rozuměla... Domovník zrovna nebral telefon. Jsem rád, že už jsou pryč. Přejete si, abych zavolał policii?... Ano, aha...“

Opravdu moc, moc mě mrzí, že k tomu došlo. Já samozřejmě nemohl vědět, do kterého bytu mají namířeno, protože ale vyjeli do třetího, rozhodl jsem se zavolat nájemníkům, o nichž jsem věděl, že jsou doma... Ano, viděl jsem vás pár minut předtím přicházet... Moc vám děkuji, slečno Keatsová. Jste tak laskavá. Moc mě mrzí, že k tomu došlo, ale rád bych, abyste věděla, že jsem to v nejmenším nezavinil... Ano, opravdu. Ještě jednou děkuji.“

Zavěsil, vydechl úlevou, nato se obrátil a shledal, že na něho u pultu čekají Mason s Drakem.

„Vy dva!“ nasupil se. „Vy jste mě teda dostali do pěknýho maléru, hezky jste mi to zavařili.“

Mason řekl: „Nemyslím, že to tak dalece zranilo její city, jak dává najevo. Tady je ten nedoplatek státních cenných papírů, které opětovně přerozdělujeme.“

Chlapík zuřivě a bez poděkování ztopil bankovku.

Mason vylovil dvacet dolarů a začal s nimi šustit v prstech.

Úředník, nejdříve otrávený, postupně začal s větším a větším zájmem fascinovaně sledovat, jak si Masonovy prsty pohrávají s tou dvacetidolarovkou.

„Vybruslil jste z toho pěkně s přehledem, že jo?“ poznamenal právník.

„Čistě jsem si chránil krk, jestli máte na mysli tohleto.“

„Tohle na mysli nemám, ale nechme to plavat,“ řekl Mason a nepřestával šolíchat dvacetidolarovou bankovku v prstech.

„Jsem kvůli vám v pěkným trable,“ frkl úředník. „Co když přijde dolů a najde vás, jak tady stojíte a vykládáte...“

„Můžete nám vesele nadávat,“ řekl Mason, „že jsme porušili domovní řád, a to by jen potvrdilo povídačku, co jste jí zrovna naservíroval.“

Chlapík o tom dumal. Mason zůstal zticha.

„No a co zas chcete teďka?“ vyjelo z něho konečně.

Mason řekl: „Kojili jsme se nadějí, že se nám naskytne příležitost rozdělit ještě pár těchhle těch cenných státních papírů.“

„Proboha, dost už toho tyátru, a pojďme rovnou k věci. Nemůžu si dovolit takhle tu s váma postávat. Někdo by mohl vejít a... Co to teda chcete?“

„Míváte službu odpoledne?“

„Jo. Přijdu ve dvě odpoledne a pracuju v jednom tahu do půlnoci.“

„Byl jste ve službě minulou sobotu?“

„Ano.“

„Slečna Keatsová je velmi pozoruhodná mladá dáma, velice hezká a zajímavá. Má temperament a osobitost.“

„No a co z toho?“

„Člověk na vašem místě,“ pokračoval Mason, „by přirozeně takovou ženu nepřehlédl.“

„Na co tím narážíte?“

Mason pouze otáčel v prstech dvacetidolarovou bankovkou pořád dokola.

„Jsem si naprosto jist,“ navázal Mason, „že se upamatujete, zda tady v sobotu odpoledne byla a v kolik hodin odešla.“

„A pak jako dostanu těch dvacet dolarů?“

„A na všechny telefonické hovory, které řekneme měla.“

Úředník našťavaně odsekl: „Já nejsem z těch, co se daj podplatit, aby všechno vyzvonili.“

„No bodejt,“ řekl Mason jako by se nechumelilo a dál skládal a stáčel těch dvacet dolarů.

Nastalo táhlé ticho, během něhož jako by se Mason, bez jediného pohledu na recepciního, soustředil výhradně na pozorování bankovky. Skládal ji, rozkládal, pak ji protahoval mezi prsty, a to vždy tak, aby její hodnota byla naprosto zřetelně vidět.

„Tak co?“ zeptal se Mason posléze.

Recepciň netrpělivě vyhrkl. „No dobrý... Nevím, po čem jdete, ale budete mě muset chránit.“

„Ovšem, jak jinak,“ utrousil Mason.

„Jak jste už tak případně poznamenal,“ řekl úředník, „slečna Keatsová je velice přitažlivá žena s velkým osobním kouzlem. Já přirozeně... No, já přece nikoho nešpehuju, víte, ale jsou jisté věci, kterých si osoba v mém postavení všimne. Je zapotřebí rozvíjet pozorovací schopnosti a dobrou paměť.“

„Jak jinak,“ opakoval Mason a po očku mrkl na Paula Drakea.

„V sobotu odpoledne,“ pokračoval muž, „byla slečna Keatsová kvůli něčemu strašně rozčilená. Snad šestkrát šla ven a zase zpátky, pak zůstala u sebe v bytě, podle všeho čekala na telefon. Hovor přišel zrovna před půl desátou večer a během čtvrt hodiny volala do garáže, ať jí předjedou s autem. Vyřítla se s malým příručním zavazadlem, vlítla do vozu a odjela.“

„Kam jela, nevíte?“

„Ovšemže ne.“

„Avšak víte,“ řekl Mason, aniž si přestal hrát s dvacetidolarovkou, „odkud ten hovor přišel, jestli byl místní nebo meziměstský, a kdo volal.“

„Neposlouchám telefonické hovory. Je to protiprávní a mohli by mě zavřít, kdybych poskytl jakoukoliv informaci o tom, co se po telefonu mluvilo.“

„Jistě,“ kývl Mason. „A to byste moc nerad, že jo?“

„To bych opravdu nerad.“

„Takže uděláte líp,“ popíchl ho Mason, „když nám o tom hovoru pěkně povíte. Řekl bych, že to pro vás bude koneckonců ta nejlepší ochrana.“

Úředník ze sebe zoufale vyrazil. „Někdo volal z Medvědího údolí.“

„Žena nebo muž?“ vyptával se Mason.

„Žena.“

„A co říkala?“

„Říkám vám, že neposlouchám.“

Mason se ušklíbl. „Tak jak potom víte, že to volala žena?“

Chlapík, zpola odvrácený, zaváhal, pak se prudce obrátil. „No tak dobrá. Byl to ten nejkratší telefon, co jsem kdy slyšel. Meziměstsky žádali slečnu Keatsovou a ohlásili, že je to telefon z Medvědího údolí. Zavola jsem jí a jen jsem čekal, až dostane spojení. *Nikdy* telefonické hovory neposlouchám, ale zůstávám na lince tak dlouho, až mám jistotu, že je hovor spojený, že je dobře slyšet, a pak neprodleně...“

„Jistě, chápu,“ skočil mu do řeči Mason. „S tímhle hovorem to ale byla jiná.“

„Ne, kdepak. Poslouchal jsem, jen abych se ujistil, že je dobré spojení, a nedopatřením jsem vyslechl celý hovor.“

„O čem byla řeč?“

„Padlo jediné slovo,“ pokračoval muž. „Telefonistka žádala slečnu Keatsovou a říkala, že volá Medvědí údolí. Víím, že to byl hovor z telefonní budky, protože když slečna Keatsová přišla k telefonu, telefonistka se ptala, zda to je slečna Keatsová, a pak řekla: Okamžiček, prosím, a slyšel jsem, jak někomu na druhém konci drátu říká: Bude to dolar patnáct centů za tři minuty. „

„Co bylo dál?“

„Pak jsem uslyšel, jak někdo vhazuje čtyři čtvrtáky, desetník a nakonec niklák a centrála hlásí: Máte tu ten hovor, mluvte.

Rád bych, abyste rozuměl, že jsem poslouchal jen tak dlouho, abych se ujistil, že spojení je v pořádku, a pak jsem měl v úmyslu zavěsit.“

Mason přikývl.

Recepční pokračoval. „Tak praštěnej hovor jsem v životě neslyšel. Ne že by někdo řekl: ‚To je slečna Keatsová?‘ nebo: ‚Ahoj, Marion,‘ nebo tak něco. Ženský hlas na druhém konci drátu řekl: ‚Ano,‘ a hotovo.“

„Jenom tohle?“

„Jenom tohle.“

„A co tedy?“

„Jen co to slečna Keatsová uslyšela, zavěsila. Byl jsem z toho načisto jelen. Nepomyslel bych si, že to bude celý hovor, ale nezbylo než uvolnit linku, slečna Keatsová totiž netrpělivě mačkala tlačítko. Spojil jsem se s ní a ona mi jen řekla, abych zavolal do garáže, ať jí vyvezou hned auto.“

Mason k němu pošoupl dvacet dolarů.

Recepční po nich chňapl.

„Na nic jste nezapomněl?“ zeptal se Mason.

„Nezapomněl, ne,“ odsekl našťavaně chlapík. „Čím víc vo tom přemejšlím, tím víc si říkám, že vy byste měl poděkovat *mně*! – jestli jste měl na mysli tohle.“

13. KAPITOLA

Perry Mason, Paul Drake a Della Streetová se skryli do velkého apartmá v hostinci Medvědí údolí. Místnosti se pomocí stolů, přenosných psacích strojů, diktafonů, kopírovacího přístroje a úřednice, která byla k ruce Delle Streetové, dočasně změnila v kanceláře.

Díky finančním stykům Dextera Cushinga a tomu, že slavný Perry Mason měl stanout proti místnímu státnímu zástupci, dosáhl zájem veřejnosti o nadcházející přelíčení horečného vrcholu.

Mason rázoval obývacím pokojem apartmá a vraštil čelo v posledním soustředěném zamyšlení nad danými problémy.

„Trvá to sem tři hodiny čtyřicet minut rychlé jízdy, Paule,“ řekl. „Tolik to zabralo nám a to jsme jeli jak s větrem o závod.“

Drake přikývl.

„Jestli tudíž Marion Keatsová odešla z bytu nějak krátce před desátou večer,“ navázal Mason, „dojela by sem někdy kolem půl druhé ráno.“

Burris se vzbudil kolem druhé. Potvrdilo se, že ze zbraně, nalezené u Carlottina vozu, skutečně vyšel ten osudný výstřel, a že majitelem je mladý právník Harvey Delano, ten, co dělal Carlottě vytrvale společnost.“

„Delano je z toho ovšem venku,“ podotkl Drake. „Habaděj svědku mu to může potvrdit. Hned třeba prodavač v místním obchodě se sportovními potřebami. Delano učil Carlottu střílet a vyslovil se, že jí revolver ponechá, aby se mohla pocvičit. V obchodě se sportovními potřebami koupil výbavu na čištění a dal ji Carlottě s vysvětlením, jak má o zbraň pečovat. V tom krámě si s oblibou dávají sraz místní sváteční střelci, takže když bude zapotřebí, púlka města může prohlásit, že o tom věděla „

Mason zamyšleně přikývl.

„Tím se,“ pokračoval Drake, „uvádí zbraň do spojitosti s Carlottou a její matkou. Carlotta tvrdí, že ji měla v přihrádce na rukavice ve voze, s čímž by ovšem mohla vyrukovat právě ve snaze matku chránit.“

Chvilí všichni mlčeli, pak se Drake zeptal: „Pustí Delano Carlottu na stanoviště pro svědky? Před šerifem vypovídala tak, aby matku spíše očistila, je ale otázka, co by bylo, kdyby svědčila pod přísahou.“

„To si Delano netroufne,“ odpověděl Mason. „Roztrhali by ji na kusy. Přišla s povídkami, na kterých prostě není zbla pravdy. V tom to vězí. Carlotta ví, že byly vylhané, a policejní úředníci to vědí

taky. Pachtila by se na stanovišti pro svědky a skončila by tím, že by se sama zničila.“

„To jo,“ řekl Drake. „Ty stopy po automobilu prokázaly, že před půlnocí domů nedorazila. Tyhle stopy vznikly po tom, co se udělala silná vrstva jinovatky.“

„Malé střevíce s vysokým podpatkem,“ pronesl Mason přemítavě. „Kroky vedly od Carlottina vozu k nim domů, u branky se stočily, zamířily na verandu a zanechávaly za sebou inkriminující důkaz.“

„Tohle je ten správný pohled na věc,“ řekl Drake, „protože takhle se na to bude dívat státní zástupce. Carlotta v jedenáct domů nepřišla, jak říká. Přišla kolem druhé ráno. Matka na ni čekala. Carlottě se stalo něco, co její matku uvedlo do varu. Namísto se rozhodla, že půjde za Cushingem a vyřídí si to s ním. Šla do té chaty. Cushing se jí vysmál. Byla vzteky bez sebe. Věděla, že Carlotta nechala auto stát jen tak a že je tam v přihrádce na rukavice revolver. Sešla k vozu, vzala zbraň, vrátila se, zastřelila Cushinga a hajdy domů... Tak je to, Perry. Na téhle teorii bude státní zástupce stavět.“

„Nic proti tomu,“ řekl Mason, „co ale udělala s tou zbraní po tom, co Cushinga zastřelila?“

„Koukala ji zahodit někam, kde by nebyla k nalezení. Nejdřív měla v plánu ji strčit do přihrádky na rukavice a...“

Drake zmlkl, jako když utne.

„Počkat,“ navázal Drake váhavě, „nemohla by se znovu vrátit k vozu a nezanechat ještě další stopy. To... Hele, Perry, jinak to nepasuje, než že ho zabila Carlotta... Jinak to nemohlo být. Paní Adrianová vstala a šla se podívat do garáže, jestli je Carlotta doma. Garáž byla prázdná. Tak se oblékla a šla ke Cushingům. Našla ho mrtvého. Dělal si hlavu, co se stalo její dceři, a vydala se pěšky domů po silnici, kterou by musela její dcera jet, a narazila na odstavený vůz.“

„Takže místo toho,“ řekl Mason, „aby šla rovnou domů, vrátila se po svých stopách zpátky ke Cushingově chatě a šla domů odtamtud?“

„Ať už je to, jak chce,“ řekl Drake, „jinak to provést nemohla. Něco tam hledala. Snad tu pudřenku.“

„A s touhle verzí jsi spokojený?“

„Páni, Perry, to víš, že jsem. Podle mě je pravdivá. Takhle se to muselo stát. Jedině tak můžeš vysvětlit ty prapodivné okolnosti týkající se stop a proč se vražedná zbraň našla tam, kde se našla.“

„Výborně,“ řekl Mason. „Když jsi s touhle verzí spokojený ty, spokojí se s ní pravděpodobně i porota.“

„Vidíš ale vůbec, co děláš? Házíš to všechno Carlottě na krk,“ poznamenal Drake.

„Carlotta není moje klientka. Paní Adrianová ano.“

Drake ho zamyšleně pozoroval. „Za čím to zametáš, Perry?“

„Existuje ještě jedno vysvětlení, na které jsi nepřipadl, Paule.“

„Jaké?“

„Že zbraň nebyla v přihrádce na rukavice, jak Carlotta tvrdila, aby matce pomohla.“

Drake srahl čelo. „Potom... potom paní Adrianová musela mít tu zbraň s sebou, jak šla do Cushingovic chaty.“

Mason přikývl.

„Panebože!“ vzkřikl Drake. „Pak je to všechno předem promyšlené. Musela tam jít už s úmyslem, že ho zabije. A ke Carlottinu vozu šla tedy jen proto, aby tam zahodila do trávy tu pistoli; pak se vrátila ke Cushingově chatě a teprve potom domů.“

Tím, Perry, no samozřejmě, tím se vysvětluje všechno: pistole, stopy, vražda, každá z těch zatracených věcí.“

„Přesně takhle bude uvažovat i státní zástupce, Paule.“

„A ty ne?“

„Potřebujeme zjistit dvě věci, Paule. Předně ženu, která vykřikla. Potom osobu, která nosí boty s vysokým podpatkem a zanechala stopy od Carlottina vozu ke Cushingovu domu a zpátky nebo od Cushingova domu ke Carlottinu vozu a zpátky.“

14. KAPITOLA

Kdekdo z Medvědího údolí se vypravil, aby si nenechal ujít předběžné projednávání.

Soudce Raymond Norwood, dobře si vědom, že jsou zastoupeny metropolitní noviny, usiloval o to, aby v souladu s významem situace panovalo ovzduší justiční důstojnosti.

Dexter C. Cushing si najal C. Crestona Ivese, aby vystupoval jako zástupce poškozeného. A jestli se snad státní zástupce Darwin Hale cítil ukřivděn, že se má o vavříny dělit s nějakým advokátem z města, zástupcem obchodní společnosti, který si nechává pořádně zaplatit, moc Cushingova bohatství byla taková, aby žalobce nedal najevo nejmenší známku rozmrzelosti.

Brzy začalo být zjevné, že C. Creston Ives, bez ohledu na pověst, která ho provázela, předně není procesní advokát. Spíše že se vyzná v daních, v činnosti obchodní společnosti a ve finančních poradách. Nicméně důstojnost Ivesova postavení, jeho bohatství a jméno v oboru skýtaly Darwinu Haleovi jistou morální oporu.

Hlavní důvod, proč si Dexter Cushing zaplatil Ivese, byl jasný: chtěl tím ujistit veřejnost, že je přesvědčen o vině Belle Adrianové. A že veškerého svého vlivu a bohatství využije v bitvě ve prospěch žaloby.

Darwin Hale, který již získal politické ostruhy v místě svého působení, vytáhl do boje odhodlán případ, v němž proti němu stojí slavný Perry Mason, vyhrát.

Hale se do obžaloby sice vrhl s veškerou svou útočnou vehemencí, dával však zřetelně najevo, že má v úmyslu dosáhnout pouze toho, aby případ obviněné postoupil k dalšímu soudnímu projednávání. Mason, který si udělal jméno tím, že z předběžného projednávání dokázal obratem udělat hlavní a jediné přelíčení, měl být vyšachován – pokud by ovšem v posledním zoufalém pokusu nenechal obviněnou jít na stanoviště pro svědky. Takový obrat by byl pro žalobu tak žádoucí, že by Hale nasadil snad všechny páky, jen aby toho dosáhl. Až by se případ projednával před porotou, obžaloba by na výpovědi Belle Adrianové pod přísahou ohromně vyzískala.

První předvolaný svědek, doktor Alexander L. Jeffrey, uvedl, že Arthura B. Cushinga znal, když ještě žil, a ošetřoval mu zlomený kotník; zranění, jež si přivodil při pádu na lyžích. Třetího tohoto měsíce, asi ve čtyři třicet ráno, ho zavolali do chaty, kterou Arthur B. Cushing obýval. Shledal, že Arthur B. Cushing zemřel jednoznačně

na následky zranění po střele, která vnikla do hrudi. Smrt nastala, jak mohl zjistit nej přesněji na základě ohledání, které v té době provedl, a pozdější pitvy, přibližně mezi druhou a třetí hodinou ráno.

Dále vypověděl, že při pitvě vyňal z těla zesnulého kulku ráže 38. Tato střela přivodila okamžitou smrt a poté, co byla náležitě označena, předal ji expertovi na balistiku k expertíze.

„Křížový výslech,“ ucedil Darwin Hale směrem k Masonovi.

„Kdy došlo k zlomenině kotníku, pane doktore?“ začal Mason.

„Přibližně dva týdny před smrtí.“

„Jak se zranění hojilo?“

„Výtečně.“

„Nohu měl v sádře?“

„Ano, pane, až po koleno.“

„Zesnulý nemohl chodit?“

„O berlích ano.“

„A bez nich?“

„Nikoliv.“

„V pojízdném křesle se pohybovat mohl?“

„To ano.“

„Ale přece jen ještě nesměl nohu namáhat?“

„Máte plnou pravdu.“

„A pokud jde o dobu smrti, pane doktore, mohl zesnulý zemřít dříve než řekneme před půl druhou ráno?“

Doktor zavrtěl hlavou a rozvážně prohlásil: „Předpokládám, že jídlo požil v devět, devět patnáct. Vycházím přitom z toho, co tvrdí služka, která jídlo připravovala a servírovala.“

Trávicí pochody jsou dosti jednoznačné, pane Masone. Podle potravy ve střevě je zřejmé, že smrt nastala přibližně pět hodin po požití posledního jídla.“

„Takže o době smrti nevíte víc,“ prohlásil Mason nonšalantně, „než to, co se zakládá na prohlášení z doslechu?“

„Ne, pane, to neodpovídá skutečnosti. Jsem přesvědčen, že tělo, tak, jak jsem ho shledal já, bylo dvě až tři hodiny po smrti.“

„Když jsem se vás ale ptal poprvé, pane doktore, zakládal jste své závěry na čase, který uplynul od požití jídla.“

„Nu,“ zavrtěl se doktor, „teplota těla, která je jedním z faktorů při určování doby smrti, naznačovala... Nu, řekl bych, že zesnulý zemřel tak dvě hodiny před tím, než jsem jej poprvé ohledával.“

Mason podrobil tento údaj důkladné úvaze, pak pomalu přikývl a řekl. „To je všechno, pane doktore.“

Doktor Jeflrey se sbíral k odchodu ze stanoviště pro svědky.

„Okamžik prosím,“ zarazil ho s úsměvem žalobce Hale. „O panu Masonovi se dobře ví, že je při křížových výsleších hotový démon, pane doktore, a tak myslím udělám líp, když jeho předchozí náarážky uvedu na pravou míru jednou dvěma otázkami při opětém výslechu žaloby.“

Hale pohodil hlavou směrem k Masonovi, aby dal najevo, že se Masonovou pověstí nehodlá nechat zastrašit, pak začal pohledem klouzat po řadách tváří v soudní síni, tváří z větší části navýsost přátelských.

Většinu z těch lidí Darwin Hale osobně ani neznal, ale usedlíci z Medvědího údolí neprahli po ničem jiném, než o sto šest držet palce při tom, až bude chlapec od nich sklízet úspěchy.

Pohledem vyslaným k publiku jako by Darwin Hale zrovna říkal: „Nechtě všechno na mě, kamarádi, já už to srovnám.“

„Takže, pane doktore,“ spustil Hale, „jak pan Mason podtrhl, dobu smrti odhadujete podle toho, kdy byla potrava požitá, což se zakládá na faktu, že vás někdo informoval o čase, kdy se jídlo podávalo?“

„Ano, pane.“

„Vaše následovně prohlášení, kterého pan Mason dosáhl při křížovém výslechu, že podle stavu samotného těla ke smrti došlo přibližně dvě hodiny před tím, než jste provedl ohledání, se na sdělení někoho jiného nezakládá, že?“

„Nu... nezakládá.“

„To je myslím vše,“ řekl Darwin Hale a zazubil se na Masona. „Chtěl jsem se jen ujistit, pane obhájce, že jste svědkovi porozuměl.“

„V pořádku.“ Mason byl vtělená vlídnost. „Myslím, že jsem. mu porozuměl. Tímto svůj opětý výslech uzavíráte?“

„Uzavírám. To je všechno, pane doktore.“

„Ještě okamžik,“ vložil se Mason, „když si přejete být v této věci tak akurátní, pane Hale, a že jste se zmiňoval o mé pověsti ,hotového

démona při křížových výsleších, měl bych nejspíš položit pár kontrolních otázek při opětném křížovém výslechu obhajoby.“

„Jen si poslužte,“ odvětil Hale. „Směle do toho. Jak je libo.“

„Okamžik, pánové, okamžik,“ zasáhl soudce Norwood. „Vynasnažme se vyhnout podobným poznámkám mezi protistranami. Jakkoliv jsou, aby se tak řeklo, příjemně sarkastické, ze zkušenosti vím, že se podobná situace může vyvinout ve slovní potyčku, jež snižuje důstojnost soudu a živí nevoli mezi stranami. Zdržte se nadále poznámek.“

„Prosím, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason. „Rád bych panu doktoru Jeffreyemu položil pár otázek.“

„Na to máte plné právo. Pokračujte,“ řekl soudce Norwood.

„Z čeho jste, pane doktore, přesně vyc Hazel, když jste prohlásil, že podle samotného stavu těla odhadujete dobu smrti na dvě hodiny před tím, než jste provedl první prohlídku?“

„Předně z teploty,“ odpověděl doktor Jeffrey a znovu se na místě pro svědky ošil. „Teplota těla odpovídá určitému stupni ztuhnutí. Rozumějte, pane Masone, lidské tělo je příkladem úžasné pohotového tepelného regulátoru. Máte tu obrannou reakci proti vnitřní infekci ve formě horečky. Dále to, že si tělo během života udržuje téměř neměnnou teplotu 36,5° Celsia. Po smrti tělo chladne průměrnou rychlostí, která kvalifikovanému prosektorovi umožňuje velmi spolehlivý odhad doby smrti.“

„Výborně,“ řekl Mason. „Děkuji za vysvětlení, pane doktore.“

Doktor Jeffrey přikývl.

„Takže jak já tomu rozumím,“ pokračoval Mason zdvořile, „podle teploty těla jste zjistil, že ke smrti došlo asi dvě hodiny před tím, než jste tělo Arthura Cushinga prvně spatřil.“

„Ano, pane.“

„Co já vím,“ pokračoval Mason, „každou hodinu po smrti klesá teplota těla zhruba o jeden stupeň. Je tomu tak?“

Doktor Jeffrey si zabloudil rukou na temeno a začal si mnout šíji. „Nu, vcelku ano,“ řekl. „Závisí to samozřejmě na okolnostech.“

„Mohu tedy vycházet z toho,“ řekl Mason, „že když jste poprvé uviděl Arthura Cushinga, jeho teplota klesla přesně o tři stupně pod 36,5 Celsia?“

„To není pravda,“ řekl doktor Jeffrey. „Vycházíte z mylných předpokladů.“

„V čem jsou mylné?“

„Nu, když jsem poprvé tělo uviděl, teplotu jsem neměřil. Teprve poté, kdy tělo bylo přeneseno na místo, kde jsem toto mohl náležitě provést, jsem teplotu změřil teploměrem.“

„Za jak dlouho to bylo?“

„Odhaduji asi za hodinu.“

„Pak tedy usuzuji, že v tom okamžiku teplota nasvědčovala, že od smrti uplynuly tři hodiny?“

„No... ano.“

„Proč to zaváhání, pane doktore?“

„Chtěl jsem jen mít jistotu, že jsem otázce dobře porozuměl.“

„A porozuměl jste otázce, že?“

„Ano.“

„A odpověděl na ni,“ odsekl státní zástupce Hale.

„Tak jest,“ řekl Mason. „Svědék porozuměl otázce a odpověděl na ni. A tudíž jste nyní, pane doktore, ochoten odsvědčit, že ve chvíli, kdy jste teplotu skutečně měřil, činila zhruba 34 stupně?“

„To jsem neřekl,“ odpověděl doktor Jeffrey.

„Řekl jste, že podle teploty lze soudit, že od smrti uplynuly přibližně tři hodiny.“

„Ano, pane.“

„Tři hodiny, než jste skutečně měřil teplotu teploměrem?“

„Ano.“

„Dále jste vypověděl, že v průměru teplota klesá každou hodinu po smrti o jeden stupeň?“

„Nu, takhle jsem vypovídal v návaznosti na vaši otázku, v níž jste se ptal na průměrné změny.“

„Je to tak ale správně, nemám pravdu?“

„Závisí to ještě na jiných věcech.“

„Na čem to ještě závisí?“

„Na teplotě okolního vzduchu.“

„Á pravda. O tom jste se, pane doktore, nezmínil, když jsem se vás ptal.“

„Tedy všeobecně vzato, uvažujeme-li o průměru bez vedlejších vlivů, norma připouští pokles o jeden až jeden a půl stupně.“

„Ano, bez vedlejších vlivů,“ opakoval Mason. „Jak si ale ještě pamatuji z přednášek ze soudního lékařství, pane doktore, a věřím, že mě opravíte, jestli se zmýlím – nejzazší limity teploty okolí, které řečená poučka o teplotních změnách připouští, se pohybují mezi deseti a dvaatřiceti stupni. Jakákoliv teplota pod nebo nad tyto hranice se bere v úvahu jako činitel, který má výrazný vliv na teplotní změny těla. Je tomu tak?“

„Je tomu tak,“ stvrdil doktor Jeffrey. „A já jsem tyto faktory v úvahu vzal.“

„Vysvětlil byste to prosím blíže?“

„Venku bylo asi pět stupňů pod nulou, a protože okno se rozbilo v době smrti a teplota v chatě se rychle vyrovnala s teplotou venkovního vzduchu, vzal jsem tyto okolnosti v úvahu.“

„Rozumím,“ řekl Mason. „Venkovní teplotu jste měřil vy sám?“

„Ne. Opatřil jsem si záznamy z meteorologické stanice.“

„A jak jste věděl, že okno se rozbilo v době smrti?“

„Nu, to dá rozum. To...“

„Jak jste věděl, že okno se rozbilo v době smrti?“

„Řekl mi to pan státní zástupce Hale.“

„Aha,“ odtušil Mason. „A pověděl vám, jak to ví?“

„Říkal, že svědek Sam Burris zaslechl výstřel a jak se tříští sklo, že v podstatě vzápětí šel k chatě a objevil, že někdo rozbil okno. Prohlásil, že našel místnost ve stejném stavu, v jakém jsem ji při svém příchodu nalezl já.“

„Pak tedy jste na otázku pana státního zástupce odpovídal mylně,“ pokračoval Mason. „Na otázku, zda váš odhad, že od smrti uplynuly dvě hodiny, než jste tělo poprvé spatřil, není odvislý od výpovědi kohokoliv jiného. Nemám pravdu?“

„Nu, také mě přitom napadlo,“ řekl zuřivě doktor Jeffrey, „že je to tak trochu nebezpečná otázka.“

„Ale porozuměl jste jí?“

„Ano, porozuměl.“

„A odpověděl jste na ni?“

„Ano, odpověděl.“

„A odpověděl jste na ni nesprávně, vidíte?“

„No a co jiného jsem měl dělat?“ zeptal se doktor Jeffrey. „Pan státní zástupce mi tuto formulaci vlastně vložil do úst. A spravedlivě řečeno, je správná. Je...“

„Okamžik,“ Mason využil doktorova zaváhání, „jistě byste nerad, abychom tomu rozuměli tak, že jste vypovídal podle přání pana státního zástupce?“

„Ne, takhle jsem to nechtěl říct.“

„Domníval jsem se, že ano.“

„Nu, nikoliv. Nebylo mi právě příjemné, že jsem odpovídal, jak jsem odpovídal. ...Koneckonců, pane Masone, ve všem v životě je nutno se spolehnout na určité domněnky, vycházející z informací, jež dostáváme ze zdrojů považovaných za měřítko.“

„Chápu,“ konejšil ho Mason. „Nepovažoval jsem tento bod za zvlášť podstatný, pane doktore, dokud mu tuto podstatnost nepřířkl pan státní zástupce tím, že na něj začal klást důraz. Řekl jsem si tedy, ať vyjdou najevo pravdivá fakta. Děkuji, pane doktore, to je všechno.“

Doktor Jeffrey vyrazil ze stanoviště pro svědky, jako by pod ním začalo hořet.

Státní zástupce Hale se snažil zakrýt rozpaky tím, že se okázale prohraboval listinami.

„Chystáte se k dalšímu opětovnému výslechu?“ zeptal se Mason podezřele sladce, zároveň však smířlivě.

Z druhého konce soudní síně se ozval tlumený smích.

„Vy si račte vést případ po svém, já si ho povedu také po svém!“ odsekl přes rameno státní zástupce Hale, aniž se přestal probírat listinami.

Soudce Norwood zprudka udeřil kladívkem do stolu.

„To stačí, pánové. Soud nyní učiní desetiminutovou přestávku.“

15. KAPITOLA

Paní Burrisová měla nezdolně zvědavou povahu a nesmírný zájem o klepy. Běžné denní události, komentované v novinách, se jí zdály

bezbarvé a nanicovaté ve srovnání s intimními útržky všedního života místních usedlíků.

Během dopolední desetiminutové přestávky si paní Burrisová připadala vzhledem k tomu, že měl její manžel co společného s přelícením, natolik důležitá, že nemohla odolat pokušení, aby neutrousila pár záhadných poznámek před Hazel Perrisovou, ženou místního řezníka.

Na slova paní Perrisové, že Adrianovy jsou moc milý a není možná, aby se skutečně zapletly do něčeho takového, prohlásila: „Možná se do toho zapletly právě proto!“

„Co tím chceš říct, Betsy?“

„No, Hazel, koneckonců dobře víš, co to bylo zač, ten Arthur Cushing.“

„Co to s tím má společného?“

„No jak by ti bylo, kdybys večeřela s mužským, který nic nedbá, když se mu říká ,ne?‘“

„Přetáhla bych ho přes hlavu válečkem, až by mu začaly sloužit uši,“ prohlásila Hazel Perrisová se sveřepým odhodláním.

Paní Burrisová přikývla. „Já zrovna tak. A Carlotta to udělala taky, až na to, že neměla po ruce váleček. Vzala na něj zrcadlo.“

„To se moc pleteš,“ odpálila ji břitce paní Perrisová. „Kdyby na něj vzala zrcadlo, Arthur Cushing by byl pohmožděnej na hlavě, měl by obličej a krk samej šrám.“

„Kdo ti to říkal?“

„No to dá rozum.“

Paní Burrisová se zatvářila, že by jako mohla říct mnohem víc, jen kdyby chtěla. „V takovémhle případě nemůžeš dát vždycky na to, co říkají odborníci.“

„No to ale vopravdu dá rozum, a ty, Betsy Burrisová, to víš stejně dobře jako já. A krom toho, neříkal tvůj muž, že slyšel *nejdřív* výstřel a *potom*, jak se sype sklo?“

„Sam někdy všechno poplete,“ řekla kysele.

„Je do toho případu nějak zapletený?“ vyzvídala paní Perrisová dychtivě a zvědavě jako křepelák na stopě.

„Podle mýho,“ prohlásila paní Burrisová, „mu Carlotta vrazila facku, hodila po něm zrcadlo a šla pryč. Řekněme se netrefila a

zasáhla opěradlo křesla. Když pak řekla matce, co se stalo, Belle Adrianová si prostě strčila pistoli do kapsy a šla tam, že jako Arthurovi Cushingovi bez obalu řekne, co si o něm myslí. Arthur se jí nejspíš vysmál do očí a paní Adrianová vytrhla pistoli z kapsy, asi mu chtěla jenom pořádně nahnat strach. A v tom momentě popadl Arthur Cushing ten zářamovanéj obrázek a hodil ho po ní. Jak uhýbala, pistole spustila.“

„Co tě vede,“ opáčila paní Perrisová. „Carlotta v tom může vězet po uši, ale její matka o tom nic neví. Dneska v tom holky uměj nějak chodit. Nemůžeš říct, čeho by Carlotta byla schopná – takhle s mužským do noci a bez garde. Ale Belle Adrianová je jiná. Nikdy mě nepřesvědčíš, že by do toho domu ve dvě v noci vůbec chodila. Je to dáma. Počkala by do rána.“

Paní Burrisová chtěla užuž něco říct, pak se opanovala.

„Kdybys věděla vo lidský povaze to, co já,“ pokračovala paní Perrisová s patrnou samolibostí, „věděla bys, že Belle Adrianová není z toho těsta... Než jsem sem přišla, pracovala jsem jako číšnice a měla jsem příležitost si lidi prostudovat, a to byla vopravdová škola, to mi věř.“

„Ty s těma svejma číšnickejma zkušenostma,“ ohrnula nos paní Burrisová, „Jednou ti ukážu, jak se pleteš. Teďka ti to všechno nemůžu říct, ale až bude po všem, to budeš teprv koukat. Nejseš hádám jediná, co se vyzná v lidech a umí vodhadnout náтуру. Na mě si taky někdo hned tak nepřijde.“

„Vo čem to mluvíš, Betsy? Co mi řekneš, až bude po všem?“

„Nic zvláštního,“ řekla paní Burrisová. „To já jen tak, aby řeč nestála. Teďka musím na minutku za Samem. Promiň.“

S ústy semknutými se bez dalšího obrátila, tak odlišná od té obvykle řečné ženy, a vydala se chodbou, kde byla hlava na hlavě.

Chvilí se paní Perrisová dívala za tou rozložitou postavou, jak se kolébá chodbou soudní budovy. Nato se rezníková žena obrátila a stanula tváří v tvář šerifu Elmoreovi.

„Nějak jste se zamyslela,“ prohodil bodře.

Impulzivně ho popadla za paži a vedla ho mimo doslech ostatních skupinek. „Poslyšte, Berte Elmore, proprali jste pořádně Sama Burrise?“

„Sama Burrise? Jak jinak. Všecky časy už máme v kupě.“

„Nemluvím o časech. Ptám se, jestli jste mu dali jaksepatří do těla, aby vyplavalo všecko, co o tom případu ví?“

„Hádám, že jo.“

„No, kdybych byla na vašem místě,“ řekla, „moc bych nehádala. A když už jsme v tom, tuším bych neztrácela čas se Samem Burrisem, ale vypůjčila bych si Betsy Burrisovou a pěkně ji zmáčkla, aby kápła božskou.“

„Co tím chcete říct?“

„Chci říct, že Betsy Burrisová o tom případě něco ví a má plno strachu to říct, dokavad' nebude po všem. Prořekla se přede mnou a podle mýho jde o něco, co Belle Adrianovou uvádí do spojitosti s tou vraždou.“

„Z čeho tak usuzujete, Hazel?“

„Z toho, co sama řekla. Povídám vám, Berte Elmore, vemte si tu ženskou na paškál a ať se o tom Sam Burris nedoví. Vemte ji do svý kanceláře a nekoukejte napravo nalevo. Vsadím se, že narazíte na nějakou informaci, co ten případ obrátí úplně naruby.“

Šerif Elmore v zamyšlení přivřel oči. „Co vlastně říkala, Hazel?“

„Nejde jen o to, co říkala. Jde o to, jak vystupovala a jak se chovala.“

„Zmínila se o něčem, co by vám mohla říct teprve až se případ uzavře?“

„Přesně tak.“

„Naznačovala, že si se Samem nechávají něco pro sebe?“

Paní Perrisová přikývla.

„Děkuju, Hazel,“ řekl šerif, rázně se obrátil a kráčel zpátky ke vchodu do soudní síně, kde se státní zástupce Hale radil se zástupcem poškozeného Ivesem.

16. KAPITOLA

Když po přestávce soudce Norwood zjednal klid v soudní síni, státní zástupce Hale předvolal na stanoviště pro svědky experta na

balistiku, kterého k tomuto účelu půjčili do okresu z metropolitního policejního sboru.

Svědék vypověděl, že prozkoumal smrtící střelu a porovnal ji s policejním koltem speciál ráže 38, revolverem číslo 740818. Podle jeho názoru byla střela vystřelena z této zbraně. Předložil fotografie srovnávající zkušební střelu, vypálenou z uvedené zbraně, se smrtící střelou.

Mason vyvolal malou senzaci prohlášením, že křížový výslech svědka není zapotřebí.

K překvapení všech povolal státní zástupce na stanoviště pro svědky jako svědka obžaloby Harveye Delanoa.

Delano, štíhlý, svalnatý, útlý, v dobře ušitém dvouřadovém obleku, se zdál na hony vzdálený chlapíkovi v kovbojském a v ručně šitých jezdeckých botách na vysokém podpatku, v nichž jeho malé nohy vyhlížely ještě menší, a s masivním páskem s přezkou, který jen podtrhoval jeho štíhlý pas.

„Vaše Ctihodnosti,“ prohlásil Hale, „mám zde svědka, který zaujímá k věci odmítavý postoj. Je to právní zástupce, jehož najala dcera obviněné.“

Jako na obrtlíku se obrátil k Delanoovi a spustil. „Věnujte pozornost revolveru, označenému jako doličný předmět obžaloby písmenem A. Ptám se vás, zda jste tento revolver někdy dříve viděl?“

Delano se očividně na nápor při výslechu připravil. Prohlásil: „Jsem právním zástupcem Carlotty Adrianové. Jako takový odmítám porušit svou povinnost mlčenlivosti vůči klientce.“

„Nežádám po vás, abyste porušoval povinnost mlčenlivosti. Neptám se vás na nic, co jste klientce řekl, nebo co klientka pověděla vám. Žádám vás, abyste vypovídal o věcné otázce. Viděl jste někdy předtím tento revolver?“

„Ano.“

„Čí je to revolver?“

„Je můj.“

„Kdy jste ho viděl naposled?“

Delano si navlhčil rty jazykem, pohlédl poněkud nejistě na soudce a pak odpověděl: „Nechal jsem zbraň u Carlotty Adrianové, která je mojí přítelkyní a zároveň klientkou.“

„Pokud víte, měla ten revolver při sobě večer druhého a ráno třetího tohoto měsíce?“

„To mohu těžko vědět.“

„Víte, že by ho u sebe neměla?“

„Ne.“

„Kdy jste ho měl naposled vy?“

„Minulý týden v neděli.“

„To je všechno.,“ uzavřel Hale.

„V tuto chvíli křížový výslech nepovedu,“ řekl Mason, „možná ale bych měl zájem položit pár otázek později.“

Jako další svědek byl předvolán zástupce šerifa, který zbraň našel; vypověděl, jak ji „uviděl v nějakém nízkém porostu“, přesně dvaatřicet a půl stopy od vozu Adrianových.

Mason znovu odstoupil od křížového výslechu.

Dexter C. Cushing, předvolaný na místo pro svědky, potvrdil, že je otcem zesnulého. Bylo na něm znát, jak se snaží ovládnout zármutek, a se sveřepým odhodláním dosvědčil, že rozbitý rám zrcadla, který mu státní zástupce ukázal, zjevně patří k starožitnému zrcadlu, jež v jejich rodině přecházelo z generace na generaci. Zrcadlo že odvezl do chaty v Medvědíím údolí a řekl synovi, ať je pověsí v obývacím pokoji. Svědek dal prozatím zrcadlo do garáže.

„Křížový výslech,“ oznámil Darwin Hale.

„Arthur Cushing byl váš jediný syn?“ zeptal se Mason.

„Ano.“

„Stal by se vaším jediným dědicem?“

„Ano.“

„Jste vdovec?“

„Ano.“

„Zajímáte se o výsledek tohoto případu?“

„Ano.“

„Najal jste význačného právníka, C. Crestona Ivese, aby při tomto projednávání vystupoval spolu se státním zástupcem?“

„Ano.“ Dexter Cushing div nekřičel.

„Z důvodu, aby se dospělo k usvědčení této obviněné?“

„Ano.“

„Honorář panu Ivesovi platíte vy?“

„Ano.“

„A přirozeně vám nesmírně záleží na tom, aby tato obviněná z vraždy usvědčena byla.“

„Doufám, že bude usvědčena z kvalifikované vraždy a popravena.“

„Neboť toužíte pomstít vraždu svého syna?“

„Ano.“

„Mám za to, že byste nerad, aby vrah vašeho syna vyvázl beztrestně?“

„Dal bych poslední cent, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost.“

„Kdyby řekneme tato obviněná byla nevinná,“ řekl Mason, „pak všechny peníze, které do toho vkládáte ve snaze dosáhnout jejího usvědčení, přímo napomáhají skutečnému vrahovi k úniku. Přemýšlel jste vůbec o tom z téhle stránky?“

„Pane Masone, vy si hleďte svého, a já si budu také hledět svého!“

„Přemýšlel jste o tom vůbec takhle?“ naléhal Mason.

„Nepřemýšlel a nemám zájem. Tato obviněná je vinna.“

„A na základě svého přesvědčení o její vině vyvíjíte veškeré možné úsilí, abyste jejího usvědčení dosáhl?“

„Počkejte, až uslyšíte všechny svědecké výpovědi,“ řekl Cushing chmurně.

„Díky,“ odtušil Mason, „počkám si. Navrhuji vám totéž. Děkuji, pane Cushingu, to je všechno.“

Cushing důstojně vykročil ze stanoviště pro svědky.

„Jen tak na okraj,“ zarazil ho Mason jako by si právě na něco vzpomněl, „ještě bych měl otázku, na niž můžete odpovědět z místa, kde právě jste, pane Cushingu. Říká vám něco jméno Marion Keatsová?“

„Ne.“

„Váš syn o ní před vámi nikdy nemluvil?“

„Ne.“

„Děkuji,“ Mason úsměvem maskoval ránu, kterou mu Cushing svou odpovědí zasadil, „to už je opravdu všechno. Děkuji.“

„Zavolejte Noru Flemingovou,“ nařídil státní zástupce.

Ukázalo se, že Nora Flemingová je přitažlivá mladá blondýnka s pěknou postavou. Arthur Cushing ji zaměstnával jako hospodyně.

Svědčila na první pohled neochotně, velké modré oči sklopené, a hovořila tak tiše, že jí bylo sotva rozumět.

Postupně to ze sebe vysoukala.

Arthur Cushing jí sdělil, že druhého večer čeká k večeři společnost. Připravila večeři a společnost se dostavila v osobě Carlotty Adrianové. Carlotta přijela vozem sama. Svědkyně podala Cushingovi a Carlottě Adrianové jídlo. Ti dva spolu povečeřeli, Cushing ve svém pojízdném křesle.

Státní zástupce Hale se dramaticky vytasil s kusem roztrženého oděvu. „Viděla jste někdy tohle?“

„Ano, pane.“

„Co je to?“

„Blůza, kterou měla na sobě Carlotta Adrianová ten večer při večeři.“

„Vezměte si prosím tuto blůzu a pečlivě si ji prohlédněte.“

„Ano, pane.“

„Změnila se ta blůza nějak od chvíle, co jste ji na ní viděla?“

„Ano, pane.“

„Jak?“

„Vpředu má trhlinu.“

„A když jste ji ten večer viděla, blůzu roztrženou neměla?“

„Určitě ne.“

„V kolik jste odcházela?“

„Řekla bych kolem čtvrt na jedenáct. Uklidila jsem nádobí a zeptala se pana Cushinga, zda si ještě něco bude přát. Řekl, že ne, a já na to, že mu přijdu v osm třicet připravit snídani. Když jsem odcházela, dívali se na barevné filmy.“

„V kolik hodin obvykle snídal?“

„Kolem deváté.“

„Křížový výslech,“ ohlásil Hale.

Mason ji zamyšleně pozoroval. „Slečna Flemingová nebo paní Flemingová?“

„Paní.“

„Jste vdaná?“

„Ted' ne.“

„Vdova?“

„Rozvedená.“

„Bydlíte tu dlouho?“

„Dva měsíce.“

„Jak dlouho jste Arthura Cushinga znala?“

„Šest měsíců.“

„Pracovala jste u něho, než jste sem přišla?“

„Ne. Když jsem sem přijela, najal mě jeho otec.“

Hale se očividně připravoval vznést námitky proti jakýmkoliv dalším otázkám podobného charakteru a Mason ho zaskočil, jak náhle zaútočil odjinud.

„Znáte to starožitné zrcadlo, které pan Cushing starší dal do garáže?“

„Ano, pane. Viděla jsem ho. Utírala jsem z něj prach.“

„Bylo to těžké zrcadlo?“

„Ano, pane.“

„Kolik vážilo, víte to?“

„Ne, pane.“

„Ukážu vám teď jedno starožitné zrcadlo,“ pokračoval Mason. „Mám za to, že je zhruba stejné jako zrcadlo, o němž jste vypovídala. Poprosím vás, zda byste toto zrcadlo nevzala do rukou a neřekla, jestli není asi tak stejně těžké a velké jako zrcadlo, o němž je řeč.“

„Co tím sledujete?“ optal se Darwin Hale.

„Jen zkouším vybavovací schopnosti svědkyně,“ odpověděl Mason.

C. Creston Ives povstal a pečlivě ovládaným hlasem tučně placeného právního zástupce obchodní společnosti, který má ve zvyku bedlivě vážit každé slovo, řekl: „Váše Ctihodnosti, má-li tady jít o nějaký test, musí být proveden za stejných okolností, jaké panovaly v době činu. Obhajoba doufám nebude tvrdit, že tohle zrcadlo je přesným duplikátem zrcadla, co bylo v garáži.“

„Přesným duplikátem?“ opakoval Mason překvapeně. „To samozřejmě není! Nevím, jak mohla obžaloba připadnout na myšlenku, že provádím nějaký test. Pouze se svědkyně ptám, zda zrcadlo, které bylo v garáži, je vcelku stejné váhy a velikosti, jako toto zrcadlo, které jí ukazuji.“

Svědčyně, která po celou tu dobu držela zrcadlo na klíně a co chvíli je potěžkala, aby odhadla jeho váhu, řekla: „Myslím, že váží...“

„Okamžik,“ zarazil ji soudce Norwood. „To měla být námitka, pane Ivesi?“

„Ne, Vaše Ctihodnosti, neměla. Pouze jsem připomněl právní skutečnosti týkající se testu nebo experimentu.“

„Pan žalobce má naprostou pravdu,“ souhlasil Mason vlídně. „V daném okamžiku ovšem pouze prověřuji paměť svědkyně.“

„Pokračujte. Odpovězte na otázku.“

„Má asi tak stejnou váhu i velikost,“ odpověděla svědkyně.

„Je čas pro polední odročení, pánové,“ řekl soudce Norwood. „Soud udělá přestávku do dvou hodin odpoledne. Obviněná zůstává ve vazbě.“

Mason zachytil pohled Paula Drakea, pokývl na něho, pak se vymotal z davu a spolu s Dellou Streetovou se k detektivovi připojil. Odsběchali do hotelu, kde bylo vše připraveno, aby jim přesně deset minut po dvanácté podali lehký oběd.

„Měls něco schrstit o té hospodyni,“ podotkl Mason, když vcházeli do svého apartmá.

„Neříkáš mi žádnou novinku,“ na to Paul Drake mrzutě. „Když jsme sem však dorazili, hned jsi nás všechny hnál na ty poznávací značky... I tak jsem ji měl před přelíčením procvaknout, i při tom provozu. Moc mě to mrzí, Perry.“

„Závodili jsme s časem,“ řekl Mason. „Doslechl jsem se, že Cushingovi mají hospodyni, která tady bydlí a kterou najal Cushing starší, tak jsem jí nevěnoval dvakrát pozornost. Teď to vypadá, že ji Arthur Cushing musel otci nějak nahrát.“

„Určitě to tak bylo,“ řekla Della Streetová. „Ze svého místa jsem mohla pozorovat, jak se Cushing tváří, když vypovídala. Jakmile vyšlo najevo, že se s Arthurem Cushingem už zdřívějška znali, bylo na něm vidět, jak ho to překvapilo.“

„Tak,“ řekl Mason, „tady to máme jako na dlani. Arthur Cushing chtěl, aby to místo dostala. Chtěl, aby plat dostávala od jeho táty. Tak ji měl k tomu, ať sem přijde, a ve vhodném okamžiku to s otcem zaonačil a... no, máme to tu, jako když vyšije.“

„A až si lidi dají podle novin dvě a dvě dohromady,“ poznamenal Drake, „bude to ve věci znamenat pěkný obrat.“

Mason se zamračil. „Zrovna tohle bych dost nerad, Paule.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Podívejme se na to takhle,“ pokračoval Mason a začal rázovat místností sem a tam. „Ke smrti došlo někdy po půlnoci. Vrstva jinovatky dům naprosto izolovala od okolního světa.“

Ta mladá žena odešla domů. Carlotta tvrdí, že šla taky domů. Důkazy venku to potvrzují.“

„To jistě, mohla se ale vrátit a Cushinga zastřelit.“

„Zanechala by za sebou stopy,“ řekl Mason.

„Hele, po kulce žádné stopy nezůstanou,“ připomněl Drake. „Kdyby Arthura Cushinga zastřelila oknem ze silnice, kulka by přelítla přes umrzlou zemi a nezbylo by po ní zhora nic.“

„Zbyla by po ní díra v okně,“ podotkl Mason, „a Cushingovo křeslo bylo obráceno zády k oknu. Kulku měl v hrudi.“

„S tím křeslem mohl následovně někdo hýbat,“ nedal se Drake.

„Následovně s ním nikdo nehýbal, Paule... Řeknu to takhle. Po tom, co se rozbilo okno a zrcadlo, s křeslem nikdo nehýbal. Pečlivě jsem prohlédl pláště na kolech. Nikde se nedá najít, že by nějaký odštěpek skla uvízl v pneumatikách. Kdyby se křeslem hýbalo po tom, co se sklo rozbilo, a bylo ho tam na podlaze požehnaně, nějaké by se do pneumatik dostalo. A musíme uvážít ještě další věc, Paule. Zastřelit Arthura Cushinga ze silnice vyžaduje nanejvýš profesionální střelbu. Nejbližší místo na silnici, kam by se člověk mohl postavit a střelit skrz okno, je takových padesát yardů daleko.“

Číšník přinesl oběd a Della Streetová dohlédla, aby jej náležitě naservíroval, podepsala účet a dala mu dva dolary spromptného.

„Musí existovat důvod,“ pokračoval Mason, „proč se tím zrcadlem házelo. Tohle je ten skutečně pozoruhodný bod případu, Paule. Odtud povedeme obhajobu.“

„Nevidím, čeho se chceš při tom chytit,“ řekl Drake. „Fakta dokazují, že se zrcadlem házelo.“

„Ale proč se s ním házelo, Paule?“

„No, máš dvě možnosti,“ řekl Drake. „Jednak to zrcadlo mohl po někom hodit Arthur Cushing. Jednak jím mohl někdo mrsknout po

Arthuru Cushingovi. Státní zástupce bude vycházet z předpokladu, že zrcadlo hodil Cushing po útočníkovi. Mám pro tebe pár zajímavých drobností, Perry. Chceš si je teď poslechnout?“

„Nechme to plavat, Paule. Najíme se.“

Rozesadili se kolem stolu.

„Předně,“ nedal se odbýt Drake, „jsme prověřili všechny telefonické hovory do bytu Marion Keatsové z místních telefonních budek. To místo jsme našli, ale není nám k ničemu. Je to benzínka, která zavírá v devět. Nedaleko od Cushingovy chaty. Venku mají telefonní budku. Zůstává otevřená čtyřicet hodin denně.

V devět dvacet odtamtud někdo volal.“

„To znamená, že někdo musel Cushingovu chatu pozorovat,“ zamyšleně podotkl Mason. „Někdo, kdo Marion Keatsové zavolal, že Arthur Cushing večer s Carlottou.“

„A za daných okolností,“ pokračoval Drake, „je zhola nemožné zjistit, kdo to byl. Benzínová pumpa měla už zavřeno, někdo proklouzl do budky, předal zprávu a pak zmizel do neznáma.“

„Co máš dál, Paule?“

„Když šerif prozkoumal zaparkované auto stran daktylů, našel Carlottiny otisky, otisky její matky a na klice od dveří jeden čerstvý otisk, který nemůže zařadit. Podle polohy je to nejspíš otisk pravého palce. Můj člověk zařídil, že dostane fotokopii toho otisku. Dá mi ji, až se ve dvě vrátíme k soudu.

„Ještě něco?“

„A do třetice něco celkem nepodstatného. Šerif si podal paní Burrisovou.“

Mason sraštil obočí. „Proč ale, u všech všudy?“

„No třebas jsou nějaké menší nesrovnalosti mezi její a Samovou výpovědí a státní zástupce to chce mít do odpoledne bez jediné pihy na kráse.“

Mason zavrtěl hlavou se slovy. „Paní Burrisovou nemusí na místo pro svědky vůbec předvolávat. Stačí, když předvolá Sama Burrisa a prokáže, co se stalo. Výpověď jeho ženy by byla jedinečně navíc.“

„No šerif si s ní ale opravdu dal práci,“ řekl Drake.

Mason se zamračil.

Zařinčel telefon.

Della Streetová ho zvedla, pak podala sluchátko Paulu Drakeovi. „Jeden z vašich lidí, má pro vás novinku, Paule.“

Drake si vzal sluchátko. „Tak to vysyp,“ řekl, pak vsedě pár vteřin poslouchal. „Okay, nepouštěj je z dohledu, pokud to jen půjde.“ Zavěsil.

„Co se peče?“ zajímal se Mason.

Drake řekl: „Státní zástupce obědvá dole v jídelně. Před pár minutama mu telefonoval šerif, což státního zástupce najednou náramně rozveselilo. Běžel to rovnou pošpítat C. Crestonu Ivesovi a myslel bys, že ti dva snad zrovna vyhráli v loterii. Jsou blahem tak celí bez sebe, že můžou stěží promluvit, a házej do sebe oběd jak diví, jen aby mohli užuž uhánět ven a před druhou ještě něco zařídít... Může to mít co společného s tím vším kolem paní Burrisové.“

Della Streetová poznamenala. „Paní Burrisová má pověst pěkné drbny. Není v její moci nechat si něco pro sebe.“

„Mohlo by to ovšem být i tak,“ navázal Mason, „že se Sam Burris snažil dát paní Adrianové šanci a jeho žena holt pustila zajíce z pytle... Paule, když v tomhle státě někdo zadá o řidičský průkaz, policie vyžaduje, aby si nechal sejmout otisk pravého palce. Dává se do řidičského průkazu.“

Drake přikývl.

Mason řekl: „Tvůj detektiv má snímek toho neznámého otisku, Paule. Sežeň nějakého policistu, s kterým jseš kamarád, ať zastaví Marion Keatsovou, než dnes odpoledne dorazí k soudu. Ať mu předloží řidičský průkaz. Porovnejte otisk s tím na průkazu a uvidíme, jestli bude její... V celém případě to může být ten nejdůležitější moment... Měl bys mu radši hned zavolat, ať se do toho dá. Řekni mu, ať do toho klidně něco vrazí, když bude třeba.“

Drake přikývl. Se sendvičem v ruce se natáhl po telefonu.

Ozvalo se nervózní, nepřetržité bušení na dveře.

Della Streetová odstrčila židli. „Ať je to, kdo chce, má pořádně naspěch,“ podotkla.

„Třebas se mi poštěstí dojíst ten sendvič někdy jindy,“ zašklíbil se Mason.

Della Streetová otevřela.

Dovnitř se vřítla Carlotta Adrianová.

Na okamžik ji zaskočilo, že vidí v místnosti i ostatní, pak se vzpamatovala, šla rovnou ke stolu a zastavila se před Perry Masonem.

„Pane Masone,“ vyhrkla. „Už to nemůžu vydržet. Už nemůžu dál! Musím s tím ven. Pro matku to tak určitě bude lepší. Myslím, že to tak bude lepší pro nás pro všechny, když se dovíte čistou pravdu o všem, co se stalo a...“

„Počkejte chvíli,“ zarazil ji Mason. „Máte svého advokáta.“

„Ach ten,“ řekla Carlotta. „Je strašně milý, ale praxi provozuje jenom pár let. Já... moc si ho vážím, ale... no, vždyť je to moje vlastní matka...“

„No dobrá, ale aby bylo mezi námi jasno,“ pokračoval Mason, „odvoláváte plnou moc svému advokátovi?“

„Proboha, to ne!“

„Pak s vámi nemohu hovořit v jeho nepřítomnosti.“

„Kdyby tady teď byl, nebyla by s ním rozumná řeč. On...“

„On tady teď je,“ řekl Harvey Delano ode dveří. „Co se děje, Carlotto?“

„Chtěla jsem panu Masonovi říct něco, co by myslím měl vědět.“

„Pročs to neřekla mně a nenechala na mně, ať to Masonovi povím?“

„Protože jsem mu to chtěla říct sama, a protože... víš, Harve, zdálo se mi...“

Vypjal se s důstojností člověka, který je ještě tak mladý, že bere sám sebe nanejvýš vážně.

„Pochybuješ o mém úsudku?“ zeptal se.

„Nepochybuju o tvém úsudku, Harve. Snažíš se všechno pro mě zařídit, snažíš se mě chránit, vskrytu duše máš ale za to, že matka Arthura Cushinga zastřelila. No, řekni, nemyslíš si to?“

„Nevidím důvod, proč bych tuto záležitost měl probírat v daném okamžiku, za daných okolností anebo v dané společnosti.“

„Ale myslíš si to, vid’? Ta myšlenka ti vězí v hlavě.“

Odrazil ji otázkou. „A co si myslíš ty? Zastřelila ho nebo ne?“

„Já nevím, Harve, ale nechci, aby ji vedli jako jehně na popravu, a existuje pár věcí, které by měl pan Mason vědět.“

„Několikrát jsem ti už, Carlotto, řekl, že si nepřeju, abys s kýmkoliv mluvila. Chci, abys držela jazyk za zuby. Dokonce ani já si některé věci týkající se toho případu nepřeju od tebe slyšet.

Ještě štěstí, že jsem přišel v pravou chvíli, a slyšel, o čem je řeč. Jinak bych si pomyslel, že se pan Mason dopustil neprofesionálního přístupu k věci ve snaze projednávat záležitosti s tebou a mě vynechat ze hry.“

„Jsem potěšen, že moji situaci chápete,“ podotkl Mason.

„Chápu, ale obdiv nečekejte,“ rozpálil se Delano. „Držíte se sice v mezích etického přístupu k věci, ale tím to končí. Také jste mohl Carlottě říct, aby mi důvěřovala, a že dobře vím, co dělám.“

„Nevím, zda opravdu víte, co děláte,“ řekl Mason.

„Uvědomujete si, že mě kritizujete před mojí klientkou?“

„Vy kritizujete mne,“ nedal se Mason. „Pouze jsem k tomu, co jste prohlásil, podotkl, že nevím.“

Harvey se obrátil ke Carlottě. „Pojď, Carlotto, půjdeš se mnou.“

„Harve, chci ti něco říct. Chci říct něco panu Masonovi.“

„Nejdřív to řekni mě a já posoudím, zda bys měla tu informaci sdělit panu Masonovi.“

„Tak bych to viděl,“ podotkl Mason, „že vaše klientka vám plně nedůvěřuje.“

„Vy se zabýváte svými záležitostmi a svou klientkou,“ čertil se Delano, „a já se budu zabývat také svými a svou klientkou. Řekl jsem Carlottě, že si nepřeju vědět, co sama ví, dokud se nedozvím, co ví šerif. Mezi námi existuje vedle profesionální vazby ještě vazba osobní, a já bych, pane Masone, nesmírně ocenil, kdybyste více respektoval obě vazby.“

Mason přešel místnost a podržel dveře dokořán. „Slečně Adrianové je jedenadvacet,“ řekl. „Mentálně už dospěla. Může si podle svého vybírat advokáty a přátele a za obojí nese odpovědnost jen ona sama.“

Delano se jak na obrtlíku otočil k Masonovi. „Něčeho lepšího nejste schopni?“

„Tohle,“ řekl Mason, „je dokonce to nejlepší, co vám mohu nabídnout. Mějte se.“

„Pojď, Carlotto,“ řekl Harvey.

Dveře za nimi zapadly.

„Tak to bychom měli,“ řekla Della Streetová a zvedla jídelní lístek, jako by se jím mínila ovívat.

„Je to ještě kluk,“ řekl Paul Drake, „překypuje vzdorem a myslí kolenem.“

Mason, oči v zamyšlení přivřené do čárek, stál rozkročený u dveří, ruce vražené do kapes saka.

„Copak?“ nadhodil Paul Drake.

„Rád bych věděl, o co šlo,“ řekl Mason.

„Máte na mysli to, co vám Carlotta chtěla povědět?“ zeptala se Della Streetová.

„To, co Harvey Delano nechtěl, aby mi řekla,“ uzavřel Mason.

17. KAPITOLA

Když se odpoledne znovu sešel soud, stůl žalobce tonul v atmosféře vítězného očekávání, což bylo každému v soudní síni okamžitě patrné.

Della Streetová podala Perry Masonovi papírek se zprávou, právě když se soudce Norwood usazoval na soudcovském křesle. Stálo na něm:

Hrom do toho, Perry. Není to její otisk. Z toho aby se jeden zbláznil.

Mason útržek zmačkal a pohřbil ho hluboko v postranní kapse saka. Obrátil se k Della Streetové a zašeptal: „No nic, Dello. Ať to zkusí s hospodyní. Mohl by to být její otisk.“

Darwin Hale povstal.

„Mým dalším svědkem, Vaše Ctihodnosti, bude šerif Elmore. Možná ho budu nucen předvolat opětovně, rád bych ho však předvolal v tomto okamžiku, abych uvedl jisté věci do souvislosti.“

„V pořádku,“ kývl soudce Norwood.

Šerif Elmore předstoupil na místo pro svědky.

„V neděli, třetího tohoto měsíce,“ začal Hale, „jste měl možnost prohledat dům, který patří a je obýván paní Belle Adrianovou, obviněnou při tomto přelíčení?“

„Měl, ano, pane.“

„Jaký přinesla prohlídka výsledek, šerife?“

„Našel jsem rozbitou pudřenku.“

„Kde jste ji našel?“

„Vecpanou ve špičce jezdecké boty.“

„Máte tu pudřenku s sebou?“

„Ano, pane.“

„Je to tahleta pudřenka?“

„Je.“

„Vaše Ctihodnosti, žádám, aby byla předložena jako... počkejme, zbraň je doličným předmětem obžaloby A, střela doličným předmětem B. Toto bude doličný předmět označený písmenem C.“

„Nemám námitek,“ řekl Mason vesele.

„Co jste našel dále?“

„Boty.“

„Máte ty boty tady?“

„Ano, pane.“

„Bylo na těch botách něco zvláštního?“

„Ano, pane. Byly čerstvě vyčištěné.“

„Co jste na těch botách našel?“

„Na podrážce pravé boty jsem našel malou, ale zřetelnou skvrnu od krve. Zaschla mezi podrážkou a špičkou svršku. V podrážkách obou bot jsem našel kousíčky rozbitého skla, které se do nich zadřelo.“

„Mohl jste sklo identifikovat?“

„Dalo se identifikovat. Ano, pane.“

„Jak?“

„Použil jsem spektroskopické analýzy.“

„Víte, jak se zachází a pracuje se spektrografem, abyste mohl analýzu provést?“

„Ne, pane, ale byl jsem při tom, když odborník, který je připraven vypovídat, tuto analýzu prováděl, a na vlastní oči jsem výsledky viděl. Něco skla z těchto bot pochází z rozdrčených úlomků starožitného zrcadla. Staré sklo tohoto zrcadla bylo vyrobeno podle zastaralého vzorce a obsahuje určité zahraniční přísady, které v moderním skle nejsou.“

„Žádám, aby tyto boty byly předloženy jako důkazní prostředek. Levá bota jako D 1 pravá jako D 2,“ řekl státní zástupce a hodil pohledem po Perry Masonovi.

„Nemám námitek,“ pronesl Mason nedbale. „Ani v nejmenším.“

„Jakže?“ vzkřikl státní zástupce.

„Nemám důvod namítat,“ vysvětloval Mason. „Nanejvýš ochotně ty boty jako důkaz přijímáme.“

Žalobce to očividně vyvedlo z míry. Šeptem se poradili a nato Hale prohlásil: „Chtěl bych šerifovi položit ještě pár otázek.“ Obrátil se na šerifa. „Prozkoumal jste úlomky okenního skla z okna Cushingovy chaty, šerife?“

„Ano, pane.“

„Našel jste nějaké střepy s dírou po střele?“

„Ne, pane.“

„Prozkoumal jste kola pojízdného křesla?“

„Ano, pane, prozkoumal.“

„Našlo se nějaké sklo v pneumatikách?“

„Ne, pane. Podle polohy těla a dráhy střely je naprosto zřejmé, že střela nemohla proletět oknem, pokud by se křeslem nehýbalo. Měli jsme to na paměti a křeslo jsme z místa, kde v pokoji stálo, nechali zvednout nanejvýš opatrně.“

Hale souhlasně přikývl. „To jste provedli velmi dobře, šerife. Kdybyste nyní soudu laskavě řekl, co jste při prohlídce té místnosti našel,“ pokračoval Hale. „Jednoduše popište, na co jste narazil a za jakých okolností.“

Šerif spustil: „Všude na podlaze se válela spousta střepů. Objevíli jsme přinejmenším pět druhů rozbitého skla.“

„Co to bylo za sklo?“

„Rozbité zrcadlo, které někdo hodil tak, že zřejmě narazilo na okno a rozbilo ho. Rozdrcené odštěpky skla z těžkého zrcadla a okenní sklo byly všude po zemi. Trochu skla, jak ze zrcadla, tak z okna, vypadlo ven a tam leželo.“

„V pořádku. To máme dva. Co ty další druhy rozbitého skla, které jste našel?“

„Patrně při tom, jak se házelo zrcadlem, nebo během té potyčky,“ pokračoval šerif, „někdo srazil se stěny velký zarámovaný obraz a

sklo se vysypalo. Tohle sklo taky leželo v tom všem na podlaze, ale jednotlivé střepy se daly rozeznat. Sklo z obrazu bylo tenčí než okenní.“

„Dobrá, to máme tři druhy rozbitého skla.“

„Dále tam bylo,“ navázal šerif, „tenounké postříbřené sklo, které zjevně pocházelo z malého zrcátka. Podařilo se nám všechny tyto střípky sebrat a složili jsme je dohromady na kousku průhledné izolepy, aby bylo patrné, jak se roztříštilo, a aby se daly prohlížet obě strany. Takto jsme rekonstruovali celé zrcátko.“

„Máte to s sebou?“

„Ano, pane.“

Šerif zalovil v kapse a vytáhl kulaté rozbité sklo, pečlivě slepené izolepou.

„Tohle jste našel v místnosti, kde se nacházelo tělo?“

„V místnosti, kde se nacházelo tělo.“

Státní zástupce Hale řekl: „Nebot' nyní, Vaše Ctihodnosti, konstatujeme, že toto sklo pochází z pudřenky, předložené žalobcem jako doličný předmět C; žádám, aby bylo připuštěno k zařazení jako doličný předmět C 2.“

„Nemám námitek,“ souhlasil Mason. „Rozhoduji v tomto smyslu,“ řekl soudce.

„Vaše Ctihodnosti, dovolím si vás požádat, abyste pudřenku vzal do vlastních rukou, potom rovněž zrcátko, které se rozbilo a bylo slepeno dohromady, a podíval se, jak dokonale zrcátko do pudřenky zapadá.“

Soudce Norwood tuto zkoušku provedl. Bylo vidět, jaký to na něho udělalo dojem. Zvolna pokývl.

„Máme tedy nyní co činit se čtyřmi zdroji rozbitého skla,“ pokračoval státní zástupce Hale. „Z okenní tabule, ze starožitného zrcadla, ze zarámovaného obrazu, ze zrcátka z pudřenky. Odkud pocházelo to páté sklo, šerife?“

„No, to se dalo celkem snadno určit. Na podlaze ležela na malé kousíčky roztříštěná sklenice, zřejmě sklenice na whisky.“

„Kam ty střepy ze sklenice dopadly?“

„Povalovaly se vlastně všude. Nemohl jsem přijít na to, čím se stalo, že...“

„Na tom nesejde, šerife. Chci jenom vědět, kam střepy ze sklenice dopadly.“

„No, pár střepů leželo hned po pravé straně pojízdného křesla. Zrcátko z pudřenky tam bylo taky. Ostatek skla byl všude po místnosti. U okna ho samozřejmě byla hromada jako když nastele. Křeslo ale stálo tak šest stop od okna a kolem něj se i tak povalovalo sklo. Střepy někdo rozkopál na všechny strany, jako kdyby tam došlo k zápasu.“

„Vaše Ctihodnosti, existuje ještě další důkaz, který si přeji předložit,“ řekl státní zástupce. „Střepina skla, která se našla v pneumatice vozu Adrianových; šerif ji ale právě nemá s sebou. Žádám soud o povolení předvolat šerifa později ještě jednou.“

„V pořádku. Návrhu se vyhovuje.“

„Za těchto okolností můžete přistoupit ke křížovému výsledku,“ oznámil Hale.

„Říkáte, že sklo někdo rozkopál, jako by tam došlo k zápasu?“ začal Mason.

„Přesně tak. Ano, pane.“

„Kdy k zápasu došlo? Předtím, než se sklo rozbilo, nebo potom?“

Šerif se suše usmál. „Kdyby sklo někdo rozkopál při zápasu, pane Masone, muselo by k němu dojít po tom, co se sklo roztříštilo.“

„Máte plnou pravdu,“ souhlasil Mason. „Všude kolem křesla se povalovalo sklo, ve vzorku pneumatik pojízdného křesla jste však žádné střípky nenašel?“

„Ne, pane.“

„Pneumatiky byly natolik měkké, že by v nich sklo uvízlo?“

„To ano. Byly z takové té pěnové gumy, velmi pružné. Ne ty nafukovací, ale měkké, pórovité pneumatiky. Sklo by v nich snadno uvízlo.“

„Když tedy došlo k tomu zápasu,“ řekl Mason, „Arthur Cushing se ho nezúčastnil?“

„Mohl už být po smrti,“ řekl šerif bez nadšení.

„Soudíte tedy, že Arthur Cushing byl zastřelen a k zápasu že došlo po jeho smrti?“

„Očividně.“

„Jeden účastník zápasu musel být vrah?“

„To bych předpokládal, pane Masone.“

„A kdo byl ten druhý?“

„To přirozeně nemůžu vědět.“

„Od domu ovšem vedou jenom jedny stopy.“

„Tady jste mě dostal do úzkých,“ připustil šerif. „Vypovídám o faktech. Předkládám vám nepřímé důkazy tak, jak jsou.“

„Jak vidno,“ pokračoval Mason, „kročeje jste prozkoumali nanejvýš pečlivě.“

„To odpovídá. Ano, pane.“

„Kolik různých kročejů jste našli?“

„Byly tam šlápoty po paní Adrianové – omlouvám se, pane Masone, to je jen můj dohad. Táhly se tam šlépěje od Adrianových ke Cushingově chatě, a dalo se vysledovat, kde nějaký člověk, zjevně ten, kdo ty stopy zanechal, došel k přednímu vchodu, pak obešel dům a zamířil kolem k příjezdovce, pak dozadu za dům a vstoupil zadním vchodem. Později ta osoba zadním vchodem odešla a kráčela zpět ve šlépějích k domu Adrianových.“

Pak tam byly jiné stopy, nebo stopy, o nichž soudíme, že je zanechal někdo jiný, vedoucí od předního vchodu Cushingovy chaty k vozu Adrianových a zpátky – nebo naopak. Pak jsou tam šlápoty od vozu Adrianových k jejich domu.“

„Jinak řečeno,“ navázal Mason, „osoba, která řídila automobil Adrianových, mohla poté, co zastavila vůz, vystoupit, jít nazpátek ke Cushingovým, pak se vrátit k vozu a nato odejít od vozu k domu Adrianových. Je to tak správně?“

„Ano, pane.“

„Mohl byste říct, zda byly všechny ty stopy totožné?“

„Vyhlížely podobně. Jsou asi tak stejně velké. Udělaly je boty na poměrně vysokém podpatku. To je asi tak všecko, co se o nich dá říct. Byly to spíš boty pro běžné denní nošení, s poměrně masivními a širokými podpatky, ne takové ty dámské jehlovky.“

„A co stopy od Adrianových ke Cushingovým?“

„Ty by mohly docela dobře zanechat stejné střevice nebo střevice přibližně stejné velikosti a tvaru.“

„Takže maximálně ze všeho můžete vytěžít dva různé druhy šlépějí?“ podotkl Mason.

„To souhlasí.“

„Byly tam ještě nějaké jiné šlápoty?“

„Jen ty po Samu Burrisovi, když tam šel zjistit, co a jak. A pak moje a dvou zástupců... A mohu s dobrým svědomím prohlásit, pane Masone, že jsme byli obzvláště obezřetní, aby se naše stopy s těmi ostatními nezkřížily ani je nijak nepřekryly. Drželi jsme se bedlivě v řadě za sebou a pokud to jen šlo, stoupali jsme do stop toho druhého.“

„Takže při nejlepším,“ řekl Mason, „vám to vychází tak, že došlo-li v chatě k zápasu, mohly se ho zúčastnit pouze dvě osoby. Jednou z nich je žena, ať už je to, kdo chce, která za sebou zanechala stopy od chaty Adrianových ke Cushingům, dále někdo, po němž zůstaly stopy od automobilu k chatě Cushingových.“

„Správně, ano, pane.“

„Jedině tyto dvě osoby se mohly zápasu účastnit poté, co byla vražda spáchána?“

„Ano, pane,“ připustil šerifa obratem bez nadšení dodal: „A dovoluji si upozornit, že obojí šlápoty končily u domu Adrianových – a že Carlotta měla roztrženou blůzu.“

„Děkuji,“ řekl Mason. „Prozatím to myslím bude všechno.“

Hale si s Ivesem vyměnil rychlý pohled, a pak s pocitem vítězství, který nebyl s to ovládnout, oznámil: „Dalším svědkem obžaloby je paní Burrisová.“

Paní Burrisová, mohutná žena, na první pohled celá nesvá, se přikolébala na stanoviště pro svědky, odpřísáhla, udala své jméno a adresu, pak obrátila uštvaný pohled na státního zástupce.

„Soustředte se pozorně na časné; ranní hodiny třetího tohoto měsíce,“ vybídl ji státní zástupce. „Všimla jste si z nějaké příčiny Cushingovy chaty?“

„Všimla, ano, pane.“

„Při jaké příležitosti?“

„Můj manžel zaslechl...“

„Nesejde na tom, co zaslechl váš manžel. Co vás tedy přimělo, že jste se tam podívala?“

„Manžel mě vzbudil.“

„A řekl vám něco?“

„Ano.“

„Nezáleží na tom, co vám říkal, ale na tom, co jste potom udělala vy.“

„Vstala jsem a koukla se ke Cushingovic chatě.“

„V kolik to bylo?“

„Pokud můžu sloužit, zrovinka tak kolem půl třetí zrána.“

„A co jste viděla?“

„Že se u nich svítí.“

„Použila jste nějaké optické pomůcky?“

„Ano, máme dalekohled.“

„A použila jste ho?“

„Ano, pane.“

„A co jste uviděla?“

„Rozbitý sklo. Viděla jsem vytlučený okno a roztržité sklo leželo na okenním parapetu. Trocha ho byla taky venku pod oknem, odráželo světlo zvnitřka místnosti.“

„Okno bylo rozbité?“

„Ano.“

„Neměli tam stažené rolety?“

„Ne na tomhle okně, to né.“

„Zaslechla jste něco?“

„Zrovinka než jsem vylezla z postele, nějaká ženská vykřikla.“

„Podle vašeho vědomí a svědomí, můžete říct, kdo ta žena byla?“

„To ne, pane.“

„A viděla jste v tu dobu v domě nějakou osobu?“

„Ano, pane, takových pět deset minut potom, co jsme uslyšeli ten výkřik.“

„Poznala jste tu osobu?“

„Ano, pane.“

„Kdo to byl?“

„Paní Belle Adrianová, obviněná, co tady sedí v soudní síni.“

„Můžete přistoupit ke křížovému výslechu,“ řekl státní zástupce.

Mason se na paní Burrisovou povzbudivě usmál.

„Pan státní zástupce,“ začal Mason, „se svědomitě snažil uchránit vás toho, abyste vypovídala o něčem, co víte z doslechu. Jen tak mezi námi, neznamená to žádný rozdíl. Co vám manžel řekl, že jste

kvůli tomu vstala a podívala se k chatě Cushingových, paní Burrisová?“

„Že slyšel hluk, jako když se sype sklo, a myslí, že i výstřel. Prý vstal a kouknul se, ale nic neviděl.“

„Vy jste ty zvuky neslyšela?“

„Ne, pane. Mám tvrdý spaní. Sam spí jako na vodě.“

„Vstala jste ale, abyste se podívala?“

„Ano. Chtěla jsem vidět, co se děje.“

„Míváte to tak ve zvyku?“

„No, už jsme... Párkrát předtím jsme už měli důvod se tam kouknout. To okno je vidět jedinež od nás. Arthur Cushing tam málokdy stahoval rolety a...“

„A co jste tam tak při těchto příležitostech vídávali?“ zeptal se Mason.

„Námítka, otázka je nepřípustná, irrelevantní a netýká se podstaty věci. Křížový výsledek je nenáležitý,“ vložil se Darwin Hale.

„Námítka se přijímá,“ řekl soudce Norwood. „Jmenovitě při poslední příležitosti jste viděla paní Belle Adrianovou, obviněnou při tomto řízení?“

„Ano, pane.“

„Zahlédla jste ještě někoho jiného?“

„Ne, pane.“

„Viděla jste, co dělá?“

„No, bylo vidět, jak se shýbá, jako by něco sbírala, zahlédla jsem ji jednou dvakrát přejít kolem okna sem a tam.“

„Neviděla jste, že by pohybovala rty, jako by s někým hovořila?“

„Ne, pane.“

„A co se dělo dál?“

„No všimla jsem si, že okno je vytlučený, tak jsem nepopustila a manžel se musel jít kouknout, co se stalo. Zjistil...“

„Vlastně nevíte, co zjistil, vidíte?“

„Teda, no, řekl mi, co a jak.“

„Myslím, že ho raději necháme, ať o tom pohovoří sám,“ dodal Mason. „To bude všechno, paní Burrisová. Moc vám děkuji. Chtěl jsem si jen udělat přehled o situaci.“

„Tímto křížový výsledek uzavíráte?“ zeptal se Ives.

„Uzavírám,“ stvrdil Mason.

„Jak je libo,“ řekl státní zástupce. „Předvolám na stanoviště pro svědky Sama Burrise. Soud jistě, Vaše Ctihodnosti, nahlédne, že nyní usilujeme jedinečně o to, aby si soud rychle učinil představu o tom, k čemu došlo. Nezbytným účelem tohoto projednávání je pouze prokázat, že existují rozumné důvody k přesvědčení, že zločin spáchala obviněná. Poté soud vydá příkaz, aby případ obviněné postoupil k dalšímu soudnímu řízení. Toto řízení bude ovšem již probíhat před porotou a...“

„Netřeba, abyste soudu činil přednášku ze zákonodárství,“ podotkl soudce Norwood. „Myslím, že se soud v zákonech vyzná, pane státní zástupce. Bez okolků pokračujte v projednávání případu.“

„Prosím, Vaše Ctihodnosti, pouze jsem chtěl objasnit, proč nedávám z ruky všechny důkazy najednou.“

„Jen dejte z ruky tolik důkazů, aby měl soud důvody postoupit případ obviněné dál,“ odtušil soudce Norwood. „Jinak se může stát, že soud její případ k dalšímu řízení nepostoupí.“

„Bez obav,“ řekl žalobce urputně. „Předložím dostatečně důkazů.“

„Obavy máte jedinečně vy, zdá se,“ řekl soudce Norwood. „Soud je se zákony plně obeznámen a dobře ví, že je vám známo, že je soud se zákony plně obeznámen. Toužíte-li pronést jakoukoliv řeč pro blaho návštěvníků v soudní síni, učinite tak v příslušnou chvíli a příslušným způsobem. A obraťte se k návštěvníkům, nikoliv k soudu. Předvolejte nyní svého dalšího svědka.“

„Prosím, Vaše Ctihodnosti,“ řekl jaksi schlíple Hale. „Pane Burrisi, mohl byste předstoupit a složit přísahu?“

Sam Burris přišel na stanoviště pro svědky a ze všeho nejvíc se podobal promoklé kočce, kterou venku překvapila bouřka a která neví, jestli se má vztekat, nebo se poddat osudu.

Státní zástupce Hale byl chladně neúprosný. „Měl jste třetího ráno důvod dívat se k chatě Cushingových?“

„Ano, pane.“

„V kolik hodin?“

„Akorát kolem půl třetí, tak ve dvě třicet pět, řek bych.“

„Co vás přimělo, abyste se v tuto hodinu k chatě díval?“

„Mám vopravdu moc lehký spaní. Ležel jsem v posteli a převaloval se. Zaslechl jsem, jak se sype sklo a výstřel, a to mi vrtalo hlavou. Začal jsem to teda zahánět, abych zas usnul, ale nedalo mi to. Vykoukl jsem ven, ale nic jsem neviděl. Promluvil jsem na ženu, vzbudil ji a nato jsme uslyšeli ženskéj výkřik. Tak jsem znova vstal a oba jsme koukali z okna.“

„Co jste viděli?“

„Viděl jsem, že mají u Cushingů v chatě rozsvíceno, a povídám ženě...“

„Co jste povídal ženě, nechte stranou. Co jste dělal?“

„Díval jsem se k chatě Cushingovejch. Moje žena taky.“

„Použil jste nějakou optickou pomůcku?“

„Dalekohled, co přibližuje třicetkrát.“

„Co jste viděl?“

„Rozbitý okno a roztržštěný zrcadlo. Pak jsem zahlídl, jak tam chodí paní Adrianová.“

„Zde přítomná obviněná?“

„Ano.“

„Proč jste se již dříve nezmínil, že jste tuto obviněnou viděl v...“

„Okamžik, prosím, Vaše Ctihodnosti,“ vložil se Mason, jako když máslo ukrajuje, „obžaloba se pokouší podrobit křížovému výsledku vlastního svědka. Pan žalobce zcela evidentně svědka zlehčuje.“

„Jsem nakloněn domněnce, že námitka trefila do černého,“ podotkl soudce Norwood.

„Usiluji pouze o objasnění situace, Vaše Ctihodnosti. Když tak neučiním, zavede na to řeč Perry Mason při křížovém výsledku.“

„Nu, do křížového výsledku to také patří,“ řekl soudce Norwood.

„Z jakého důvodu se domníváte, že na to zavedu řeč?“ zaútočil Mason na státního zástupce.

„Protože zavedete. Jak jinak. Nechtě na hlavě.“

„Nechávám,“ opáčil Mason. „Nevidím v tuto chvíli sebemenší důvod, proč bych se ho měl ptát, z jaké příčiny dříve neuvedl, že obviněnou viděl. Dokonce si nejsem jist, zda jste se ho na to ptal vy – ptal jste se ho, zda obviněnou neviděl?“

Státní zástupce zaváhal.

„Položil jste mu vůbec otázku, zda obviněnou viděl?“ naléhal Mason.

„Nejsem na stanovišti pro svědky,“ odrazil ho státní zástupce. „Ptejte se svědka.“

„Ptal se vás vůbec státní zástupce, zda jste tam obviněnou neviděl?“ otázal se Mason.

„Namítám proti této otázce, neboť ji považuji za nevčasnou. Ještě jsem s výslechem neskončil.“

„To jste celý vy,“ pokračoval Mason. „Vyzval jste mě, ať mu tu otázku položím.“

„Nevyzval. Vyprovokoval jsem vás k tomu.“

„Řekl jste mi, abych se ho na to zeptal, a já se ho zeptal. Tak co teď vyskakujete?“

„To by snad, pánové, stačilo,“ řekl s úsměvem soudce Norwood. „Myslím, že pobídka nebo výzva pana státního zástupce, či ať už to bylo cokoli, se dala vskutku považovat za vyzvání ke křížovému výslechu, alespoň pokud jde o tento bod. Námitka se zamítá.“

Pane Burrisi, dostal jste otázku, zda se vás pan státní zástupce ptal, jestli jste tam paní Adrianovou neviděl.“

„Ne, neptal se,“ řekl Burris. „Kdyby se ptal, tak jsem mu to řekl. Ale neptal se, tak jsem mu to neříkal.“

Rozhodl jsem se povědět pravdu, jestli se mě na to zeptaj, ale neměl jsem v úmyslu vo tom mluvit bez vyzvání. Paní Adrianová je moje sousedka. Aťsi tam byla, ale Arthura Cushinga vona nezabila, a nemyslím si, že to zrovna vona křičela. Vona...“

„Nesejde na tom, co si myslíte,“ odsekl státní zástupce.

„Prosím, pane,“ řekl Burris.

„Nebudu v tomto okamžiku v křížovém výslechu pokračovat,“ řekl Mason.

Státní zástupce se opět vrhl na nebohého svědka. „Co jste tedy udělal, jakmile jste poznal paní Adrianovou?“

„No, mluvili jsme vo tom se ženou a rozhodli se...“

„Ptám se vás, co jste dělal.“

„No dyť říkám. Ptáte se. Vodpovídám.“

Soudní síň zachvátilo veselí.

„Nechtě té rozpravy. Bez otálení pokračujte. Co jste dělal? Kam jste šel?“

„Šel jsem k chatě Cushingových.“

„Proč jste tam chodil?“

„Abych viděl, jestli se něco nestalo.“

„Co jste zjistil?“

„Okno jsem našel rozbitý. Na celým okenním parapetu leželo sklo ze zrcadla, střepy byly uvnitř po celý místnosti a nějaký taky venku. Našel jsem Arthura Cushinga sedět v kolečkovém křesle, celého zhroucenýho ke straně, netečnýho jak pytel mouky. Vpředu na košili měl krev. Vyběhl jsem a zavolał šerifa.“

„Všiml jste si nějakých šlápot?“

„Tehdá ne.“

„A když jste šerifa upozornil na to, co se stalo, vzali vás s sebou na místo činu?“

„Ne. Šel jsem domů. Šerif mi to tak nařídil.“

„A šerif vyznačil místo provazy, vidíte, aby nedošlo k záměně stop?“

„Když se rozednilo, uviděl jsem kolem toho místa provazy... Šel jsem tam a tehdá mi šerif položil ještě pár otázek.“

„Jaké stopy jste tam tehdy uviděl, kromě těch vašich a šerifových?“

„Stopy nějaké ženy, co vedly od domu Adrianových.“

„Šerif se vás ptal, zda víte, čí ty stopy jsou, a vy jste mu odpověděl, že nevíte. Je tomu tak?“

„Ano.“

„Proč jste mu lhal?“

„Nelhal jsem.“

„Viděl jste tam obviněnou, paní Belle Adrianovou; tudíž jste věděl, že to musí být její stopy. Přesto jste šerifovi, který tehdy vraždu vyšetřoval, řekl, že nevíte, čí ty stopy jsou.“

„Správně. Nevěděl jsem to. A nevím to doteďka a pochybuju, že vy to víte.“

Soudní síň odpověděla na pohotovost Sama Burrise smíchem. Soudce požádal o klid a napomenul návštěvníky.

„Věděl jste, že tam paní Adrianová byla?“

„Ano.“

„Jak jste si myslel, že se tam dostala – vzduchem?“

„Vznáším námitku,“ řekl Mason ledabyle, „jde o pokus podrobit křížovému výsledku vlastního svědka.“

„Přijímá se.“

„Tehdy, když jste se vracel s šerifem, jste rovněž viděl ženské šlápoty ve směru od silnice?“

„Byly to malé šlápoty. Nemůžu s jistotou říct, že byly ženské, a nevím, kde se tam vzaly. At'si třebaš vedly od domu a zase zpátky, co já vím. Kdybych k tomu ale mohl říct svý, tak na těchhle stopách je něco podezřelého.“

„Co na nich bylo podezřelého?“

„Nemyslím vopravdu podezřelého. Chci říct, že holt nevypadaly tak úplně přirozeně, a já se svýho času ve stopách nějak vyznal... Nechce se mi věřit, že tydle stopy zanechala...“

„Vaše závěry ponechme stranou,“ skočil mu chladně do řeči státní zástupce. „Ptám se pouze na fakta.“

„Vaše Ctihodnosti,“ namítl Mason, „z výsledku žaloby se víc a víc stává křížový výslech.“

Soudce Norwood přikývl. „Rovněž se domnívám. Pan žalobce se zdrží výsledku vlastního svědka.“

„Svědék zaujímá nepřátelský postoj,“ řekl Hale.

„Nicméně je to váš svědek. Vzhledem k jeho nepřátelskému stanovisku mu můžete klást sugestivní otázky, když nebude vyhnutí, nesnažte se však svědka podrobovat křížovému výsledku a zastrašovat ho.“

„Nezastrašoval jsem ho.“

„Nemyslím, že jste ho zastrašoval, ale užuž jste se tomu blížil. Soud vám dává výstrahu. Pokračujte ve výsledku.“

„Nebyly tam jiné stopy, které by vedly k domu, než ty, o nichž jste se právě zmínil?“

„Pokud jsem viděl, tak ne.“

„Když jste prvně dorazil ke Cushingovým, všiml jste si rozbitého zrcátka z pudřenky? Tedy, střípků postříbřeného skla?“

„Ne, pane.“

„Nepostřehl jste na oděvu zesnulého nějaký prášek; přesněji řečeno pudr, takový, co by mohl pocházet z pudřenky?“

„Nijak zvlášť jsem si nevšim, kdepak.“

„Viděl jste tam rám od zrcadla?“

„Ano. Rozlámaný dřevěný rám a v něm ještě zbytky zrcadla.“

„Neparkoval tam žádný automobil?“

„Ne, pane.“

„Byly tam stopy po voze?“

„Jedny takový stopy tam byly. Tehda jsem si jich nevšimnul. Uviděl jsem je, až se rozednilo. Udělal je vůz, co tam musel stát, než začalo mrznout, a pak odjel, když už ležela jinovatka. Zbyly po něm jen jedny stopy. Směrem pryč.“

„Ještě něčeho jste si tehdy poprvé všiml?“

„Neřekl bych, moc jsem se nerozhlížel. Když jsem vešel a uviděl celý to nadělení, naskočila mi husí kůže. Spočítal jsem si, že žena, co s ní večerel, šla domů...“

„Co vás přimělo k domněnce, že odešla domů?“

„Asi vám to nebudu moci říct takhle rovnou... Nejspíš jsem se tam neměl čeho chytit, nevěděl jsem, co si mám vo tom myslet... Asi tam ale bylo něco, proč...“

„Nebudeme se zabývat tím, co jste si myslel,“ přetrhl mu řeč Hale, „povězte nám, co jste viděl.“

„No to jsem zrovna teď chtěl. Zdá se mi, že tam byla sklenička a na ní rtěnka...“

„Chcete říct, že jste prohlížel skleničku, která ležela rozbitá na podlaze?“ zeptal se Hale.

„Ne, sklo na podlaze jsem neprohlížel. Nejsem si moc jistej... No, možná tam na podlaze ležela sklenice a v obýváku byly věci na promítání filmů. Abych pravdu řekl, už si jenom mlhavě vzpomínám, co tam bylo a co ne. Přední dveře byly zabouchnutý. Obešel jsem to dozadu. Vzadu měli odemčino, a když jsem prošel kuchyní do toho pokoje, první mi padlo do oka tělo, celý zhroucený v kolečkovém křesle, a krev, jak kape na podlahu... Teďka si na tu rozbitou sklenku vzpomínám. Viděl jsem na ní něco červenýho. Musela to hádám být krev. Nešel jsem blíž, ale zdálo se to červený, tak jsem to v tu chvíli považoval za rtěnku.“

„Jak stálo pojízdné křeslo?“

„Šest osm stop od okna, natočený zády k oknu.“

„Neprodleně poté, co jste uvědomil policii, jste se tedy vrátil domů a potom při rozednění jste šel ještě jinam. Šel jste navštívit paní Adrianovou, nemám pravdu?“

„Námítka,“ zasáhl Mason. „Otázka je nepřípustná, irelevantní a netýká se podstaty věci!“

„Snažím se poukázat na obojakost tohoto svědka.“

„Ve prospěch křížového výsledku?“ optal se Mason.

„To může zvážit jedině soud,“ řekl Hale.

„Neustále se snažíte podrobovat vlastního svědka křížovému výsledku.“ řekl Mason. „Nedělejte to. Nicméně připouštím, že paní Adrianovou vskutku navštívil.“

„Okamžik, pánové,“ zasáhl soudce Norwood. „Varoval jsem vás před podobnou výměnou názorů. Mám tomu tedy rozumět tak, že se otázka i námítka vztahují k tomu, co svědek dělal poté, co tělo objevil, poté, když přivolal policii, a poté, co mu bylo řečeno, aby šel domů a čekal?“

„Zcela správně. Ano, pane soudce. Za účelem, abych prokázal obojakost tohoto svědka. Nebudu se snažit jednání tohoto svědka omlouvat, Vaše Ctihodnosti. Zatajil informace, které nám měl sdělit. Dokonce nebudu zdůrazňovat, že ho k tomu vedly pohnutky člověka, který má snahu jednat vynalézavě a jako dobrý soused. Otevřeně říkám, že při křížovém výsledku tohoto svědka nehodlám vznášet žádné námítky. Předpokládám, že ho pan Mason doslova rozcupuje na cucky. Za což si Sam Burris může jedině sám.“

„Skončil jste již se svou argumentací před soudem?“ zeptal se Mason.

„Pouze jsem soud upozornil, že, nemohu takové chování svědka přehlédnout, a i když vím, že ho roztrháte na kusy a pravděpodobně nadhodíte, že měl v úmyslu později vydírat a tak dále, nehodlám se ho zastávat. Postupuji vám svědka ke křížovému výsledku.“

Mason ostentativně zívł, pak zívnutí překryl čtyřmi prsty, aby se neřeklo. „Znameníť řeč, pane žalobce,“ řekl nonšalantně. „Jistě se po ní cítíte líp. Nemám ke svědkovi žádných otázek.“

„Jakže?“ vzkřikł Ives nevěřícně.

Mason se pouze usmál.

Státní zástupce Darwin Hale pohlédl na Masona jako na někoho, komu zničehonic přeskočilo. „Nemáte ke svědkovi žádné otázky?“

„Žádné.“

„Vůbec žádné?“

„Ani jedinou.“

Soudce Norwood zasáhl. „To je vše, pane Burrisi, můžete odejít.“

Darwin Hale jako by byl načisto vyveden z míry. V rychlosti se poradil se zástupcem poškozeného Crestonem Ivesem, pak řekl: „Omlouvám se, Vaše Ctihodnosti. Za daného stavu věcí jsme předpokládali, že se křížový výslech tohoto svědka uskuteční a zabere značnou část odpoledne. Já...“

„Jste připraven pokračovat v řízení?“ optal se Mason.

„Rád bych požádal o krátkou, desetiminutovou přestávku, Vaše Ctihodnosti.“

Když soudce opouštěl soudcovskou lavici, Mason ucítil na paži roztřesené prsty Belle Adrianové.

„Pane Masone,“ zašeptala, „co si jen o mě musíte myslet.“

„Myslím si, že jste blázen,“ odpověděl krátce a ostře. „Každý, kdo si vezme advokáta a pak ho nechá připravovat případ na falešné koncepci, jedná jako blázen... Věděla jste, že vás Sam Burris viděl?“

„Ano, řekl mi to.“

„Když za vámi přišel tehdy v neděli ráno?“

„Ano.“

„Zkoušel to na vás s vydíráním?“

„Co tím máte na mysli?“

„Chtěl po vás peníze, za to, že bude zticha?“

„Proboha, to ne. Říkal, že to dělá, aby nám vyšel po sousedsku vstříc.“

„Třeba jo,“ řekl Mason. „Až by ale váš případ postoupil k dalšímu řízení před porotou, mohl by za vámi přijít a požadovat peníze. Jste pošetilá, že jste se nechala chytit do takovéhle pasti.“

„Co teď bude dál?“ naléhala.

„Teď,“ řekl Mason, „máme šanci tak jedna k tisíci... Už ke mně konečně budete upřímná. Povězte mi, co jste dělala.“

„Nevěděla jsem, že je Carlotta doma,“ vyhrkla. „Nahlédla jsem do garáže. Byla prázdná, tak jsem měla za to, že je pořád u Arthura Cushinga. Svítilo se tam a vzápětí jsem zaslechla ženský výkřik. V tom výkřiku nebylo nic než hrozný strach a já myslela, že to musí být Carlotta.“

„Tak jste se oblékla a šla tam?“

„Jen jsem na sebe něco hodila a běžela ke Cushingům.“

„Jak to tam vypadalo?“

„Dostala jsem se do domu a našla Arthura Cushinga mrtvého. Na podlaze ležela Carlottina rozbitá pudřenka a... Nu, udělala jsem to, co by udělala každá matka. Zvedla jsem ji a strčila do kapsy, pak jsem se porozhlédla, jestli tam nejsou ještě další inkriminující důkazy.“

„A byly?“

„Nevím. Neriskovala jsem. Utřela jsem místa, kde by mohly být otisky prstů. Umyla jsem tři sklenice a dala je do příborníku. Setřela jsem otisky z lahví a uklidila je. Dokonce jsem kapesníkem přejela kliky u dveří.“

Mason zamručel. „Ve své touze pomoci Carlottě jste nepochybně zahladila skutečné stopy, které ji mohly očistit.“

Paní Adrianová sklíčeně přikývla a při pohledu na ten vyčerpaný pohyb Mason řekl: „Vy si vskutku myslíte, že ho musela zabít Carlotta, nemám pravdu?“

„Ne. Chvilí jsem si to myslela. Teď už ne... Ona si myslí, že jsem ho zabila já.“

„Řekněte mi popravdě,“ navázal Mason, „šla jste ke Carlottinu vozu?“

„Čestné slovo, pane Masone, nešla.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „jestli teď mluvíte pravdu, budeme...“

„Jako že je Bůh nade mnou, pane Masone, říkám vám čistou pravdu. Nelhala bych vám, kdybych se nesnažila uchránit Carlottu, ale chtěla jsem ji z toho vynechat, jak jen to šlo... A moje taktika se obrátila proti mně. Ona je teď v pěkné kaši.“

„Jste to vy, kdo je teď v pěkné kaši,“ podotkl Mason. „No nic, držte se, uděláme, co jen bude v našich silách.“

18. KAPITOLA

Když se soud znovu sešel, Darwin Hale, který si další strategii zjevně pečlivě připravil, zahájil slovy: „Vaše Ctihodnosti, rád bych předvolal na stanoviště pro svědky šerifa Elmorea a položil mu pár otázek.“

„V pořádku.“

Šerif Elmore, opětovně na stanovišti pro svědky, dosvědčil, že provedl podrobnou prohlídku vozu, který řídila Carlotta Adrianová v noc vraždy.

„Provedl jste prohlídku pečlivě?“

„Provedl. Ano, pane.“

„A prohlédl jste levou přední pneumatiku?“

„Ano, pane.“

„To byla ta prázdná pneumatika?“

„Přesně ta.“

„A zjistil jste, čím to bylo způsobeno?“

„Zjistil. Ano, pane.“

„Čím to bylo?“

„Námítka,“ zasáhl Mason nedbale. „Otázka je nepřipustná, irelevantní a netýká se podstaty věci. Nejsou pro ni dostatečné podklady.“

„Co se týče první části námítky, uvedu otázku do patřičných souvislostí,“ odtušil státní zástupce. „Tvrzení, že pro ni nejsou dostatečné podklady, považuji za absurdní.“

„Já nikoliv,“ odsekl Mason. „Dožadujete se úsudku svědka, který zde není jako odborník. Může dosvědčit, co v pneumatice našel, pak ale musíte vyzpovídat nějakého odborníka na pneumatiky, zda předmět mohl způsobit, že pneumatika splaskla či nikoliv.“

„To snad není pravda,“ ulevil si Darwin Hale. „Tohle není, Vaše Ctihodnosti, nic jiného, než zoufalý pokus tonoucího zachytit se prvního stébla, co se namane. Myslím, že až si soud vyslechne svědeckou výpověď, sám si naprostou absurditu této námítky uvědomí.“

„Námítku zamítám,“ prohlásil soudce Norwood.

„Co zapříčinilo, že byla pneumatika prázdná?“

„Zubatý skleněný střep.“

„Máte ten střep s sebou?“

„Ano, pane.“

„Kde jste jej našel?“

„Zapíchnutý v plášti v takové poloze, že pronikl naskrz a způsobil díru v duši, čímž pneumatika splaskla.“

Hale řekl: „Předkládám tento střep, Vaše Ctihodnosti, jako doličný předmět obžaloby označený písmenem E.“

„Nemám námitek,“ řekl Mason.

„Křížový výslech,“ odsekl Hale.

„Nuže, pane Elmore,“ spustil Mason, „Tento střep jste našel v pneumatice?“

„Ano, pane.“

„A od pohledu se vám jeví jako střep odpovídající vzhledem střepu, který pochází z rozbitého zrcadla?“

„Ano, pane.“

„Provedl jste spektroskopickou analýzu, abyste určil, zda to je totéž sklo?“

„Sám jsem ji nedělal a tentokrát nebyla provedena v mé přítomnosti. Avšak vím, že ji provedli.“

„A výsledky nasvědčovaly tomu, že jde o střep z toho rozbitého zrcadla?“

„Ano, pane.“

„Sejmuli jste s auta otisky prstů?“

„Ano, pane. Prohlédli jsme to auto myslím centimetr po centimetru.“

„Jaké otisky jste našli?“

„Otisky prstů obviněné, dále Carlottiny otisky, a také pár otisků, které tam nejspíš už nějaký čas byly a nedaly se hned identifikovat.“

„Ale také tam nějaký čas být nemusely?“

„Těžko říct,“ odpověděl šerif.

„Máte ve svém oddělení daktyloskopa?“

„Ne, pane. Pro tak malý okres si ho nemůžu dovolit. Něco málo o otiscích prstů sám vím, a mám zástupce, kteří s otisky pracovali, ale neřekl bych, že máme, jak vy byste to nazval, odborníka na otisky prstů.“

„Kdo ty otisky snímal?“

„Pár jsme jich sejmuli my, ale z města jsme si vzali technika. Přijel sem a většinu práce udělal sám.“

„Vraťme se nyní k některým z těch neidentifikovaných otisků, jež se našly.“

„Dovolte, Vaše Ctihodnosti,“ ozval se státní zástupce. „Domnívám se, že neprobíhá náležitý křížový výslech. Příliš se odbočuje od předmětu jednání.“

„Šerif vypověděl, že vůz velice pečlivě prohlédl, a já zamýšlím ozřejmit, co dělal a co našel,“ odrazil ho Mason. „Křížový výslech je náležitý.“

„Námítka se zamítá.“

„Chtěl bych se něco dovědět o otiscích prstů, které se nedaly ihned identifikovat. Byly mezi nimi nějaké, které na vás dělaly dojem, jako by je někdo zanechal nedávno?“

„No... Ano, byl tam otisk na klice levých dveří vozu, který jako by byl čerstvý.“

„Pouhým okem neviditelný otisk?“

„Správně.“

„Posypali jste ho práškem a tím se objevil?“

„Ano, pane.“

„A vyfotografovali jste ho?“

„Ano, pane.“

„Máte snímek toho otisku?“

„Mám. Ano, pane.“

„Dovolte, ať se na něj podíváme.“

„Vaše Ctihodnosti,“ vyskočil Hale. „Křížový výslech je skutečně nenáležitý. Přejeli si pan Mason udělat ze šerifa svědka obhajoby, ať tak klidně učiní, ale namítám, aby v daném bodě postupoval při křížovém výslechu tímto způsobem.“

„Myslím, že postupuje správně,“ řekl soudce Norwood se zřejmým zájmem. „Ten otisk by mohl být nanejvýš podstatný. Soud by si jej rád prohlédl.“

Šerif Elmore sáhl do vnitřní kapsy saka a vytáhl obálku. Vyndal z ní fotografii a podal ji Masonovi.

„No to se podívejme,“ řekl Mason. „Otisk je velice ostrý.“

„Podle mého je neobvykle ostrý,“ podotkl šerif. „Asi proto, že se palec silou přitiskl na kov dveří a zanechal tím velmi jasný otisk.“

Mason řekl: „Rád bych, Vaše Ctihodnosti, aby byl snímek zapsán jako doličný předmět číslo jedna, předkládaný obhajobou.“

„Nemám námitek,“ řekl Hale celý udolaný. „Namítal jsem jedině z toho důvodu, že jsem si nepřál, aby tolik času zabíraly vedlejší záležitosti. Otisk nepatří ani obviněné, ani její dceři Carlottě. Nevíme, čím je. Příliš nám na tom nesejde.“

„Prohlásil jste, pane Elmore, že díru v pneumatice zapříčinila střepina skla, pokračoval Mason.

„Ano, pane.“

„Jak jste na to připadl?“

„No to přece dá rozum.“

„Vy nejste odborník, vidíte?“

„No, auto jsem řídil a měl jsem tolikrát prázdnou pneumatiku, že je ze mě málem odborník,“ naježil se šerif.

Mason vyčkal, dokud se výbuch smíchu v soudní síni neutišil. „Nikdy jste si nevydělával na živobytí opravováním pneumatik?“

„Ne, pane. To se ví, že ne.“

„A když jste měl prázdné kolo, praktikoval jste to tak, že jste auto zdvihl heverem, nasadil rezervu a dal píchlou pneumatiku do opravy?“

„Ano, pane.“

„Jak to tedy přišlo, že jste se považoval za dostatečně zkušeného, abyste si mohl dovolit zjišťovat, co způsobilo díru v pneumatice předního kola?“

„Tuhle práci jsem dost dobře nemohl svěřit nikomu jinému,“ řekl šerif. „Ve své přítomnosti jsem nechal pneumatiku vymontovat. Když jsme pak zpozorovali trhlinu v duši, prohmatával jsem vnitřek pneumatiky, abych zjistil, co díru způsobilo. Pořezal jsem si přitom hřbet ruky o tu střepinu, co pronikla gumou až dovnitř. Vyřízl jsem kus gumy i s tím sklem a vyjmul jsem to.“

„Vyřízl jste kus gumy?“

„Vykrojil jsem do pláště díru, abych mohl vyjmout střepinu zcela neporušenou.“

„Střepinu,“ ptal se Mason, „tak půldruhého palce dlouhou, klínovitého tvaru jako kousek koláče, s ostrým, rovným okrajem?“

„Ano, pane. Zabodnutou napříč do pneumatiky v pravém úhlu.“

„Prohlédli jste stopy, abyste zjistil, jak dlouho vůz jel s prázdnou pneumatikou?“

„Ano, pane. Rozpoznali jsme, že pneumatika byla splasklá téměř od samého začátku, kdy vůz od chaty Cushingových odjížděl.“

Dále bych chtěl říct, pane Masone, že poblíž Cushingových se našly jenom jedny stopy po voze. Ty stopy zanechal vůz, který od chaty odjížděl po tom, co se začala dělat jinovatka. Stopy napovídaly, že levé přední kolo začalo ucházet hned po pár metrech. Ujelo asi tak sto yardů s pneumatikou, která čím dál víc ucházela, a pak tam zůstalo stát.“

„Děkuji,“ řekl Mason přívětivě, „to je všechno.“

„Nemáte už žádné další otázky?“ zeptal se soudce Norwood.

„Nemám další otázky,“ stvrdil Darwin Hale, a pak, očividně podle promyšleného plánu, povstal a prohlásil: „Tímto, Vaše Ctihodnosti, náš případ uzavíráme. Na základě předložených důkazů požadujeme, aby případ obviněné byl postoupen k projednání Nejvyššímu soudu státu.“

Soudce Norwood přikývl. „Je prokázáno, že byl spáchán zločin, a existují rovněž dostatečné důkazy, podle nichž se jeví pravděpodobné, že obviněná...“

„Okamžik, Vaše Ctihodnosti,“ přerušil ho Mason. „Nedostane se mi příležitosti, abych prezentoval svůj pohled na věc?“

Soudce Norwood vypadal překvapeně. „Chcete tím říct, že necháte obviněnou jít na stanoviště pro svědky?“

„Nikoliv,“ odušil Mason, „řekl jsem, že chci hovořit k věci.“

„V pořádku,“ řekl soudce Norwood. „Omluvte mě, pane obhájce. Neměl jsem v úmyslu zkrátit obviněnou v jejích právech. Usoudil jsem ovšem, vzhledem k důkazům předloženým při tomto řízení, že... nu, u nás v okrese k takovým dohadům při předběžném projednávání obvykle nedochází. Především tehdy ne, jsou-li důkazy natolik... Avšak nebudu se předem k věci vyjadřovat, pane Masone. Prosím, pokračujte v obhajobě.“

„V tom případě bude prvním svědkem obhajoby Marion Keatsová,“ řekl Mason. „Je v soudní síni Marion Keatsová?“

Vzadu v soudní síni nastal ruch, zvedla se Marion Keatsová a kráčela dlouhými kroky k židli pro svědky.

Z toho, že se ani státní zástupce, ani C. Creston Ives nenamáhal, aby jí věnovali jediný pohled, si Mason domyslel, že se s nimi spojila.

Trpělivě vyčkal, dokud svědkyně neodpřísáhla, a potom spustil: „Tato svědkyně, Vaše Ctihodnosti, zaujímá nepřátelský postoj. Budu možná nucen klást jí sugestivní otázky. Já...“

„Podle čeho se máme dovítit, že zaujímá nepřátelský postoj?“ neodpustil si Darwin Hale.

„Jen se na ni podívejte,“ usmál se Mason.

„Pokračujte ve výslechu,“ vybídl ho soudce Norwood.

„Jmenujete se Marion Keatsová?“

„Ano.“

„Slečna nebo paní?“

„Já... Byla jsem vdaná.“

„Keats se jmenoval váš manžel?“

„Ano.“

„Používáte jména paní Marion Keatsová nebo slečna Marion Keatsová?“

„Používám jména slečna Marion Keatsová. Mám tuším právo vybrat si, které jméno chci.“

„To je v naprostém pořádku,“ řekl Mason. „Jen jsem se ptal.“

„Odpověděla jsem.“

„Znala jste Arthura Cushinga, když ještě žil?“

„Ano.“

„A příležitostně jste spolu jezdívali na lyže?“

„Ano.“

„Byla jste v Medvědíím údolí v noci druhého a ráno třetího?“

„Byla jsem zde ráno třetího,“ odpověděla a sevřela ústa do čárky, vyjadřující dotčený hněv.

„A byla jste tuším Arthuru B. Cushingovi rovněž na pohřbu?“

„Vznáším námitku. Otázka je nepřipustná, irelevantní a netýká se podstaty věci,“ prohlásil C. Creston Ives.

„Přijímá se.“

„Několikrát jste byla s Arthurem Cushingem lyžovat?“

„Ano.“

„Jak dlouho jste se s ním znala?“

„Šest měsíců.“

Náhle, bez varování, vyskočil Mason ze židle, dvěma kroky se octl u svědkyně, namířil jí ukazováčkem do obličeje a zařval: „Schválně, jak umíte křičet!“

Svědkyně zalapala po dechu a vyrazila krátký výkřik, plný překvapení a zděšení.

Darwin Hale a C. Creston Ives vyskočili jako jeden muž a povykovali jeden přes druhého.

„Ticho!“ zaječel soudce Norwood. „Ticho v soudní síni! Jeden po druhém, pánové. Co to má znamenat, pane Hale?“

„Toto je právně nepřipustné, irrelevantní a netýkající se podstaty věci!“ prskal Hale. „Obhajoba se snaží zastrášovat vlastního svědka.“

C. Creston Ives se ujal slova s odměřenou, akademickou precizností: „Jeli cílem tohoto výsledku nalíčit past na vlastní svědkyni, Vaše Ctihodnosti, pak je tento výslech nenáležitý. Jestliže má za cíl učinit zkoušku stran identity této svědkyně pomocí výkřiku, jde o věc, jak Vaše Ctihodnost sama uzná, zcela nemožnou. Zkouška by musela být provedena za okolností srovnatelných s podmínkami, jaké panovaly v době činu.“

„Ukažte, jak umíte křičet!“ opakoval Mason.

Svědkyně odhalila zuby a dříve, než ji stačil kdokoliv zarazit, vyrazila chraptivý, neartikulovaný výkřik vzteku a nenávisti, spíše zvířecí jekot, v němž nebylo stopy po strachu, jenom zlost.

„Děkuji,“ usmál se Mason s úklonou. „Neskonale díky, slečno Keatsová.“

V soudní síni zavládlo zaražené ticho.

„Jak vidno,“ podotkl suše soudce Norwood, „je svědkyně poněkud přecitlivělá, vznětlivá mladá žena, která nebyla s to vyčkat rozhodnutí soudu. Námitka se tím tudíž stává bezpředmětnou.“

„Můžete pokračovat, pane Masone.“

„Musím si tohle nechat líbit?“ zeptala se Marion Keatsová soudce.

„Jste svědkyně,“ řekl soudce Norwood. „Obhajoba vám bude klást otázky. Musíte zodpovídat pouze dotazy, vztahující se přímo k věci. Obžaloba a soud na dodržení vašich práv dohlédnou. Kdybyste zachovala klid a zůstala zticha, byl bych námitku přijal.“

„Moc se omlouvám, Vaše Ctihodnosti, ale jsem hrozně rozčilená. Ráda bych se poradila s právníkem, než budu odpovídat na další otázky. Tohle všechno je jen součástí vyděračské kampaně s cílem poškodit mou pověst. Když mě pan Mason předvolával, prakticky se v tom smyslu vyjádřil. Mám myslím právo na svého právního zástupce. Bylo mi řečeno, že právník nemůže využívat soudních příkazů jen k tomu, aby na někoho, kdo o případu nic neví, soustředil pozornost veřejnosti.“

Hale šťouchl do Ivese a zašklebil se.

Soudce Norwood řekl: „Z povšechného hlediska nahlížíte zákony správně. Osoba, která ví o jakýchkoli podstatných skutečnostech, je povinná na předvolání se dostavit a svědčit. Avšak nikdo nemůže být potahován k soudu pouze z důvodů, aby, nu... zdržím se v daném okamžiku komentáře. Máte k tomu ještě něco, pane Masone?“

„Přejeli si právníka, má ho mít,“ řekl Mason.

„V pořádku, můžete teď odejít,“ pokynul soudce Norwood Marion Keatsové. „Poradte se s právníkem a dostavte se opět zítra v deset hodin dopoledne. Když to budete považovat za vhodné, vezměte si právníka s sebou.“

Přejete si předvolat ještě jiného svědka, pane Masone?“

„Rád bych případ uzavřel, Vaše Ctihodnosti, existují ale jisté záležitosti technického rázu, jimž se obžaloba věnovala čistě povrchně. Mám na mysli dílčí důkazy, jež státní zástupce očividně považoval za nezbytné opominout.“

„Co tím chcete říct?“ naježil se Hale. „Nic jsem neopominul.“

„Ale ano,“ nedal se Mason. „Nepředložil jste pojízdné křeslo, v němž se tělo našlo.“

„Stran všech podstatných faktů, týkajících se toho pojízdného křesla, jsem důkazy předložil. Křeslo je ovšem poměrně velké a nemotorné a z té příčiny jsem neviděl, proč...“

„Vlastně,“ skočil mu do řeči Mason, „je v tomto případě pojízdné křeslo jedním z nejpodstatnějších nepřímých důkazů, a přesto se

státní zástupce spokojil tím, že nechal šerifa pouze dosvědčit, že do pneumatik pojízdného křesla se nezarylo žádné sklo.“

„Nu, jak je libo,“ řekl Hale. „Vyhovím tomuto vrtochu pana obhájce. Když touží po pojízdném křesle jako důkazu, má ho mít... Šerife, mohl byste sem prosím to křeslo přinést?“

„Žádáte tedy tímto o znovuotevření případu?“ zeptal se Mason.

„Přesně tak. Znovu případ otevírám. A nechám sem to křeslo přinést a zařadit mezi důkazní prostředky.“

„Výborně,“ řekl Mason.

Šerif přivlekl z místnosti za soudní síní pojízdné křeslo.

„Tady to máte,“ hekl.

„Přejete si, aby šerif předstoupil na stanoviště pro svědky a odpřisáhl, že to ono křeslo skutečně je?“ zeptal se Hale.

Mason pokrčil rameny. „Když říkáte, že to ono křeslo je, připustím, aby bylo přijato jako důkaz.“

„Nemám k tomu nic dalšího,“ odtušil Hale.

„Nyní bych rád předvolal jako svědka obhajoby Sama Burrise,“ řekl Mason.

„Jako svědka obhajoby?“ ujišťoval se překvapený Hale.

„Tak jest.“

„V pořádku,“ zasáhl soudce Norwood. „Pane Burrisi, předstoupíte na stanoviště pro svědky jako svědek obhajoby. Již jste odpřisáhl, není tedy třeba, abyste skládal přísahu ještě jednou. Pokračujte, pane Masone.“

Mason vykázal pro krví potřísněné pojízdné křeslo místo poblíž stanoviště pro svědky.

„Pane Burrisi, pokud jen můžete říct, je tohle pojízdné křeslo, v němž vsedě spočívalo tělo Arthura Cushinga, když jste vstoupil do chaty Cushingových třetího časně po ránu?“

„Ano, pane.“

„Nevidíte teď na tom křesle něco, čím by se nějak lišilo od stavu, v jakém jste ho tehdy spatřil?“

„Ne, pane.“

„Pane Burrisi, seděl jste před pár minutami zde v sále a slyšel jste vykřiknout svědkyni Marion Keatsovou?“

„Neslyšel jsem ji vykřiknout,“ řekl Burris. „Jen tak nějak podivně zavřeštět. Tomuhle bych neříkal výkřik.“

Taky jsem na to myslel, pane Masone, že kdybyste jako zkusil přimět tu ženu k výkřiku, mohl bych ji tak identifikovat. Jinak vám můžu rovnou říct, že to, co tady v soudní síni předvedla, se tamtomu výkřiku vůbec nepodobalo.“

„Rád bych měl ve věci naprosto jasno,“ řekl Mason. „Jak já tomu rozumím, když jste slyšel, jak někdo hází zrcadlem po Arthuru Cushingovi, nikdo nekřičel?“

Hale byl vmžiku na nohou. „Neodpovídejte, neodpovídejte na to,“ povykoval na svědka a pak se obrátil k soudu se slovy: „Vznáším námitku, Vaše Ctihodnosti. Výslech je nenáležitý. Staví na faktu, který není součástí důkazů. Dovolává se závěrů ze strany svědka a pracuje s okolností zcela opačnou, než jaká ve skutečnosti byla.“

Pan obhájce dobře ví, že zrcadlem neházela žádná žena, ani jiná osoba na Arthura Cushinga. Zrcadlem hodil Arthur Cushing sám v posledním zoufalém pokusu o obranu a pak byl zastřelen.“

„Nu, aniž bych se dobíral merita rozličných sporných tvrzení,“ řekl soudce Norwood, „přijímám námitku z důvodů, že obhajoba na svědkovi požaduje, aby činil závěry. Svědek může vypovídat, pokud se týče toho, kdy výkřik zaslechl, s ohledem na dobu, kdy zaslechl třeskot rozbíjeného skla.“

„Dobrá,“ řekl Mason vesele. „Budu otázku formulovat jinak. Kdy jste zaslechl výkřik s ohledem na třeskot rozbíjeného skla, pane Burrisi?“

Sam Burris zaváhal. „To máte těžký,“ řekl, „srovnat si v hlavě co a jak, když se vytrhnete ze spaní.“

„Chápu,“ řekl Mason s porozuměním. „Vynasnažte se, jak jen to půjde, pane Burrisi.“

„No myslím,“ okolkoval Burris, „jak se mi to tak vybavuje, že jsem zaslechl zaprvý, jak se rozbíjí sklo, nato výstřel. Pak jsem jen tak ležel v polospánku, no něco času uteklo, než jsme uslyšeli křičet tu ženu.“

„Jak dlouho jste tak ležel v polospánku?“

„No snad pár vteřin.“

„Asi minutu?“

„Mohlo to být i dýl jak minutu.“

„Tak asi pět minut?“

Burris se zamyslel. „Jo,“ uznal, „asi tak pět minut. Budu k vám upřímněj, pane Mason, možná jsem si trochu klimbnul – ale né na dlouho. Nejdýl to odhaduju tak řekněme... No, vlastně nevím.“

„Chtěl jste říct, za jak dlouho se výkřik ozval, pane Burrisi. Z jakého důvodu jste se rozmyslel jinak?“

„No, nedávalo by to smysl. Prostě by to nemohlo dávat smysl.“

„Jinak řečeno,“ pokračoval Mason, „máte-li být naprosto upřímný, *nevíte*, kolik času uplynulo mezi rozbitím skla a výkřikem. Když se ale snažíte udat nejdelší možnou dobu, docházíte k závěru, který vám připadá ve světle faktů absurdní. Je tomu tak?“

„Namítám proti otázce z důvodu, že je sugestivní,“ zasáhl Hale. „Dále z té příčiny, že jde o pokus podrobovat křížovému výsledku vlastního svědka. Když předtím pan Mason křížový výslech tohoto svědka odmítl, předvedl přitom nanejvýš okázalou podívanou a...“

„Námítka je krajně odborná a bude zamítnuta,“ nenechal ho domluvit soudce Norwood. „Zdá se, že pánové přestali brát zřetel na skutečnost, že zásadním cílem předběžného projednávání je přesvědčit soud o důvodnosti žaloby. A ne, aby se protistranám otevřela možnost předvádět v soudní síni právnícká cvičení nebo vystavovat na odiv svou dovednost tím, že budou přebíhat od jedné právnícké kličky ke druhé. Pokračujte a odpovězte na danou otázku, pane Burrisi.“

„Popravdě jsem užuž chtěl říct,“ navázal Burris, „že mezi výstřelem a třeskotem skla a výkřikem mohlo uplynout tak patnáct minut. Že by to teda znělo dvakrát rozumně, to né, ale ať už tak nebo tak, mám dojem, že – že to takhle dlouho trvalo.“

„Vstal jste hned, jakmile se výkřik ozval?“ zeptal se Mason.

„Hned ne. Až když jsem uslyšel to sklo. Asi po dvou třech minutách. Stál jsem tam, ale přestože se u Cushingů v chatě svítilo, neviděl jsem dočista nic. Dalekohledem jsem se nedíval, teda v tu chvíli ne, ale vzbudil jsem ženu. Zrovna když se probírala, zaslechli jsme ten výkřik.“

„Vy sám nevíte, kdo ten hluk způsobil. Jestli někdo hodil zrcadlem po Arthurovi Cushingovi a netrefil se, nebo jestli zrcadlem hodil po někom Cushing.“

„To opravdu nevím.“

„Jak patrně,“ podotkl suše Hale, „odpověď hovoří sama za sebe. Žaloba v nejmenším nepochybuje, že zrcadlem hodil pan Cushing v posledním zoufalém úsilí ubránit se.“

„Pak jím ovšem musel házet za sebe,“ opáčil Mason.

„Obžaloba zastává názor, Vaše Ctihodnosti,“ vedl svou Hale, „že zrcadlo hodil pan Cushing na útočníka, který v tom okamžiku stál mezi ním a oknem. Potom že otočil křeslo tak, aby se držel útočníkovi tváří v tvář, a tehdy byla vypálená osudná rána.“

„Soudu je zřejmé, jak to pan žalobce nahlíží,“ podotkl soudce Norwood.

„Říkal jste tuším, že se s křeslem nehýbalo,“ poznamenal Mason.

„Po tom, co všechno to sklo už leželo na podlaze, se s ním nehýbalo.“

„A všechno to sklo se muselo dostat na podlahu vzápětí po tom, co někdo hodil zrcadlem.“

„Může být, když ale Cushinga zastřelili, někdo ho rozkopál po celé místnosti. Soudu i mně je situace naprosto jasná.“

„Tím si nejsem tak jist,“ podotkl soudce Norwood, svažtil čelo a podrbl se na hlavě. „Pan Mason nám zde otevírá zajímavé pole pro úvahy.“

„Což se vynasnažím ještě dále rozvinout,“ prohlásil Mason zvesela. „Pane Burrisi, posadil byste se laskavě do pojízdného křesla a zaujal polohu, v níž se nacházelo tělo pana Cushinga, když jste ho spatřil?“

Svědék se posadil do křesla a sesul se v něm.

„A nyní prosím vyrovnejte křeslo do polohy, v jaké bylo, než jste se do něho usadil, boky a nohy nechtě v klidu, pohybujte přitom pouze hlavou a pažemi,“ řekl Mason.

Burris poslušně vyhověl.

Mason podal Burrisovi starožitné zrcadlo. „Křeslo říkáte,“ pokračoval Mason, „stálo tak šest stop od rozbitého okna?“

„Správně.“

„Tamhle roh soudcovské lavice je tak šest stop daleko. Uvidíme, jestli budete schopen až na roh soudcovské lavice tím zrcadlem dohodit.“

„Okamžik! Okamžik!“ povykoval státní zástupce a vyskočil. „Tohle nejsou podmínky, za nichž lze test provádět.“

Soudce Norwood řekl: „Soud vskutku nemá v úmyslu nechat v soudní síni rozbítet zrcadla.“

„Vsedě z pojízdného křesla nemůže zrcadlo tak daleko dohodit,“ poznamenal Mason, „a je to silnější a mnohem robustnější člověk, než byl Arthur Cushing. Jestliže pozvedne paže a švihne jimi tak, aby dohodil šest stop daleko, popojede s křeslem dozadu. Tak daleko dohodit stejně nemůže. Arthur Cushing by rovněž nemohl.“

„Cushing to ovšem dokázal,“ cílil se Hale. „Musel.“

„Jen do toho, zkuste to,“ vybídl Mason svědka.

Burris pozvedl zrcadlo. Tváří se mu mihl rozpačitý výraz.

„Dovolte, zkusím to *sám*,“ řekl soudce Norwood.

Opustil soudcovskou lavici, posadil se do křesla, zvedl těžké zrcadlo, rozpráhl se a rychle paže spustil. „Zkoušel jste to?“ zeptal se státního zástupce.

„Ne, Vaše Ctihodnosti.“

„Abyste to tedy raději zkusil,“ stroze podotkl soudce Norwood a vrátil se na soudcovskou lavici.

„Ale, Vaše Ctihodnosti, tím zrcadlem někdo hodil,“ nevzdával se Hale.

„Ale nikdo, kdo seděl v tomhle křesle,“ neochvějně prohlásil soudce, „a ne na vzdálenost šest stop. To zrcadlo musí vážit tak čtrnáct patnáct kilo.“

„Ale, Vaše Ctihodnosti,“ protestoval nakvašeně Hale, „nerad bych se dostal se soudem do sporu, ale kdyby se jen Vaše Ctihodnost podívala na všechny důkazy patřičně, nahlédla by, že je zhora nemožné, aby kdokoliv tím zrcadlem hodil po Arthuru Cushingovi.“

„Nu, pro něho bylo zhora nemožné, aby vsedě v křesle tím zrcadlem hodil do vzdálenosti šesti stop,“ odtušil soudce Norwood.

„Tímhle zrcadlem se ale neházelo, Vaše Ctihodnosti. Soud se upamatuje, jak houževnatě jsme namítali proti způsobu, jakým bylo toto zrcadlo do případu uvedeno. Perry Mason to dovedně zaonačil

tím, že se svědkyně vyptával, zda je toto zrcadlo *asi tak* stejně velké a *asi tak* stejně těžké...”

Soudce Norwood přikývl. „Avšak zrcadlo, kterým se házelo, není pro daný experiment zjevně k dispozici. A muselo to být těžké zrcadlo. Člověk v pojízdném křesle by ho mohl držet na klíně a pohazovat si jím, ale nemohl by je zdvihnout vysoko nad hlavu a mrštit jím tak daleko.

Nuže, slečna Keatsová si tedy přeje poradit se s právníkem, a soud si přeje prozkoumat místo, kde k zločinu údajně došlo. Učiníme tudíž přestávku do zítra do deseti hodin dopoledne.“

Když se návštěvníci hrnuli ze soudní síně, Paul Drake se přitočil k Perry Masonovi se slovy: „Není všecko úplně růžový, Perry. Mám pro tebe novinku, co tě nepotěší. Podle všeho se Marion Keatsová, jen co dorazila, rozeběhla do kanceláře státního zástupce. Pěkně s ní domluvil, aby až se dostane na místo pro svědky, na pár otázek odpověděla a pak požádala o možnost navštívit advokáta.

Všecko se upeklo. Chystá se za chlápkem jménem Lansing, který je protivnej jak čínže, jeden z těch říckejch bojovníků za etickej přístup k věci. Chystá se na tebe s tím, že jsi zneužil řízení před soudem. Obviní tě, že jsi nezamýšlel pomocí Marion Keatsové vůbec nic prokázat, ale šlo ti jen o to, aby nenápadně vylezl na světlo nepatřičný důvěrný vztah mezi ní a Cushingem a tím se odvrátila pozornost od tvé klientky.

Vynasnaží se vznést proti tobě vážné obvinění.“

Masonovi ztuhl obličej.

„Však jsem si říkal, jestli to není všecko domluvené, Paule. Když jsem ji předvolal a kráčela k místu pro svědky, ani Ives ani Hale se v nejmenším neobtěžovali, aby o ni zavadili pohledem. V tu ránu mě napadlo, jestli spolu něco neupekli.“

„A mohou vám dělat nějaké nepříjemnosti?“ ptala se Della Streetová.

„Kdyby se jim podařilo prokázat, že nemám nic závažného, o čem by měla svědčit, mohou být nepříjemní,“ připustil Mason.

„No budou protivní, jak zákon káže,“ řekl Paul Drake. „A jen tak pro tvoji informaci, Perry, soudce Norwood nezná bratra, když se jedná o zneužití řízení před soudem. Jo, a ten advokát, co ho vybrali

Marion Keatsový, je pěkněj fouňa, morálka, to je jeho, a vždycky se dožaduje disciplinárního postihu.“

Mason svažtil čelo. „Přiznávám, že jsem sázel na jednu kartu, Paule. Říkal jsem si, že Marion přijde prosit o slitování, dřív než bude nucena jít na stanoviště pro svědky. Počítal jsem, že se potom buď něco dozvím, nebo jí řeknu, že vlastně k soudu nemusí a omluvím ji. Ted' se v tom vezu, pokud se mi nepodaří prokázat, že jsem měl vůbec nějaký důvod k domněnce, že by mohla dosvědčit nějaký určitý a závažný fakt.“

„Zřejmě by tě požádala, abys ji z toho vynechal, kdyby nebylo státního zástupce a Ivese,“ řekl Drake. „Byla za nimi a oni hned zvětřili šanci, jak tě podusit ve vlastní šťávě.“

Masonovi se zúžily oči do štěrbinek. „Dělej na tom otisku, Paule. Jestli něco nevyšťouráme, jsem v tom po krk... Zkusím se z toho vykrotit, ale tihle chlápci patří k místní klice... Pusť se do toho, Paule.“

19. KAPITOLA

Při návratu od soudu přivítala v hotelovém apartmá Masona, Paula Drakea a Dellu Streetovou Dellina pomocnice.

„Volal George Henry Lansing,“ hlásila, „Je to právní zástupce. Chce, abyste se s ním neprodleně spojil. Tvrdí, že je to nesmírně důležité. Jde o Marion Keatsovou.“

„Ach ano,“ řekl Mason. „S potěšením si s ním pohovořím. Sežňte mi ho k telefonu.“

O chvíli později, když na něho děvče pokývlo, uchopil Mason sluchátko, řekl: „Haló,“ a naslouchal skřipavému, chraplavému hlasu, hovořícímu s odměřenou uvážlivostí: „Pane Masone, najala si mě Marion Keatsová, kterou jste obeslal jako svědkyni obhajoby v případu Stát proti Adrianové.“

„Mhm,“ komentoval Mason.

„Rád bych vám řekl, že toto předvolání považuji za velice nerozumné.“

„To si posoudím sám,“ odbyl ho Mason. „Chtěl jste mi ještě něco?“

„Mám dojem, že byste měl být zpraven o tom, že by se vám vyplatilo skončit případ bez dalších pokusů o křížový výslech slečny Keatsové.“

„Vskutku?“ řekl Mason.

„Jestliže ji znovu přinutíte předstoupit na stanoviště pro svědky, budu tam jako její právní zástupce. Budu protestovat, že jste ji využil pouze k zastíracímu manévru. Budu trvat na tom, aby bylo zachováno její právo na soukromí. Prohlásím před soudem, že jste podle mého mínění zneužil řízení před soudem, a nebude-li zbytí, poradím svědkyni, aby na žádné otázky neodpovídala, a mám v úmyslu podat na vás stížnost.“

„Ještě něco?“ otázal se Mason bodře.

„To je všechno,“ ucedil Lansing. „A je to také mé poslední slovo.“

„To si myslíte vy,“ popíchl ho Mason. „Buď se vaše klientka zítra dopoledne dostaví k soudu, nebo ji dám předvolat pro pohrdání soudem.“

„Dostaví se. V tom okamžiku budu však požadovat, aby byla zproštěna povinnosti vypovídat, a dále vznesu ve vší formě obvinění, že jste zneužil řízení před soudem.“

„Pověděla vám vaše klientka všechno?“ zeptal se Mason.

„Ovšemže.“

„Pak tedy dobrá,“ řekl Mason. „Když už jste v tom vyhrožování a vytahování se, jak by se vám zamlouvalo být obviněn ze zatajování důkazů, bránění výkonu práva a ze spoluviny po zločinu?“

„Nemůžete mě zastrašit, pane Masone.“

„Uvidíme, kdo z koho,“ odsekl Mason. „Vy jste se snažil zastrašovat mě, nemám pravdu? Kde jste teď?“

„Ve své kanceláři.“

„To je kde?“

„V Equitable Bank Building.“

„To je přímo naproti hotelu, vidíte?“

„Ano, pane.“

„Zůstaňte u sebe,“ řekl Mason. „Jdu k vám.“

„Jmenovitě nyní bych se vám věnovat nemohl. Já...“

„Když se mi nebudete věnovat, budete ten nejpolitovánímhodnější člověk, co kdy opustil soudní síň.“

„Upozorňuji vás, pane Masone, že nepřipustím, aby byla má klientka zastrašována, a rovněž nemám v úmyslu...“

„Zůstaňte, kde jste,“ přetrhl mu řeč Mason. „Během tří minut jsem u vás.“

Praštil sluchátkem, hmátl po klobouku a řekl Delle Streetové a Paulu Drakeovi: „Čekejte tady. Možná vám zavolám.“

Vyřítel se z hotelového pokoje, nechal poněkud letitý výtah výtahem a bral schody po dvou, vrhl se střemhlav halou, přeběhl ulici, vstoupil do úřadu Equitable Bank Building a zjistil, že George Henry Lansing má kancelář ve druhém poschodí.

Mason vystoupal do schodů, zahlédl dveře s nápisem *Vchod* a vpadl dovnitř.

Poněkud rozčilená sekretářka řekla: „Vy jste pan Mason? Pan Lansing je právě zaneprázdněn, ale...“

„Řekněte panu Lansingovi,“ nenechal ji domluvit Mason, „že jsem zde připraven přesvědčit ho o tom, že jeho klientka je až po uši zapletena do vraždy. Má deset vteřin na rozhodnutí, zda si to chce vyposlechnout teď, nebo jestli si to přeje slyšet zítra dopoledne u soudu. A jestli si vybere druhou možnost, mám v úmyslu prokázat, že jsem ho přišel přesvědčit o tom, že jeho klientka je zapletená do vraždy, ale on že neměl zájem. Když si jen zkusí prohlásit, že jsem zneužil řízení před soudem, uvidí, zač je toho loket.“

Jděte to panu Lansingovi pěkně povědět a uvidíme, co on na to. Třeba chvilku potrvá, než se dovtipí, tak mu na to dávám třicet vteřin. Běžte mu to říct.“

Vypadala nerozhodně. „Pan Lansing mi nařídil, abych vám vysvětlila, že je velmi zaneprázdněn a...“

„A já jsem vám vysvětlil, jak se věci mají,“ přerušil ji Mason. „Dal jsem vám pro něho vzkaz. Půjdete mu ho vyřídit?“

Beze slova se obrátila a proklouzla dveřmi do další kanceláře. Ani ne do třiceti vteřin byla zpátky, v závěsu za ní vyčouhlý, mrtvolně bledý chlapík krátce po čtyřicítce. Měl vysedlé lícni kosti, hlavu jak koleno, krk jako husa, vyšisované modré oči, tenké šedé rty a šířil kolem sebe pohřební velebnost.

„Dobrý den, pane Masone. Nabyl jsem dojmu, že vám budu nucen osobně vysvětlit, že jako právní zástupce Marion Keatsové jsem řekl vše, co...“

Mason přidal na hlase. „Jsem zde, abych vám objasnil, co potřebuji, aby mi Marion Keatsová dosvědčila. Nechci po vás nic jiného, než abyste mě vyslechl. Až se zase uvidíte se svou klientkou, ptejte se, kolik vysolila jistě informátorce, aby jí zavolala, že Carlotta Adrianová večerí tête-à-tête s Arthurem Cushingem. Zeptejte se jí, kde byla v noc vraždy, tak někdy v půl třetí ráno.“

„To jsou soukromé záležitosti mé klientky,“ řekl Lansing. „Stran svého soukromí nemá zapotřebí nikomu skládat účty.“

„Výborně,“ zvýšil hlas Mason. „Dal jsem jí příležitost. Ochotně vyslechnu její vysvětlení, a když bude mluvit upřímně, ušetřím ji spousty nepříjemností. Snad bych ji mohl ušetřit i cesty na stanoviště pro svědky. Kdyby...“

Dveře Lansingovy soukromé kanceláře se rozletěly. Na prahu stanula Marion Keatsová, bílá jako křída, a vyhrkla: „Pane Masone, kdybyste dovolil, vysvětlila bych vám...“

„Vraťte se zpátky,“ nařídil jí George Lansing, aniž se otočil. „Chci jen panu Masonovi vysvětlit, když na to přišel...“

„Hraje to na nás,“ řekl Lansing. „Běžte zpátky do kanceláře.“

Mason se ušklíbl. „Neprahnu po rozhovoru s vaší klientkou, Lansingu. To by nebylo etické. Promluví si s vámi. Jestli vaše klientka radši, aby celá paráda vyšla najevo na místě pro svědky a pěkně se rozmázla v novinách, její libost. Máte-li zájem prohovořit to nyní, můžete...“

„Vynasnažil jsem se vám vysvětlit, pane Masone, že jsem vám poskytl kompletní, promyšlené a vyčerpávající vysvětlení. Jsem nucen vás požádat, abyste odešel.“

„Díky,“ řekl Mason. „Moc rychle vám to nedochází. Nejspíš potrvá celou noc, než se dovtípíte, že, jsem vám píchl špendlík do balónku. Měl jsem dobrou snahu vám říct, proč jsem Marion Keatsovou obeslal, a vy jste se neměl k tomu mě vyslechnout. Nabídl jsem vám možnost, jak ji uchránit před stanovištěm pro svědky, vy jste mi však nemohl věnovat pár minut a vykázal jste mě ze své kanceláře. Povězte o tom svému příteli, státnímu zástupci.“

Mason se otočil na podpatku, vyšel z kanceláře a nechal za zády důkladně zmateného právníka s vyděšenou, rozzlobenou klientkou.

V hotelu na něho Drake a Della Streetová čekali se špatně skrývanou dychtivostí.

„Jaks pořídil, Perry?“

„Vyjel jsem na něho se svým nejlepším trikem. Když jsme s Lansingem telefonovali, věděl jsem, že Marion musí být u něho v jeho soukromé kanceláři. Kdyby mu to myslelo, byl by ji vypakoval, než jsem k němu dorazil.

Moc mu to nezapaluje. Neudělal to. Poslal jsem za ním jeho sekretářku se vzkazem, od něhož jsem si sliboval, že by mohl Marion Keatsovou pohnout k tomu, aby trvala na rozhovoru ve třech.

S ní to vyšlo, on ale na to nezabral. Je to omezený chlápek, kterému to myslí v jednosměrce. Když začne přemýšlet o jednom, není schopen se soustředit na nic dalšího.“

„Je to špatný – pro tebe?“ zeptal se Drake.

„Mohlo by být, pokud se nám nepodaří něco vyšťourat dříve, než...“

Telefon zařinčel.

Drake jej zvedl, o chvíli později zavěsil a obrátil se k Masonovi. „To by mohlo píchnout, Perry. Chtěls vědět, co a jak s tím otiskem. Je to pravý palec Nory Flemingové a Sam Burris se vymáčkł, že Marion Keatsová je ta mladá žena, o níž vykládal paní Adrianové – žena, kterou několikrát viděl u Arthura Cushinga v chatě.“

20. KAPITOLA

Když se dopoledne znovu sešel soud, byl mimořádný zájem dokonce i o místa k stání.

„Pokračujte ve věci,“ zahájil soudce Norwood. „Nastal tuším čas určený pro pokračování ve výslechu slečny Marion Keatsové, svědka obhajoby.“

„Zcela správně, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason. „Přeji si nyní opět předvolat Marion Keatsovou. Vidím, že se nechává zastupovat právníkem.“

George Lansing se vztyčil v celé své výši a spustil tím svým fádním, chrastivým hlasem: „Vaše Ctihodnosti, zastupuj i Marion Keatsovou. Namítám proti tomu, aby byla jako svědkyně předvolána, a obviňuji pana obhájce, že zneužívá řízení před soudem.“

„V jakém smyslu?“ otázal se soudce Norwood.

„Obeslal tuto svědkyni pouze proto, aby ji očernil a předhodil senzacechtivému tisku. O projednávaném případě svědkyně nic neví a nemá informace, které by měly sebemenší cenu, ačkoliv bývali se zesnulým přátelé. Pan Mason založil svou taktiku na náhodném odhalení tohoto vztahu a sáhl k vydírání slečny Keatsové prostřednictvím zákona. Vynasnaží se ji znemožnit na stanovišti pro svědky jedině z důvodu, aby se na ni vrhl senzacechtivý tisk a odvrátil tak pozornost od svízelné situace, v níž se octla jeho klientka, zde přítomná obviněná.“

Zaskočený soudce Norwood se zamračil na Perryho Masona: „To je vážné obvinění, pane Masone, zvláště když je vznáší tak seriózní a význačný člen Advokátní komory. Věřím, že jste připraven je vyvrátit.“

„Nechť slečna Keatsová předstoupí na stanoviště pro svědky,“ trval na svém Mason. „Dovolte, abych jí položil pět otázek, a velice brzy uvidíme, zda o případu nic neví.“

„Pane Masone,“ řekl soudce Norwood, „soud by vás tuším měl v tuto chvíli upozornit, že jestli se tvrzení pana Lansinga zakládá na pravdě, nebo bude-li potvrzeno, že taková jsou fakta případu, vyplýne z toho závažné obvinění. Bylo by ve vašem vlastním zájmu, abyste se proti obvinění postavil a vyvrátil je dříve, než slečna Keatsová opět předstoupí na stanoviště pro svědky.“

„K obvinění už stejně došlo,“ odtušil Mason. „Situace je vážná. Svědkyně už jednou vypovídala. Otázkou nyní zůstává, zda budu usvědčen z nesprávného postupu při řízení jenom proto, že stížnost vyslovil právní zástupce?“

„Ne, ne, ovšemže ne,“ řekl soudce Norwood.

„Jsem připravován o možnost vyslýchat svědkyni ve prospěch obviněné jenom proto?“

„Samozřejmě že ne.“

„Pak tedy si přeji,“ trval na svém Mason, „aby slečna Keatsová znovu předstoupila na stanoviště pro svědky.“

„Tu to máme,“ vložil se do věci Darwin Hale, „touto taktikou provádí obhajoba přesně to, z čeho ji vážený kolega, člen Advokátní komory, viní. Dělá z této svědkyně návnadu pro veřejnost pomocí prostředků, které mu poskytují zákony.“

„Jen mě nechte položit jí pět otázek,“ stál na svém Mason. „Můžete proti otázkám namítat a nechat na soudu, aby o věci rozhodoval. Takto se obvykle postupuje.“

„Snažil jsem se pana obhájce pro jeho vlastní dobro nabádat k opatrnosti a uchránit ho před situací, v níž by se nevyhnul disciplinárnímu řízení,“ řekl Lansing.

„Starejte se laskavě o vlastní etiku a já se postarám zase o svou,“ usadil ho Mason.

„Co tím chcete říct?“

„Kdy se s vámi slečna Keatsová přišla poradit poprvé?“

„O tom pomlčím, neboť to spadá do privilegia profese.“

„Co říkala a dělala svědkyně, spadá do privilegia vaší profese. Jestli ale jste to s ní a se státním zástupcem domluvili tak, že na stanovišti pro svědky bude předstírat, že o svých právech nic neví, a požádá tudíž soud o povolení, aby se směla poradit s právním zástupcem, když ve skutečnosti se s právním zástupcem již předtím poradila, udělal byste líp, kdybyste o všem ještě trochu popřemýšlel.“

„Víte, tohle já neschvaluji,“ řekl Lansing.

„Že to neschvaluje! Zkuste to však popřít,“ vyzval ho Mason.

Lansing si přešel dlaní po lebce, hodil pohledem po Haleovi, který byl najednou nanejvýš zaneprázdněn listováním v papírech, a řekl: „Tak tedy dobrá. Slečno Keatsová, když na tom obhajoba trvá, předstupte na stanoviště pro svědky.“

Marion Keatsová na něj zůstala zírat: „Ale já myslela, říkal jste, že nebudu muset...“

„Předstupte na stanoviště pro svědky,“ opakoval Lansing. „Přikročím ke zjišťování skutkového vztahu pro vznesení oficiálního obvinění.“

Rozzlobená a trochu vyděšená Marion Keatsová opět přešla kupředu a zaujala místo na stanovišti pro svědky.

„Slečno Keatsová,“ nabádal ji Lansing, „až budete odpovídat, neukvapujte se, neboť pan státní zástupce bude proti většině otázek namítat, a já budu vznášet námitky proti jedné každé z nich. Nenechte se otázkami vystrašit. Jsem zde, abych chránil vaše práva.“

„Slečno Keatsová, znáte se s Norou Flemingovou, hospodyní, kterou Cushingovi zaměstnávali?“ začal Mason.

„Námitka. Otázka je nepřipustná, irelevantní a netýká se podstaty věci. Pro sporné otázky tohoto případu nemá žádný význam,“ prohlásil státní zástupce. Naprosto zjevně předváděl část dobře nazkoušeného a naplánovaného programu, na němž se s Lansingem dohodli.

„A jako zástupce slečny Keatsové,“ přidal se Lansing, „vznáším námitku z důvodu, že otázka je jedinečným pokusem o zneužití soudního řízení a moci soudu. Obhajoba nesleduje žádný určitý cíl, jenom čeří vodu, a jediným účelem tohoto výsledku je postavit svědkyni na pranýř tím, že se na běžné, přirozené přátelství mezi ní a zesnulým vrhne špatné světlo. A pokud se tohoto přátelství týká, postaví obviněnou pomocí dovedně formulovaných otázek před veřejností do klamného postavení.“

„Doposud všechny narážky, že snad s tímto přátelstvím nebylo něco v pořádku, jste vyslovil vy,“ neodpustil si Mason.

Soudce Norwood řekl: „Pane Masone, vyslechl jste stížnost ve smyslu, že svědkyni nezamýšlíte vyslýchat podle předem rozváženého plánu, za zcela určitým cílem; tato stížnost je nyní úředně předložena soudu.“

„Tato stížnost,“ nedal se Mason, „spolu s mnoha dalšími tvrzeními, jež zde toto dopoledne byla vyslovena, je naprosto neopodstatněná. Jestliže si Vaše Ctihodnost bude přát, své záměry vyložím, jakkoliv si plně uvědomuji, že se tím připravím o moment překvapení, který může být podle mého výhodou.“

„Přesto však se domnívám,“ řekl soudce Norwood, „že vzhledem k velice vážným obviněním, která proti vám byla vznesena, byste se, pane Masone, měl povšechně vyjádřit, co tím vším sledujete.“

„Prosím, Vaše Ctihodnosti. Očekávám, že prostřednictvím této svědkyně prokáži, že byla do Arthura Cushinga zamilovaná, Cushing že nebyl člověk v zálibách zrovna skromný a zdaleka neměl známost jen s jednou ženou a že svědkyně byla chorobně žárlivá.

Počítám s tím, že se prokáže, jak si svědkyně ujednala s hospodyní, Norou Flemingovou, aby jí zatelefonovala, až bude mít Arthur Cushing s Carlottou Adrianovou zase schůzku. A že svědkyně měla v úmyslu rozjet se k jezeru a střetnout se s nimi.“

„Ale, Vaše Ctihodnosti,“ vskočil mu do řeči Lansing, „to je pustá smyšlenka. To je... porušování soukromí svědkyně. Pan obhájce jak vidno sám připouští, že zamýšlí provést přesně to...“

„Soud mě požádal, abych se vyjádřil, jaké cíle sleduji, a já se vyjádřil,“ přetrhl mu řeč Mason a přidal na hlase. „Vy račte mlčet, dokud nedomluví, a pak si můžete vykládat, co vám libo.“

„Varuji vás, jestli poškodíte pověst svědkyně, budete...“

„Už jste mě varoval tucetkrát,“ odrazil ho Mason, „nyní mě nechte odpovědět na otázku soudu.“

Lansing poněkud zaraženě pohlédl na Darwina Halea v liché naději, že Hale snad nějak zasáhne.

Mason zvýšil hlas, aby v zárodku zmařil jakékoliv přerušení. „Prokáže se, předpokládám, že druhého večer kolem devíti dvaceti dala hospodyně Nora Flemingová večeři na stůl, vyklouzla z domu, odběhla do veřejné telefonní budky, nechala si spojit pilný hovor na Marion Keatsovou a pronesla do telefonu jediné slovo. Řekla: ‚Ano‘, a zavěsila.

Dále bude prokázáno, že Marion Keatsová pochopila, co bylo míněno tímto záhadným telefonickým sdělením, jehož schéma bylo předem dohodnuto. Skočila do svého vozu, dorazila sem v nejkratší možné době a šla na předem dohodnuté místo, kde se k ní připojila Nora Flemingová. Cestou k chatě Arthura Cushinga narazily na opuštěné auto Carlotty Adrianové, stojící při kraji silnice. Pak jedna nebo druhá šla od vozu Carlotty Adrianové k chatě Arthura Cushinga kolem půl třetí ráno, a v přibližný tutéž dobu zaslechl Sam Burris ženský výkřik.“

„To je absurdní!“ zaječel Lansing. „To je výplod vaší bujně fantazie! Neexistuje nejmenší důkaz, který by toto tvrzení

opodstatňoval. Jde dokonce o ještě křiklavější zneužívání řízení před soudem, než jaké jsem očekával. Nikde není ani stopy po důkazu, který by podpořil toto pomlouvačné, směšné, absurdní obvinění.“

„A na důkaz toho,“ pokračoval Mason, jako by přerušeni přeslechl, „se svědkyně zeptám, jak to přišlo, že Nora Flemingová zanechala na klice dveří vozu Carlotty Adrianové otisk svého pravého palce, a potřebuje-li soud nějaký další důkaz, stačí pohlédnout do obličeje Marion Keatsové a...“

„Ne!“ vykřikla Marion Keatsová a vyskočila ze židle. „Ne, ne, tohle na mě nemůžete hodit! To nemůžete. To mi nemůžete udělat! Z mé strany to bylo všechno nevinná věc. Šla jsem za ním a našla ho mrtvého. Šokovalo mě to stejně jako...“

Vtom zmlkla, jako kdyby utne.

Mason se usmál na soudce Norwooda a zašveholil: „Nuže, Vaše Ctihodnosti, vzhledem k tomu, co svědkyně prohlásila, k se zřetelem na důkaz, který jsem nabídl, si s radostí sednu a poskytnu panu Georgi Henrymu Lansingovi příležitost, ať Vaši Ctihodnost přesvědčí, že zneužívám řízení před soudem, nesleduji určitý cíl a svědkyně že má posloužit pouze jako vějička.“

S tím se Mason uvelebil na židli, jako by na dalším průběhu řízení neměl nadále zájem.

Lansing si nepřestával zmámeně a jalově leštit dlaní pleš.

„Nuže, pane Lansingu?“ pobídl ho soudce Norwood.

„Vaše Ctihodnosti, je to pro mne hotové překvapení. Mám dojem, že svědkyně je hysterická, že je přetažená. Při pomyšlení, že bude muset podstoupit takovou zkoušku, prodělala psychickou zátěž. Její tvrzení se zřejmě nezakládá na pravdě, je spíše výsledkem hysterie. Žádám, aby se v projednávání pokračovalo až poté, co bude moci navštívit lékaře, a...“

„Soud řízení přerušil včera, aby se mohla poradit s právníkem.“

„Nyní potřebuje lékaře, Vaše Ctihodnosti.“

„A pak by se vyskytlo zase něco,“ řekl soudce. „Námitka se zamítá. Přejete si tedy, pane Masone, svědkyni vyslechnout?“

„Přeji.“

„Ne, ne,“ vyhrkla Marion Keatsová. „Řeknu vám to sama! Všechno vám povím! Jen ať mě ten člověk nechá na pokoji!“

Arthur Cushing si mě chtěl vzít, tedy aspoň to říkal. Totéž tuším říkal i jiným. Chtěla jsem vědět, jestli pořád nevyhledává nové známosti, a tak jsem si domluvila s Norou Flemingovou, aby mi zavolala, až se příště bude chystat mě podvést.

Volala mi v sobotu v noci. Jela jsem tam a s Norou jsme se sešly. Mým vozem jsme se rozjely ke Cushingově chatě. Narazily jsme na Carlottin zaparkovaný automobil - aspoň jsme si v tu chvíli myslely, že tam parkuje. Zastavila jsem, Nora překročila ze stupátka našeho vozu na stupátko Carlottina, otevřela dvířka a řekla: ‚Ta potvora nebude pryč dýl, jak pár minut. Auto je ještě teplý.‘ Pak sebrala tu pudřenku, uviděla, co je na ní vyryto, a řekla: ‚Tohle by vás mohlo zajímat.‘“

„Jakou pudřenku?“ zeptal se soudce Norwood. „Nemáte snad na mysli tu pudřenku, co...“

„Právě tu. Byla to drahá pudřenka. Zlatá, se vsazeným diamantem a s vyrytým nápisem *Carlottě z lásky Arthur*.“

„Co jste tedy udělala?“ zeptal se soudce Norwood, ústa zachmuřeně stažená.

„Byla jsem z toho tak pryč, že jsem nebyla schopna uvažovat rozumně. Tehdy jsem věděla, že jsem propásla příležitost nachytat ho s jinou. Vzala jsem tu pudřenku a řekla Noře Flemingové: ‚Počkejte tady ve voze, Noro. Nikam nechod'te. Jdu si to vyřídit sama.‘ K Arthurově chatě to bylo tak asi pětasedmdesát sto yardů a já celou cestu běžela.“

„A dál?“

„Měla jsem klíč od předního vchodu. Od Nory. Proto taky jsem ji potřebovala. Přirozeně jsem se chtěla dostat dovnitř bez klepání. Chtěla jsem se střetnout s Arthurem těsně potom, co s ním byla nějaká jiná žena... No, otevřela jsem si a vešla dovnitř.“

„A zabila jste Arthura Cushinga?“ zeptal se soudce Norwood. „Abyste mi dobře rozuměla, slečno Keatsová, nemusíte na tuto otázku odpovídat, nikdo vás k tomu nenutí. Není třeba, abyste si sama přitížila. Vy...“

„Ovšemže jsem ho nezabila. Proč bych ho zabíjela? Milovala jsem ho. Jediným pohledem jsem přehlédla pokoj a vykřikla jsem, což Nora zcela jasně slyšela. Upustila jsem pudřenku, obrátila se a

vyběhla z domu. Nora mi všechno, co říkám, může dosvědčit. Ví, že jsem ho nezastřelila. Slyšela výkřik; nezaslechla žádný výstřel.

Než jsem se vrátila, Nora si přesedla na místo řidiče. Jen jsem vlítla do vozu a řekla: „Honem pryč, Noro. Je mrtvý. Někdo ho zastřelil, okno je napadrt’ a všude na podlaze plno skla.““

Mason tiše pronesl: „Myslím, Vaše Ctihodnosti, že nebudu mít žádné další otázky.“

„Žádné další otázky?“ opakoval soudce Norwood. „Podle mne by měla zazníť řada otázek. Zjevně zde došlo k zatajování důkazů a předem smluvenému zamlčování... Pane Lansingu!“

„Prosím, Vaše Ctihodnosti?“

„Je vám o tom něco známo?“

„Mohu vás ujistit, Vaše Ctihodnosti, že jsem tak dokonale zmaten a překvapen, že se v tom, jaký vzaly věci obrat, nemohu momentálně zorientovat.“

„Pane Hale, vy jste o tom něco věděl?“

„Přirozeně nikoliv, Vaše Ctihodnosti.“

„Nu, tak o tom víte teď,“ odsekl soudce Norwood.

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

Soudce se obrátil k Marion Keatsové. „Slečno Keatsová, řekněme, že jste mluvila pravdu. Na druhé straně si předpokládám uvědomujete, že jestli byl v přihrádce na rukavice toho vozu revolver, jak prohlašuje Carlotta Adrianová, nic vám nebránilo, abyste se toho revolveru nezmocnila. Uvědomila jste si, dejme tomu, že máte výtečnou příležitost spáchat čin, jímž byste se Cushingovi pomstila a zároveň svrhla vinu na svoji soupeřku. Vzala jste do jedné ruky zbraň, do druhé pudřenku a šla jste do chaty a...“

„Já to ale neudělala, Vaše Ctihodnosti.“

„Tvrdím jen, že jste měla možnost to provést. Uvědomujete si to?“

„Ano, myslím že... ano.“

„Nemusíte odpovídat na otázky, které by vás inkriminovaly,“ řekl soudce Norwood. „Rád bych se ale dověděl, zda jste neotevřely přihrádku na rukavice v tom voze.“

„My... Všechno nasvědčovalo tomu, že Carlotta Adrianová...“

„Ptám se vás, zda jste otevřely přihrádku na rukavice v tom voze či nikoliv.“

Vztyčila hlavu, pohlédla soudci do očí a řekla: „Ano, otevřely. To auto jsme prohlédly skrz naskrz. A v přihrádce na rukavice žádná pistole nebyla. To už ji musel odtamtud někdo vzít. Já...“

„Okamžik,“ zarazil ji Lansing tím svým šeplovým, nepříjemným hlasem. „Jak soud dobře ví, nejsem zvyklý zastupovat v trestních věcech. Své postavení a zodpovědnost v této věci si však plně uvědomuji. Vzhledem k okolnostem, jež pro mne znamenaly velké překvapení, se nyní nacházím v postavení, kdy zastupuji svědkyni, která by mohla být obviněna ze zločinu. Tudíž vám, slečno Keatsová, radím, abyste na další otázky neodpovídala.“

„Vy a vaše rady!“ vybuchla. „Právě vy jste mě do toho dostal.“

„Okamžik,“ nevzdával se Lansing. „Jako váš zástupce vás, slečno Keatsová, varuji, abyste na žádné další otázky neodpovídala. Odmítněte odpovídat z důvodu, že by všechno, co byste třeba řekla, mohlo být použito proti vám. Nyní navrhuji, abyste opustila stanoviště pro svědky.“

„To je první dobrá rada, které jsem se od vás dočkala,“ odsekla a pustila se kolem právníků do přeplněné soudní síně.

Soudce Norwood udeřil kladívkem do stolu. „A já na oplátku navrhuji,“ kývl směrem k šerifovi, „aby tato žena byla zajištěna, dokud se neprovede další šetření. Mezitím soud učiní přestávku a já prosím pány zástupce, aby mě následovali do mé kanceláře.“

Soudce Norwood povstal v soudcovské lavici a kvapně odkráčel do své úřadovny.

Mason čekal, že se k němu Hale připojí, státní zástupce se však nepřestával šeptem radit s Ivesem a snažil se Masonovu pohledu vyhnout.

Mason vstoupil do kanceláře soudce Norwooda a o chvíli později vešel Lansing, po něm státní zástupce Hale a jako poslední C. Creston Ives.

„Ujišťuji vás, pane soudce, že jsem o tom nic nevěděl,“ řekl Lansing. „Já...“

„Měl jsem snahu vám to včera večer říct, vy jste ale nebyl ochoten naslouchat,“ připomněl Mason.

Lansing se zavrtěl a nevěděl kudy kam.

„Kdybyste mě byl vyslechl,“ pokračoval Mason, „byl byste své klientce mohl ušetřit spoustu zbytečného trápení.“

„Zbytečného?“ opáčil soudce Norwood. „Proboha, Masone, nemůžete...“

„Zbytečného,“ stál na svém Mason. „Nezabila ho.“

„Pane Masone, uvědomujete si, jak podivnou a svým způsobem nebezpečnou věc prohlašujete? Stále ještě zastupujete paní Belle Adrianovou. V případě, že ho nezabila Marion Keatsová, musela to provést Carlotta Adrianová a vaše klientka je spoluvinice.“

„Co vás přivedlo k této domněnce?“ zeptal se Mason.

„Po odchodu Carlotty Adrianové vstoupily do domu přece pouze dvě osoby. Nyní víme, že jednou z nich byla Marion Keatsová, a z důkazů je myslím nad slunce jasné, že tou druhou byla Belle Adrianová.“

Jestli tedy Marion Keatsová skutečně mluví pravdu, je naprosto zřejmé, že ho musela zabít Carlotta Adrianová, doma že to řekla matce, která tam šla, aby odstranila důkazy, což z ní činí spoluvinici... Jinak to být nemůže.“

„Kdepak,“ řekl Mason a usmál se, když viděl, jak soudce Norwood zrudl.

„Podívejte se na důkazy,“ navázal Mason. „Je nyní zcela evidentní, že ať už Belle Adrianová šla do toho domu z jakýchkoliv pohnutek, jen tam dorazila; dala se do uklízení. Jak Sam Burris, tak jeho žena ji tam viděli přecházet, jako by uklízela, a je nabíledni, že sebrala pudřenku s vědomím, že je Carlottina, odnesla ji domů a ukryla v botě.“

„Však jsem neříkal nic jiného,“ odušil soudce Norwood. „Co máte za lubem? Chcete zničit vlastní klientku?“

„Pouze podotýkám, že jelikož se Arthur Cushing nemohl postavit na nohy a měl na přípravu jídla a všecko kolem zjednáno, je naprosto zřejmé, že by byl nádobí neumýval.“

„O čem to pro všecko na světě je tady řeč?“ zeptal se Darwin Hale.

„Připomínám,“ pokračoval Mason, „že když paní Adrianová vstoupila, našla Cushinga po smrti a uviděla sklenku se stopami rtěnky. Přirozeně se domýšlela, že na ní budou otisky prstů její

dcery. Proto sklenici nanejvýš pečlivě umyla, vycídila a dala zpátky do příborníku.“

Soudce Norwood sraštil čelo. „Nejsem si tak docela jist, že vám rozumím, pane Masone.“

„Cožpak to nevidíte?“ řekl Mason. „Mezi tím vším sklem na zemi byla jedna rozbitá sklenice. Žádná jiná sklenka tam nebyla. Tu druhou umyla a vyleštila paní Adrianová.“

„No a co?“ frkl státní zástupce Hale. „V tak důležité a klíčové chvíli nás připravujete o čas hovorem o vedlejších věcech, pane Masone.“

Mason mu pohlédl do očí. „Jste-li přesvědčen, že o vedlejších, začnete si dávat dvě a dvě dohromady. Snad vám nebude zatěžko přečíst si zápis svědecké výpovědi. Vy dva dobráci jste se zbuntovali proti mně s představou, jak mi zavaříte, že zneužívám řízení před soudem. Tak to ať mě čert, jestli všechno přemýšlení odřu za vás.“

Soudce Norwood se najednou vypjal na židli rovně jako svíčka.

„Proboha, pane Masone, snad tím nechcete říct, že důkazy stran té sklenice naznačují...“

„Tak a jinak,“ řekl Mason.

Hale pohlédl na Lansinga, pak na Ivese, nakonec na soudce. „Nechápu,“ řekl.

„Pochopíte,“ opáčil Mason. „Časem.“

A s tím beze slova vyšel ze soudcovy úřadovny a zaklapl za sebou dveře.

21. KAPITOLA

Paul Drake a Della Streetová se s Perry Masonem vrátili do hotelu a společně se odebrali do svého apartmá.

„Páni,“ oddychl si Mason a utíral si čelo. „V životě jsem se snad neprodíral takovým davem reportérů žádostivých vyzvědět, co se dělo.“

„Já bych zas ráda věděla,“ řekla Della Streetová, „co se děje právě teď.“

„Těžko říct,“ Mason pohlédl na hodinky, „ale myslím, že asi za patnáct dvacet minut hoši ten oříšek rozlousknou.“

„Chceš říct, žes ho za ně nerozlouskl ty?“ zeptal se Drake.

„Hrome, ani nápad! Napověděl jsem jim a šel jsem pryč.“

„Pročs jim to nepodal jako na talíři?“

„Rázem by mě považovali za prvotřídně placeného advokáta z města, co jim kouká prodat své zboží, a to by začali být podezřívaví. Takhle je nechám, ať si na to přijdou sami, a v ten moment to bude jejich úspěch.“

„Máte jistotu, že jste jim naznačil dost, aby se dovítili?“ zeptala se Della Streetová.

„Soudci Norwoodovi to došlo,“ řekl Mason.

„No a co mu teda došlo?“ naléhal Drake.

Mason řekl: „Ke Cushingově chatě vedou trojí šlápoty, a jedny od ní.“

„Což jsou ty, co zanechala Carlotta, že jo.“

„Přesně tak.“

„Carlotta ho ovšem zabít mohla. Logicky na ni padá podezření...“

„Ne, nepadá. Nech si to projít znova hlavou. Všechno nasvědčuje zcela promyšlenému a úmyslnému konání. Sklo bylo rozbito záměrně a za určitým cílem. Nikdo nehodil zrcadlem na Arthura Cushinga, ani Arthur jím po nikom neházal.“

„No a proč tedy bylo rozbité?“

„Ze dvou důvodů,“ řekl Mason. „Jednak poskytl vrahovi střep, který mohl zapíchnout do přední pneumatiky vozu Carlotty Adrianové, aby to vypadalo, že musela z místa odjet po tom, co se sklo roztříštilo. Dále se tak měl způsobit dostatečný hluk, aby mohl Sam Burris tvrdit, že ho ze spánku vytrhl zvuk tříštícího se skla a výstřel.“

„Co neříkáš?“ vykřikl Drake. „Sam Burris?“

„Tak jest,“ kývl Mason, „vrah.“

„Zbláznil ses? Nemohl tam jít, aniž by nezanechal stopy.“

„Však stopy zanechal, no ne?“

„Když tam šel po tom výstřelu, po tom, když ta žena vykřikla, po tom.“

„Jak můžeš vědět, že to bylo po výstřelu?“

„No a nebylo? Jeho žena říká, že jo. Muselo to tak tedy být.“

Mason zavrtěl hlavou. „Někdy v sobotu odpoledne se Sam Burris zmocnil toho starožitného zrcadla a rozmlátil ho. Zatímco Carlotta byla pěkně s Arthurem Cushingem, Burris odšrouboval čepičku, vypustil tak dvě třetiny vzduchu z přední pneumatiky, vzal nůž, udělal do gumy zářez a tam hezky vsunul tu dlouhou střepinu, aby při tak měkké pneumatice sklo duši najisto prořízlo. Pak vzal z přihrádky na rukavice zbraň a v bezpečné vzdálenosti vyčkával.

Tohle všechno provedl brzy navečer.

Právě když Carlotta odcházela, začala se dělat jinovatka. Burris se vydal k domu s pytlem plným střepů. Zabil Cushinga, roztříštil okno, rozbil sklo na zarámovaném obrázku, roztříštil sklenici, z níž Cushing pil, sklo ze zrcadla rozsypal po celé místnosti, vyšel ven a hajdy domů. Počkal tak půlhodinku a pak vzbudil ženu s tím, že zrovna slyšel, jak se sype sklo. A v tu chvíli mu začlo všechno nahrávat do ruky. Nějaká žena skutečně vykřikla. Pak se vynořila paní Adrianová... Sam Burris nemusel víc, než dotáhnout svůj plán tím, že prohlásil, že tam jde, aby vyšetřil, co a jak. Vyšel z domu a počkal deset minut v garáži. Nato se vrátil a ženě řekl, že jde pro šerifa. Vlezl do vozu a sjel po silnici k místu, kde našel Carlottino odstavené auto a aniž vystoupil z vlastního vozu, zahodil zbraň do porostu; pak jel pro šerifa.“

„Jak ale můžeš tohle všechno dokázat?“ zeptal se Drake. „Jak?“

„Jednoduše. Když Burris popisoval, co uviděl, jakmile vstoupil do té místnosti, prohlásil, že tam stála sklenice potřísněná rtěnkou. Jen to dořekl, uvědomil si, co vypustil z pusy. A tak začal jakoby nic vyrábět vysvětlení, které mělo vzbuzovat dojem, že vlastně mluvil o střepích ze sklenice na podlaze se skvrnami od krve.

Když vám projde při křížovém výslechu rukama tolik svědků jako mně, naučíte se rozpoznávat příznaky, kdy někdo maskuje uřeknutí.

Když se Sam Burris uchýlil k tomu starému známému zametání stop, našpicoval jsem uši a pak jsem se důkladně pustil do přemýšlení.

Po Burrisově odchodu skutečně zůstala na stole v pokoj i sklenka, právě ta se šmouhou od rtěnky, kterou později paní Adrianová umyla, vyleštla a dala zpátky do kuchyňky. Kdyby Burris mluvil

pravdu, řekl by, že na stole žádnou sklenici neviděl. Ve chvíli, kdy mu to uklouzlo, měl ale v paměti, jak tam stála. Vzápětí si uvědomil, že paní Adrianová přece uklízela a nutně by sklenici umyla. Tak to začal šolíchat a byly na něm patrné všechny typické známky tohoto manévru.

Soudci Norwoodovi to došlo,“ opakoval Mason. „A ostatní se dovztípí co nevidět.“

Protáhl se, zažíval a s úsměvem řekl. „No nic, případ skončil. A teď se spakujem a vyrazíme zpátky do města. Venkovskou krajinu plnou pohody nechci dalších šest měsíců ani vidět.“

„A to je všechno, na čems musel stavět?“ zeptal se Drake. „Jenom na tom uřeknutí při křížovém výslechu?“

„Páni, to ne,“ řekl Mason. „Tohle mě jenom nastražilo, a když už jsem se tohoto vodítka chytil, všechno začalo ukazovat na skutečného vraha.“

„Ne že by mi to bylo dvakrát jasné,“ řekl Drake.

„Tak zaprvé, Burris toho spoustu věděl o těch stopách. Při výpovědi to sám připustil a jako člověk, který v této krajině prožil celý život, bezpečně věděl, že když se začala dělat jinovatka, stopy budou vidět. Věděl, že paní Adrianová byla v té chatě. Tudíž musel rovněž vědět, že její stopy v jinovatce zůstaly a při rozednění je lze nadmíru snadno sledovat.“

A přece vidíme, že šel za paní Adrianovou zrovna za úsvitu a radil jí, aby o návštěvě chaty slovo neříkala – což by bylo za daných okolností to nejpošetilejší, co by vůbec mohla udělat, a podezření by pak nepadalo na nikoho jiného než na ni.

Dále vidíme, jak utvrdil v paní Adrianové pocit, že vraždu v skutku spáchala Carlotta, neboť věděl, že paní Adrianová by udělala cokoli, aby Carlottu ochránila.

Nezapomínejte, že vrah usiloval jediné o to, aby podezření padlo na Carlottu. Jen co to Burris takhle všechno navlékl, začal nad pomyslením velkolepě a okázale předstírat, že mu jde o to chránit Carlottu, i její matku. Tak naznačoval, že jelikož se vrah snažil zločin na Carlottu hodit, Burrisovy snahy odvrátit od nich pozornost napovídají, že on tím vrahem být nemůže.

Byl pěkně mazaný – měl v sobě takovou tu důmyslnou prohnanost, s jakou lovec chytá zvěř do pasti.“

„Proč to všechno ale?“ nechápal Drake.

„Panebože, měl ten nejpádňější motiv. Z hloubi duše Arthura Cushinga nenáviděl.

Dokud byla řeč o ceně za Burrisovu farmu jako za pozemky určené k soukromé rekreaci, Burris půdu považoval za stěží vhodnou k farmaření.

Pak Cushing získal povolení ke stavbě hotelu na té nejlepší parcele, a nejen to, dlouhodobou smlouvou si zajistil přednostní kupní právo na veškeré Burrisovy pozemky.

Cushing mohl opci kdykoliv uplatnit za cenu sjednanou ve smlouvě. Na Burrisovi zůstalo platit daně a samozřejmě, když by se jednou z toho stala rekreační oblast, daně by zákonitě dostoupily takové výše, že jen jejich samotné placení by Burrise zruinovalo.

Jen by se rozkřiklo, jak se věci mají, Burris by byl každému pro smích. Choval tedy vůči Arthuru Cushingovi tu nejpálčivější nenávist člověka, který většinu života prožil v omezeném kruhu lidí, bez nových styků. Žil samozřejmě v přesvědčení, že na všechno připadl Arthur a že Cushing starší by neměl žádný zvláštní důvod hromadit další peníze, když by byl jeho jediný dědic odstraněn. Burris si tedy řekl, že vraždou Arthura Cushinga se mu nabízí nejlepší způsob, jak z toho ven.

Počítal, že Cushing by pak od opce odstoupil, upustil od stavby hotelu a odešel z Medvědího údolí. Tím by měl Burris volnou ruku, aby zainteresoval dalšího zájemce, tentokrát za finančně mnohem výhodnějších okolností.

Musíte vzít v úvahu způsob myšlení, s nímž máte co dělat, a motivace v pozadí. Právě člověk Burrisova myšlení jde na ostří nože. Když se lidé jeho typu cítí podvedeni, začnou zabíjet. Burris neměl dost odvahy a síly jít a Arthura Cushinga rovnou zastřelit. Vybral si raději chytračení, a když se doslechl, tak jako většina lidí ve městě, že Carlotta má ve svém voze v přihrádce na rukavice revolver Harveye Delana, uviděl v tom svou příležitost... Tak do toho, sbalíme se a vyrazíme, než se začnou hrnout lidi s gratulacemi, chtějí

vysvětlování, ale i bezplatné konzultace... V takové chvíli je advokátovi nejlíp ve vlastní kanceláři.“

erle stanley gardner

3× V ROLI OBHÁJCE PERRY MASON

Z anglických originálů The Case of the Angry Mourner (Mayflower Paperback, London 1970), The Case of the Silent Partner (William Morrow & Company, Inc., New York 1969) a The Case of The Reluctant Model (William Morrow & Company, Inc., New York 1961) přeložily Marie Brabencová–Válková, Věra Frydrychová a Helena Nebelová. Vazbu navrhl Libor Fára. Graficky upravila Hana Blažejová. Vydal Odeon, nakladatelství krásné literatury a umění, n. p., jako svou 4255. publikaci v redakci krásné literatury. Praha 1984. Odpovědná redaktorka Irena Wenigová. Vytiskla Stráž, tiskařské závody, n. p., Plzeň, závod Vimperk. 39,93 AA, 33,41 VA. 605 22 856. Vydání první. Náklad 100 000 výtisků. 01-045-84. 13/34. Váz. 45 Kčs